



# முழு மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம்

051-100  
பகுதிகள்

மொழிபெயர்ப்பு  
செ. அருட்செல்வம் பேராசன்  
for <http://mahabharatham.arasan.info>





## மஹாபாரதம்

**கிசாரி மோகன் கங்குலியால் 1883 முதல் 1896 வரை ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கப்பட்ட  
"TheMahabharata" புத்தகத்தை தமிழாக்கம் செய்த செ.அருட்செல்வப் பேரரசன் அவர்களின்  
முகவுரை**

"என்னை வேறு மனிதனாக்கிய காவியம். இது எத்தனை பேரின் மனங்களை மாற்றியிருக்கும்! அதன் கதைக்களம், கதை சொல்லும் பாங்கு, கிளைக் கதைகள், கதைகளுக்குள் முடிச்சு. கதையின் நீளம் என்று எதைப் பார்த்தாலும் பிரம்மிப்பாக இருந்தது.

ஆனால், தற்போது தமிழ்நாட்டில் உள்ள இளைய தலைமுறையினர் எத்தனை பேர் இதைப் படிப்பார்கள் என்ற கவலையும் உள்ளது. எனது இளவயதில் என் தாய் எதற்கெடுத்தாலும் மஹாபாரதக் கதை சொல்லியே ஒரு செயலை விளக்குவார். அப்போதெல்லாம் எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். 'என்னடா எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கதையா?' என்று நினைப்பேன்.

என் அதிர்ஷ்டம் தூர்தர்ஷனில் 1988-ல் மஹாபாரதம் தொடராக வந்தது. அப்போதெல்லாம் இரண்டே சேனல்கள்தானே, வேறுவழி இல்லை இந்தியாக இருந்தாலும் அத்தொடரைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

அந்தத் தொடரில் வரும் துரியோதனன், பீஷ்மர், அர்ஜுனன், கிருஷ்ணன் பாத்திரங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டன. அதன் பிறகு எனது தாய் கதை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதெல்லாம் ஆர்வமாகக் கேட்கத்தொடங்கினேன். ஞாயிற்றுக்கிழமையானால் எப்போது மஹாபாரதம் போடுவார்கள் என்று ஏங்கத் தொடங்கினேன்.

அப்போதெல்லாம் என் தந்தை துக்ளக் பத்திரிகை வாங்குவார். அந்த பத்திரிக்கையைச் சீண்டக்கூட மாட்டேன். திடீரென்று ஒருநாள் அந்த பத்திரிக்கையின் ஒரு பக்கம் விரிந்து கிடந்தது. அதில் டி.வி. தொடர் தமிழ் வசனங்களுடன் அப்படியே இருந்தது. அதையும் தொடர்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். பள்ளிப் புத்தகங்களைத் தவிர்த்து வேறு புத்தகங்களைப் படித்தது அதுவே முதல் முறை. அந்தத் தொடரில் திரு. சோ அவர்கள் ஆங்காங்கே வியாச பாரதத்தில் இப்படியிருக்கும் ஆனால் இந்த டி.வி. தொடரில் இப்படி இருக்கிறது என்று கோடிட்டுக் காட்டுவார். 'ஆகா! வியாச பாரதம் தானே மூலம். அதை நம்மால் படிக்க முடியவில்லையே' என்று நினைக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒரு நாள் பள்ளிக்கு என் தந்தையுடன் செல்லும்போது, தெருவோரத்தில் ஒரு புத்தகக்கடையில் ராஜாஜி எழுதிய மஹாபாரதம் என் கண்களைக் கவர்ந்தது. என் தந்தையிடம் எனக்கு அது வேண்டும் என்று கேட்க பயம். வீட்டிற்குச் சென்று என் தாயாரிடம் கேட்டேன். "நீ எல்லாம் அது படிக்க முடியாதுப்பா. வளந்த பிறகு அம்மா வாங்கித் தரேன்" என்றார் என் தாயார். எனக்கு வருத்தமாகிவிட்டது.

டிப்ளமா முதல் ஆண்டு சேர்ந்தேன். இப்போது என் கைகளில் பேருந்து மற்றும் உணவு செலவுக்காக வீட்டில் கொடுக்கும் பணம் சேர ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் ஒரு புத்தகக் கடையில் மகாபாரதம் பளிச்சிட்டது. நான் யோசிக்கவே இல்லை, வாங்கிவிட்டேன். அதைப் படித்த பிறகும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. முழுவதும் அறிய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்.

பின்னர் துக்ளக்-ல் சோ அவர்களே புதிய தொடராக மஹாபாரதம் பேசுகிறது எழுத ஆரம்பித்தார். வாரா வாரம் அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். 'சே! என்னடா இந்த வாரம் இவ்வளவு சுருக்கமா போயிடுச்சேன்னு' நினைப்பேன். பிறகு "மஹாபாரதம் பேசுகிறது" என்று புத்தகங்களாகவே இரண்டு வால்பூமாக வெளியிட்டார் சோ. எங்கு கிடைக்கும், தேடினேன், கிடைக்கவில்லை. மயிலாப்புர் அலயன்ஸ் கம்பெனியில் கிடைக்கும் என்று துக்ளக்கில் விளம்பரம் வந்தது. விலை ரூ.500/- என்று நினைக்கிறேன். என்

தாயிடம் கேட்டேன். "கண்ணா! அவ்வளவுலாம் செலவிடக்கூடாதுப்பா" என்றார்கள். இரண்டு நாள் அடம் பிடித்து, கைகளில் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, மையிலாப்பூர் சென்று புத்தகங்களை வாங்கிவிட்டேன். நோபல் பரிசு பெற்றது போன்ற உணர்வு.

அதைப்படித்து, 'டிவி மஹாபாரதத்திற்கும், ஒரிஜினல் மஹாபாரதத்திற்கு எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது' என்று நினைத்தேன். ஒரு வாரத்தில் படித்து முடித்தேன். என் தாய் ஆச்சரியப்பட்டார். மஹாபாரதத்தில் சில கதைகள் பற்றி நானும் என் தாயும் வாதிட ஆரம்பித்தோம். என் தாய் "என்னை விட உனக்கு அதிகமாகத் தெரிகிறதே" என்று பெருமிதமாகச் சொன்னார். ஆனால், திரு.சோ அவர்களும் இது வெறும் சுருக்கம்தான், முழுமையானது அல்ல என்று குறிப்பிட்டுவிட்டார். சுருக்கமே ரூ.500/-, முழுமையானது என்றால் 'ஆகா! இந்த ஜென்மத்துல படிச்ச முடிக்க மாட்டோம்'னு நினைத்தேன்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு எனது வீட்டில் கம்ப்யூட்டர் வந்தது, இன்டர்நெட் வந்தது. ஏதோ தேடப் போக, வலைத்தளத்தில் கிசாரி மோகன் கங்குலி அவர்களின் "மஹாபாரதம்" ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு இலவசமாக முழுமையானப் பதிப்பாகக் கிடைத்தது. A4 அளவு பக்கத்தில், 9 புள்ளி எழுத்துருவில் 2222 பக்கங்கள் வந்தது. பெயர்க் குறிப்புகள் வரும் இடம் எல்லாம் எனக்கு சுவாரசியமாகவே இல்லை. அவை வரும்போதெல்லாம் அப்பக்கங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு கதைக்குச் சென்றுவிடுவேன். கதையின் பிரம்மாண்டத்தை உணர்ந்தேன். எத்தனைக் கிளைக் கதைகள் அத்தனைக்கும் ஆசிரியரின் முடிச்சு. அப்பப்பா, இனி எந்த ஒரு புத்தகமும் இதன் உச்சத்தை எட்ட முடியாது என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

நாம் ஆரம்பித்து முடிக்கவே 20 வருடங்கள் பிடித்தனவே. இனி வரும் இளைய தலைமுறை இதை எப்படிப் படிக்கும். சுருங்கச் சொல்வதில் பலனில்லை. முழுவதுமான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு என்றால் (இருக்கிறதா என்று கூட எனக்குத் தெரியாது) அது எவ்வளவு விலையிருக்கும். வாங்கிப் படிப்பார்களா? இப்படியே மறைய வேண்டியதுதானா இப்படி ஒரு ஞானப் பொக்கிஷம். எனக்கு இப்போது திரு. சோவை நினைக்க நினைக்க கோபமாக வந்தது. ஏன் சுருங்கச் சொல்லவேண்டும். முழுவதும் சொல்லியிருந்தால் எத்தனை பேர் இதற்குள் துக்கக் எப்படியும் வாங்கத்தான் போகிறார்கள்! மஹாபாரதம் தெரிந்திருப்பார்கள்.

எனக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாது. தமிழ், ஆங்கிலம் மட்டும்தான் தெரியும். என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரை மஹாபாரதத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழுக்கு மாற்ற முடிவு செய்திருக்கிறேன். இது என்னால் முடியுமா தெரியவில்லை. பரமன் மீது பாரத்தைப் போட்டு ஆரம்பிக்கிறேன். "நீ என்ன அவ்வளவு பெரிய ஆளா?" என்று கேட்காதீர்கள். நான் பாமரன்தான், என்னைவிடவும் பாமரர்கள் இலவசமாகப் படித்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவேத் தொடங்குகிறேன்.

பெரியவர்கள், மஹாபாரத அறிஞர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். பிழையிருப்பின் சுட்டிக்காட்டுங்கள் திருத்த முயல்கிறேன். ஆதிபர்வம் பகுதி 1 ஒரு வருடத்திற்கு முன் சுமமா விளையாட்டாக மொழிபெயர்ப்பு செய்தேன். அதைத் திரும்பவும் இந்தப் பதிப்பிற்காக மொழிபெயர்ப்பு செய்ய வேண்டுமா என்று யோசித்தேன். வேண்டாம் என்று அப்படியே தருகிறேன். இனி வரும் பகுதிகளில் சற்றுக் கூடுதல் கவனம் செலுத்தி மொழி பெயர்க்க முயல்கிறேன். இனிதான் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். நன்றி!

- சே.அருட்செல்வப் பேரரசன்

இராமபிரானுக்கு அணில் செய்த சிறு சேவையைப்போல. திரு சே. அருட்செல்வப் பேரரசின் முயற்சியில் கவரப்பட்டு மஹாபாரதத்தை முழுமையாக புரிந்துகொள்ளவும், எதிர்காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு பயன்பட ஏதுவாக புனிதமான இந்த மஹாபாரத தொகுப்பை சிறு சிறு கோப்புகளாக MS Word-ல் பதித்து PDF பதிவாக தந்திருக்கிறேன். அனைத்து உரிமையும் பெருமையும் திரு. சே. அருட்செல்வப் பேரரசு அவர்களுக்கே..

- காளிதாஸ், :ப்ரான்ஸ்

## சூத சாதிக்காரன் தீர்க்க தரிசனம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 51

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "மன்னன் ஜனமேஜயன் இப்படிச் சொல்லவும், அமைச்சர்களும் அதை உறுதி செய்தனர். அந்த ஏகாதிபதி {ஜனமேஜயன்}, பாம்பு வேள்வியை நடத்தப்போவதாக தனது முடிவைச் சொன்னான். பிறகு அந்த பூமியின் தலைவன் {ஜனமேஜயன்}, பாரத குலத்தின் புலி, பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் {ஜனமேஜயன்} புரோகிதர்களையும் ரித்விக்குகளையும், அழைத்தான். தனது சொல்லில் திருப்தி அடைந்து, அந்தப் பெரும்பணியை நிறைவேற்றுவது எப்படி என்பது பற்றிய செய்திகளைச் சொன்னான். "எனது தந்தையை {பரீக்ஷித்யைக்} கொன்ற அந்தப் பாவி {பாம்பு மன்னன்} தசூதனை நான் பழி தீர்க்க வேண்டும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். அந்தப் பாம்பு தசூதனும் அவனது உறவினர்களும் சேர்ந்து எரியும் நெருப்பில் விழ நான் என்ன செயல் செய்ய வேண்டும்? எனது தந்தையை {பரீக்ஷித்யை} தனது விஷமென்னும் நெருப்பால் எரித்த தசூதனை நானும் எரிக்கவே விரும்புகிறேன்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.



அதற்கு அந்த புரோகிதர்களின் தலைவர், "ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனக்காகவே தேவர்கள் ஒரு பெரிய வேள்வியை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அது பாம்பு வேள்வி (சர்ப் யாகம்) என்று அறியப்படுகிறது. இது புராணங்களிலும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உன்னால் மட்டுமே இந்த காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியும். வேறு எவராலும் முடியாது. புராணங்களை நன்கு அறிந்தவர்கள் இப்படி ஒரு வேள்வி இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ சிறந்தவரே {சௌனகரே}, இப்படி பதில் சொல்லப்பட்ட மன்னன், அக்னியின் ஒளிரும் வாயில் தசூதன் எரிந்துவிட்டதாகவே எண்ணம் கொண்டான். அதன்பிறகு அந்த மன்னன் {ஜனமேஜயன்} மந்திரங்களில் தேர்ந்த அந்தணர்களிடம், "நான் வேள்விக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன். என்னென்ன முக்கியப் பொருட்கள் வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்", என்றான். ஓ சிறந்த அந்தணரே {சௌனகரே}, வேதங்களில் தேர்ந்த, சாத்திரங்களின் படி சடங்குகளைச் செய்யும் ரித்விக்குகள், வேள்விக்கான மேடையை சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல் அளந்தனர். மேடை விலையுயர்ந்த பொருட்களாலும், அந்தணர்களாலும் நிரம்பியிருந்தது. அது {மேடை} கிடைத்தற்கரிய பொருட்களாலும் நெல்லாலும் நிறைந்திருந்தது. ரித்விக்குகள் அதில் அமர்ந்தனர். அந்த மேடை விதியின் படி கட்டி முடிக்கப்பட்டதும், மன்னனை {ஜனமேஜயனை} அங்கு அந்த நாக வேள்வி துவங்க அமர்த்தினர். வேள்வி ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர், ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அது {அந்த சம்பவம்} அந்த வேள்வி பின்னர் தடைபடும் என்பதை அறிவிப்பதாக இருந்தது. வேள்விக்கான மேடையைக் கட்டும்போது, கட்டுமானக் கலையில் நிபுணரான, சூத சாதியைச் சேர்ந்த, புராணங்களில் தெளிந்த அறிவுடைய கட்டுமான நிபுணர் ஒருவர், "இந்த மேடை அமையும் மண்ணின் தன்மையும், கட்டுமானப்பணி ஆரம்பிக்கப்படும் நேரமும், இங்கே வரப்போகும் ஒரு அந்தணனால் இந்த வேள்வி தடைபெறப் போகிறது என்பதை அறிவிக்கிறது", என்றார். இதைக்கேட்ட மன்னன் {ஜனமேஜயன்}, மேடையில் அமரும் முன்பு, வாயில் காப்போரிடம் தனது கவனத்துக்குவராமல் யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்கக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டான் {ஜனமேஜயன்}.

இப்படியே இந்த 51வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.



## நெருப்பில் விழுந்த பாம்புகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 52

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)



படம் 106: நெருப்பில் விழுந்த பாம்புகள்

சௌதி சொன்னார், "பாம்பு வேள்வி அதன் உண்மையான தன்மையுடன் நடந்தது. வேள்வி புரோகிதர்கள், அவரவர் கடமைகளுக்கேற்ப தங்களுக்கு வந்த உத்தரப்படி நடந்தனர். கருப்பு ஆடை அணிந்து, தொடர்ந்து புகை பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் கண்கள் சிவந்து, சுடர்விட்டெரியும் நெருப்பில் தெளிந்த நெய்யை விட்டு சரியான மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். அக்னியின் வாயில் தெளிந்த நெய்யை விட்டு, பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்லி, அந்தப் பாம்புகளை பயத்தால் நடுங்க வைத்தனர். அதன்பிறகு, பாம்புகள் தங்கள் சக்திகளை இழந்து, ஒருவரை ஒருவர் அழைத்து, அந்த எரியும் நெருப்பில் விழ ஆரம்பித்தன. உடல் உப்பி, மூச்சு விட சிரமப்பட்டு, ஒருவரை ஒருவர் (அந்த பாம்புகள்) தங்கள் தலைகளாலும், வால்களாலும் பின்னிக் கொண்டு, பெரும் எண்ணிக்கையில் வந்து நெருப்பில் விழுந்தன.

வெள்ளையாகவும், கருப்பாகவும், நீலமாகவும், முதுமை அடைந்தும், இளமையுடனும் பல பாம்புகள் பலவாறாக் கதறிக் கொண்டு அந்த எரியும் நெருப்பில் விழுந்தன. ஒரு சில ஒரு குரோச நீளமும், ஒரு சில ஒரு யோஜனை நீளமும், ஒரு சில ஒரு கோகர்ண நீளமும் கொண்டு தொடச்சியாக பயங்கரமாகத் துன்பப்பட்டு வந்து விழுந்தன. அந்தச் சூழ்நிலையில், நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும், பத்தாயிரக்கணக்கிலும் பாம்புகள், தங்கள் உறுப்புகளின் கட்டுப்பாட்டையிழந்து அழிந்தன. அப்படி அழிந்தனவற்றில் சில குதிரைகளைப் போலவும், சில யானையின் துதிக்கையைப் போலவும், மற்றும் சில பெரும் உடலைக்கொண்ட, மதம் பிடித்த யானை போன்று, பல வண்ணங்களில் கொடுமையான விஷத்துடன், பயங்கரமான தோற்றத்துடன், இரும்பு முள் கொண்ட கதாயுதம் போல, பெரும் பலத்துடன், எப்போதும் கடிப்பதில் குறியாக இருந்த அந்தப் பாம்புகள், தங்கள் தாயின் (கத்ருவின்) சாபத்தால் நெருப்பில் வந்து விழுந்தன.

இப்படியே இந்த 52வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## தக்ஷகனைப் பாதுகாத்த இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 53

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "எந்தப் பெரும் முனிவர்கள், பாண்டவ குலத்தில் வந்த விவேகியான மன்னன் ஜனமேஜயனின் பாம்பு வேள்வியில் ரித்விக்குகளாக இருந்தனர்? யாரெல்லாம் அந்த பயங்கரமான பாம்பு வேள்வியில், பாம்புகளுக்குப் பயங்கரமாகவும், அவற்றுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை வரவழைத்த சதஸ்யர்களாக இருந்தனர்? அவற்றை விளக்கமாகச் சொல்வீராக. ஆகையால், ஒ துத மைந்தரே (சௌதியே), நாங்கள், யாரெல்லாம் அந்தப் பாம்பு வேள்வியின் சடங்குகளைச் செய்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்", என்று கேட்டார்.

அதற்கு சௌதி, "அந்த ஏகாதிபதியின் (ஜனமேஜயனின்) ரித்விக்குகளாகவும், சதஸ்யர்களாகவும் இருந்த அந்த விவேகிகளின் பெயர்களைச் சொல்கிறேன். சந்தபார்க்வா என்ற அந்தணர் ஹோத்ரியாக அந்த வேள்வியில் இருந்தார்.



படம் 107: இந்திரன்

வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையான அவர் {சந்தபார்க்வா}, சியவனனின் பரம்பரையில் வந்து புகழ் வாய்ந்தவர். படித்த, முதிர்ந்த அந்தணரான கௌத்சா, வேத சுலோகங்களை உச்சரிக்கும் உத்கத்திரியாக இருந்தார். ஜெய்மினி அந்தணராகவும், சர்ங்கர்வா மற்றும் பிங்களா அத்வர்யுக்களாகவும், வியாசர் தனது மகன் {சுகர்} மற்றும் சீடர்களுடனும், உத்தாலகா, பிரமாடகா, எப்போதும் ஜபத்திலும், வேதகல்வியிலும் ஈடுபடும் முதிர்ந்த சுருதஸ்ரவஸ். வேதங்களைக் கடந்து வந்த கோஹுள தேவசர்மன், மௌத்கல்யா, சாமாசௌரவா ஆகியோருடன் மற்றும் பல அந்தணர்கள் அந்த பரீக்ஷித் மைந்தனின் {ஜனமேஜயனின்} வேள்வியில் சதஸ்யர்களாக இருந்தனர்.

அந்தப் பாம்பு வேள்வியில், ரித்விக்குகள் தெளிந்த நெய்யை நெருப்பில் விடவும், பயங்கரமான பாம்புகள், எல்லா உயிரினங்களிடத்திலும் பயத்தை உண்டாக்கி, அந்த நெருப்பில் வந்து விழ ஆரம்பித்தன. அப்படி விழுந்த அந்தப் பாம்புகளின் கொழுப்பும் எலும்புக்குள் இருக்கும் சத்தும் உருகி ஆறுகளாக ஓடின. பாம்புகள் அப்படி விடாமல் தொடர்ந்து வந்து எரிந்ததால், அந்தச் சுற்றுவட்டாரம் முழுவதும் தாங்கமுடியாத கடும் நாற்றமெடுத்தது. அப்படி நெருப்பில் விழுந்த மற்றும் விழுவதற்கு முன் காற்றில் இருந்த அந்தப் பாம்புகளின் கதறல்களும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன.

அதே நேரத்தில், ஜனமேஜயன் பாம்புகளின் யாகத்தை நடத்துகிறான், என்று அறிந்ததுமே, அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தக்ஷகன் புரந்தரனின் (இந்திரன்) அரண்மனைக்குக் சென்றான். இந்த காரியங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமான அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் {பாம்பு தஷகன்}, பயத்தால் தனது தவறுகளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்திரனின் பாதுகாப்பை நாடினான். இதனால் கருணை கொண்ட இந்திரன், "ஓ பாம்புகளின் இளவரசனே, ஓ தக்ஷகா, பாம்பு வேள்வியால் இந்த இடத்தில் உனக்கு எந்த பயமுமில்லை. உனக்காக பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மனிடம்} பேசி அவரை சமாதானப்படுத்தி இருக்கிறேன். ஆகையால் உனக்கு எந்த பயமும் வேண்டாம்.

உனது இதயத்தில் இருக்கும் பயத்தை தணி", என்றான் {இந்திரன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி அவனால் {இந்திரனால்} ஊக்குவிக்கப்பட்ட, அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் {தஷகன்} இந்திரனின் இருப்பிடத்திலேயே தங்கி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். ஆனால், வாசுகி {பாம்பு}, இப்படி பாம்புகள் தொடர்ந்து நெருப்பில் விழைவதைக் கண்டும், தனது பெருத்த குடும்பம் ஒரு சில உறுப்பினர்களாகக் குறைக்கப்பட்டதைக் கண்டும் மிகவும் வருந்தினான். பெரும் துயரம் கொண்ட அந்தப் பாம்புகள் மன்னனின் {வாசுகியின்} இதயம் உடையும் நிலையில் இருந்தது.

அவன் {பாம்பு மன்னன் வாசுகி} தனது தங்கையை {ஜரத்காருவை} வரவைத்து, "ஓ இனிமையானவளே {ஜரத்காருவே}, எனது உறுப்புகள் எரிகின்றன. தேவலோகத்தின் புள்ளிகள் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் எனது சுயநினைவை இழந்து கீழே விழப்போகிறேன். எனது மனம் திரும்புகிறது, பார்வை விழுகிறது, எனது இதயம் உடைகிறது. உணர்விழந்து, இன்று அந்த எரியும் நெருப்பில் விழுந்துவிடுவேன் போலும். பரீக்ஷித் மைந்தனின் {ஜனமேஜயனின்} இந்த வேள்வி நமது குலத்தை அளிக்க உருவானதாகும். மரண தேவனின் வசிப்பிடத்திற்கு நானும் செல்ல வேண்டும் என்ற காட்சி தெரிகிறது. நேரம் வந்துவிட்டது. ஓ எனது தங்கையே {ஜரத்காருவே}, நம்மையும் நமது உறவினர்களையும் காக்கவே நான் {வாசுகியாகிய நான்} ஜரத்காருவுக்கு உன்னை அளித்தேன். ஓ பாம்பினத்தின் பெண்களில் சிறந்தவளே {ஜரத்காருவே}, நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேள்வியை ஆஸ்தீகன் தடுத்து நிறுத்துவான், என்று பழங்காலத்தில் பெருந்தகப்பன் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால், ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, எனது பாதுகாப்புக்காகவும், என்னை நம்பியிருப்பவர்களின் பாதுகாப்புக்காகவும், வேதங்களில் முழுமை கண்டவனும், வயதில் முதிர்ந்தவர்களாலும் மதிக்கப்படுபவனான உனது மைந்தனை {ஆஸ்தீகனைக்} கண்டு வா", என்றான் {பாம்பு மன்னன் வாசுகி}.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்து மூன்றாவது {53} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## ஆஸ்தீகர் உறுதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 54

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)



படம் 108: ஆஸ்தீகர்

சௌதி சொன்னார், "அதன்பிறகு, அந்தப் பெண்பாம்பு ஜரத்காரு, தனது மகனை {ஆஸ்தீகனை} அழைத்து, வாசுகி சொன்ன படி பேசினாள், "ஓ மகனே {ஆஸ்தீகனே}, நான் எனது தமையனால் {வாசுகியால்} உனது தந்தைக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} அளிக்கப்பட்டதற்கான பயனைப் பெற இப்போது நேரம் வந்து விட்டது. ஆகையால் எது செய்யப்பட வேண்டுமோ அதைச் செய்." என்றாள் {பெண் பாம்பு ஜரத்காரு}.

ஆஸ்தீகர், "ஓ தாயே {ஜரத்காருவே}, மாமா {பாம்பு மன்னன் வாசுகி} ஏன் உன்னை எனது தந்தைக்கு {முனிவர் ஜரத்காருவுக்கு} மணமுடித்துக் கொடுத்தார்? உண்மை முழுமையும் சொல்வாயானால், நான் தகுந்ததைச் செய்ய ஏதுவாக இருக்கும்." என்றார்.

துயரத்தாலும், தனது உறவினர்களின் நன்மையில் கொண்ட விருப்பத்தாலும், அந்தப் பாம்புகள் மன்னனின் {வாசுகியின்} தங்கை ஜரத்காரு, "ஓ மகனே {ஆஸ்தீகனே}, பாம்புகள் அனைவருக்கும் தாய் கத்ரு என்று அறியப்படுகிறாள். கோபத்தால் தனது மைந்தர்களை {பாம்புகளை} அவள் {கத்ரு} ஏன் சபித்தாள் என்பதை அறிந்து கொள்." அவள் {"கத்ரு} பாம்புகளிடம், "வினதையை பந்தயத்தில் வீழ்த்தி எனது அடிமையாகக் கொள்ள, அந்தக் குதிரைகளின் மன்னன் உச்சைஸ்ரவஸின் தோற்றத்தைப் பொய்யாகப் பிரதிபலிக்க நீங்கள் {பாம்புகள்} மறுத்ததால், வாயுவைச் சாரதியாகக் கொண்டவன் {அக்னியானவன்}, ஜனமேஜயன் வேள்வியில் உங்களை எரிக்கட்டும். அங்கே அழிந்து மீட்கப்படாத ஆவிகளின் உலகத்தை நீங்கள் {பாம்புகளாகிய நீங்கள்} அடைவீர்கள்" என்றாள். இதைக் கேட்ட அனைத்து உலகங்களின் பெருந்தகப்பன் {பிரம்மன்} அவளிடம் {கத்ருவிடம்}, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி அவளது சாபத்தை அங்கீகரித்தார். வாசுகி {பாம்புகளின் மன்னன்}, அந்த சாபத்தையும், பெருந்தகப்பனின் {பிரம்மனின்} வார்த்தைகளையும் கேட்டு, அமுதம் கடையப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தேவர்களின் பாதுகாப்பை நாடினான். ஓ குழந்தாய் {ஆஸ்தீகனே}, தேவர்கள் அமுதத்தை அடைந்து, தங்கள் காரியம் நிறைவேறியதும், வாசுகியை அழைத்துக் கொண்டு பெருந்தகப்பனைச் {பிரம்மனைச்} சந்தித்தனர். அந்தச் சாபத்தை விலக்க அனைத்து தேவர்களும், தாமரையில் பிறந்தவரிடம் {பிரம்மனிடம்} மன்றாடினர்.

தேவர்கள், "ஓ தலைவனே {பிரம்மனே}, பாம்புகள் மன்னன் வாசுகி, தனது உறவினர்களை நினைத்து வருந்துகிறான். அவனது தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தை எப்படி விலக்க முடியும்?" என்றனர்.

பிரம்மன், "ஜரத்காரு {முனிவர்}, ஜரத்காரு என்ற மங்கையை மனைவியாக வரிப்பான். அவளுக்கு பிறக்கும் அந்தணன் {ஆஸ்தீகன்}, அந்தப் பாம்புகளை விடுவிப்பான்", என்று கூறினார்.

ஓ தேவர்களைப் போன்றவனே {ஆஸ்தீகனே}, அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாம்புகளில் சிறந்த வாசுகி, வேள்வி நடப்பதற்கு முன்னர், என்னை உனது உயர் ஆன்ம தந்தைக்கு {முனிவர் ஜரத்காருவிற்கு} மணமுடித்துக் கொடுத்தார். அந்தத் திருமணத்தால் நீ எனக்குப் பிறந்தாய். இப்போது அந்த நேரம் வந்துவிட்டது. எங்களை இந்த ஆபத்தில் இருந்து காக்க நீ முயற்சிக்க வேண்டும்.

எனது தமையனையும் {வாசுகியையும்} என்னையும் {பெண் பாம்பு ஜரத்காருவையும்} அந்த நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றப் பார். என்னை உனது விவேகமுள்ள தந்தைக்கு {முனிவர் ஜரத்காருவிற்கு} அளித்த காரணம் அப்போதுதான் நிறைவேறும். நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்று சொல் மகனே?" என்றாள் {பெண் பாம்பு ஜரத்காரு}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஆஸ்தீகர் தனது தாயிடம் (ஜரத்காருவிடம்), "ஆம், நான் நிறைவேற்றுவேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, வாசுகியிடம் அவனது உயிரைத் திருப்பிக் கொடுப்பது போல, "ஓ வாசுகி, பாம்புகளில் சிறந்தவரே, பெரும் உயிரினமே, அந்தச் சாபத்திலிருந்து உம்மை விடுவிப்பேன், என்று உமக்கு உண்மையாகச் சொல்வேன். கவலை கொள்ளாதீர். ஓ பாம்பே! {வாசுகியே!} இனிமேல் எந்தப் பயமும் உமக்கு இல்லை. நன்மையைச் செய்ய நான் கடுமையாக முயற்சிப்பேன். எனது வார்த்தை பொய்க்கும் என்று கேலிக்காகக்கூட எவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். இதைப் போன்ற முக்கியமான நேரத்தில், ஓ மாமனே {வாசுகியே}, இன்று அங்கு நான் சென்று, வேள்வியில் அமர்ந்திருக்கும் அந்த ஏகாதிபதிக்கு (ஜனமேஜயனுக்கு) எனது வார்த்தைகளில் அருள் கலந்து அவனை (ஜனமேஜயனைத்) திருப்திப்படுத்தி, ஓ அருமையானவரே {வாசுகியே}, அந்த வேள்வியை நிறுத்துகிறேன். ஓ உயர்ந்த மனம் கொண்டவரே {வாசுகியே}, ஓ பாம்புகளின் மன்னரே {வாசுகியே}, நான் சொல்லும் அனைத்தையும் நம்புங்கள். எனது தீர்மானம் நிறைவடையாமல் இருக்காது என்பதை நம்புங்கள்" என்றார் {ஆஸ்தீகன்}.

வாசுகி, "ஓ ஆஸ்தீகா, எனது தலை நீந்துகிறது. எனது இதயம் உடைகிறது. பூமிகளின் புள்ளிகளை என்னால் காண முடியவில்லை. நான் எனது தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தை அனுபவிக்கிறேன்", என்றான்.

ஆஸ்தீகர், "பாம்புகளில் சிறந்தவரே {வாசுகியே}, நீர் இனி வருந்தவேண்டியதில்லை என்பதைக் கண்டு கொள்வீர். அந்த நெருப்பின் மீதான உமது பயத்தை நான் போக்குகிறேன். யுகத்தின் முடிவைப் போல் எரியும் அந்த நெருப்பை அணைக்கிறேன். உமது பயத்தை வளர்க்காதீர்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, எல்லா தகுதிகளும் வாய்ந்த அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த ஆஸ்தீகர், வாசுகியின் இதயத்தில் இருந்த துயரத்தைத் துடைக்க முற்பட்டு அங்கிருந்து ஜனமேஜயன் வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு சென்றார். அங்கே தூரியனையும் அக்னியையும் ஒத்த எண்ணற்ற சத்யஸ்யர்களுடன் வேள்வி நடப்பதைக் கண்டார். ஆனால் வாயில் காப்போரால் அவர் {ஆஸ்தீகர்} உள்ளே அனுமதிக்கப்படவில்லை. அந்தப் பெரும் துறவி {ஆஸ்தீகர்} அவர்கள் ஏற்கும் படி அவர்களை வாழ்த்தி வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்குள் நுழைந்தார். உள்ளே நுழைந்ததும், மன்னனின் {ஜனமேஜயனின்} எண்ணற்ற சாதனைகளையும், ரித்விக்குகளையும், சதஸ்யர்களையும், புனிதமான அக்னியையும் போற்றி வாழ்த்தினார் {ஆஸ்தீகர்}.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்து நான்காவது {54} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## ஆஸ்தீகர் புகழ்ச்சி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 55

### (ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"ஆஸ்தீகர் சொன்னார், "பழங்காலத்தில் பிரக்யாவில் சோமனும் வருணனும் வேள்விகளைச் செய்தனர். ஆனால் உனது வேள்வி, ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே {ஜனமேஜயனே}, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே {ஜனமேஜயனே}, அவற்றில் எதிலும் குறைந்ததில்லை. நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! சக்ரன் (இந்திரன்) ஆயிரம் வேள்விகளை நடத்தினான். ஆனால் உனது இந்த வேள்வி, ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, சக்ரனின் பத்தாயிரம் வேள்விகளுக்குச் சமமானதாகும். நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்!

யமன், ஹரிமேதன், ரந்திதேவ மன்னன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது. ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! மயன், மன்னன் சசவிந்து, மன்னன் வைஸ்ராவணன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது இந்த வேள்வியும் இருக்கிறது.



ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ சத்தியவதியின் மைந்தனே, தானே தலைமை புரோகிதராகி வேள்வியை நடத்திய நிரிகா, அஜமிதா, தசரத மைந்தன் ஆகியோரது வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! அஜமித குலத்தைச் சேர்ந்த தேவ மைந்தன், மன்னன் யுதிஷ்டிரன் நடத்திய தேவலோகத்திலும் அறியப்படும் வேள்வியைப் போலவே உனது இந்த வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! தனது வேள்வியில் தானே தலைமைப் புரோகிதராக இருந்த சத்தியவதியின் மைந்தன் கிருஷ்ணன் (கிருஷ்ண துவைபாயணர்=வியாசர்) நடத்திய வேள்வியைப் போலவே உனது வேள்வியும் இருக்கிறது.

ஓ பரத குலத்தில் முதன்மையானவனே, ஓ பரீக்ஷித்தின் மைந்தனே, நம்மிடம் அன்புகூர்ந்தோர் அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கட்டும்! இங்கே இந்த வேள்வியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்போர் அனைவரும் (ரித்விக்குகளும், சதஸ்யர்களும்) விரித்ரனைக் கொன்றவனைப் போலவும், சூரியனின் பிரகாசத்துக்கு இணையாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அறிந்து கொள்ள இனி வேறு எந்தக் காரியம் இல்லை. அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் பரிசுகள் யாவும் அழிவற்ற தகுதியைப் பெறுகின்றன. உனது ரித்விக்கு, துவைபாயணருக்கு (கிருஷ்ண துவைபாயணருக்கு = வியாசருக்கு) இணையான வேறு எந்த ரித்விக்கும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. அவரது சீடர்கள் ரித்விக்குகளாகி, தங்கள் கடமைகளை அறிந்து, உலகம் முழுவதும் பயணிக்கின்றனர். தனது உயிர்வித்தைத் தங்கமாகக் கொண்டிருக்கும் விபாவசு, சித்ரபானு என்று அழைக்கப்படும், வேள்விகளில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை எடுத்துச் செல்பவன் (அக்னி), தனது பாதையை புகையால் தெளிவாகக் காட்டி, வலப்புறமாக எரியும் சுடர்களைக் கொண்டு உனது இந்த நெய்யாலான அவிர்பாகத்தை தேவர்களுக்கு எடுத்துச் செல்கிறான். இந்த மனிதர்களின் உலகத்தில், குடிகளைக் காக்கும் மன்னன் உன்னைப் போல் இன்னொருவன் இல்லை. உனது விரதங்களால் நான் எப்போதும் பெருமை கொள்கிறேன். நீயே வருணனும், நீதிதேவன் யமனும் ஆவாய்.

வஜ்ரத்தைக் கைகளில் தாங்கியிருக்கும் சக்ரனைப் போல இந்த உலகத்திலுள்ள அனைத்து உயிர்களையும் நீ காக்கின்றாய். நீயே காத்வாங்கா, நபாகா, திலீபனுமாவாய். வீரத்தில் நீ யாயாதியைப் போலவும், மந்தாத்ரியைப் போலவும் இருக்கிறாய். சூரியனைப் போன்ற பிரகாசமும், அற்புதமான சபதங்களும் ஏற்றிருக்கும் ஓ ஏகாதிபதியே நீ பீஷ்மரை போல் இருக்கின்றாய். வால்மிகியைப் போல உனது சக்தியை மறைத்து வைத்திருக்கிறாய். வசிஷ்டரைப் போல உனது கோபத்தை அடக்கி வைத்திருக்கிறாய். இந்திரனின் அரசாட்சியைப் போல உனது அரசாட்சியும் இருக்கிறது. உனது காந்தி நாராயணனைப் போல இருக்கிறது. நீதியின் சூட்சுமங்களை அறிந்து யமனைப் போல இருக்கின்றாய். அனைத்து அறங்களும் கொண்ட கிருஷ்ணனைப் போல இருக்கிறாய். நீயே வசுக்களின் நற்பேறுகள் நிறைந்த வீடு. எல்லா வேள்விகளுக்கும் அடைக்கலம் கொடுப்பவன் நீயே. தாம்வோபவனின் பலத்திற்கு ஈடாக உனது பலம் இருக்கிறது. ராமனைப் (ஐமதக்னி மைந்தன் பரசுராமன்) போல, சாத்திரங்களிலும், ஆயுதப்பயிற்சியிலும் சிறந்திருக்கிறாய். அவர்வா மற்றும் திரித்தனின் சக்திக்கு ஈடாக இருக்கிறது உனது சக்தி. பயங்கரங்களை உனது பார்வையால் பகீரதனைப் போலப் பார்க்கிறாய்.

"சௌதி சொன்னார், "ஆஸ்தீகன் இப்படி அவர்கள் அனைவரையும், மன்னனையும் (ஜனமேஜயனையும்), சத்யஸ்யர்களையும், ரித்விக்குகளையும், நெருப்பையும் வாழ்த்தினார். மன்னன் ஜனமேஜயன், சுற்றியிருக்கும் சூழ்நிலையின் மாறுதல்களைக் கவனித்துப் பேசினான்.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தைந்தாவது {55} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## தகஷகனைக் கைவிட்டான் இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 56

### (ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"ஜனமேஜயன், "இவர் சிறுவனைப் போல இருந்தாலும், முதிர்ந்தவர் போலப் பேசுகிறார். இவர் சிறுவனில்லை. விவேகி. முதிர்ந்தவர். இவருக்கு நான் வரமளிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். அந்தணர்களே, அதற்கான அனுமதியை எனக்கு அளியுங்கள்", என்றான்.

அதற்கு சத்யஸ்யர்கள், "ஒரு அந்தணன் சிறுவனாக இருந்தாலும், மன்னனால் மதிக்கப்பட வேண்டியவன். கற்றோர் எப்போதும் அப்படியே செய்வர். இந்த சிறுவனின் கோரிக்கைகள் கண்டிப்பாக உன்னால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஆனால், முதலில் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கும் தகஷகனைக் கவனிப்போம்", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "மன்னன் {ஜனமேஜயன்} அந்த அந்தணச் சிறுவனிடம் {ஆஸ்தீகனிடம்}, "ஒரு வரத்தைக் கேள்", என்றான். இதனால் அதிருப்தி அடைந்த ஹோத்ரி {சந்தபார்கவா}, "தகஷகன் இன்னும் இந்த வேள்விக்கு வரவில்லை", என்றார். "ஜனமேஜயன், "உங்கள் பலத்தில் சிறந்ததைச் செய்து, தகஷகனை விரைவாக வர வையுங்கள். இந்த வேள்வியும் ஒரு முடிவுக்கு வரும். அவன் {தஷகன்} எனது எதிரி", என்றான்.

"அதற்கு ரித்விக்குகள், "சாத்திரங்களின் ஞானமும், இந்த நெருப்பும் என்ன சொல்கிறதென்றால், ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, தகஷகன் பயத்தால் இந்திரனின் இருப்பிடத்தில் இருக்கிறான்." என்றனர். சௌதி தொடர்ந்தார், "புராணங்களில் தெளிந்த அறிவுடைய தூத சாதியைச் சேர்ந்த லோஹிதாஷ்டா என்று அழைக்கப்பட்ட சிறப்பு மிகுந்தவர் முன்பே ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

மன்னனால் {ஜனமேஜயனால்} மீண்டும் கேட்கப்பட்டு அந்த ஏகாதிபதிக்கு அந்த சமயத்திலும் சொன்னார், "தந்தையே {சௌனகரே}, புராணங்களை நன்கறிந்த அந்தணர்கள் சொல்லியிருப்பது போல, நானும் சொல்கிறேன், ஓ ஏகாதிபதியே, இந்திரன் "என்னுடன் எனது இருப்பிடத்தில் மறைவாக இரு. அக்னி உன்னை எரிக்கமாட்டான்" என்ற வரத்தை அவனுக்கு {தஷகனுக்கு} அளித்திருக்கிறான்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக்கேட்ட மன்னன் {ஜனமேஜயன்} மிகவும் கவலை கொண்டு, ஹோத்ரியை {சந்தபார்கவாவைத்} தனது கடமையைச் செய்ய அவசரப்படுத்தினான். அந்த ஹோத்ரி, மந்திரங்களை உச்சரித்து, தெளிந்த நெய்யை நெருப்பில் விடும்போது இந்திரன் வந்தான். அந்த சிறப்பு மிகுந்தவன், தேவர்கள் புடைதூழ தனது ரதத்தில் வந்திருந்தான். அவனை {இந்திரனைப்} பின்தொடர்ந்து மேகக் கூட்டங்களும், கின்னரர்களும், தேவலோக நடன மாதர்களும் வந்திருந்தனர். தகஷகன் இந்திரனின் மேலாடையினுள் ஒளிந்து கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்தான். மன்னன் {ஜனமேஜயன்} மிகுந்த கோபம் கொண்டு, தகஷகனை அழிக்கும் நோக்கத்தில் மந்திரங்கள் அறிந்த அந்தணர்களிடம், "ஆந்தப் பாம்பு தகஷகன், இந்திரனின் இருப்பிடத்தில் இருந்தால், அவனை {தஷகனை} இந்திரனோடே வந்து இந்த நெருப்பில் விழச்செய்யுங்கள்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி தகஷகனைக் குறித்து ஜனமேஜயனால் அவசரப்படுத்தப்பட்ட ஹோத்ரி அங்கிருந்த அவனது {தஷகனின்} பெயரைச் சொல்லி நெய்யை ஊற்றினார். அப்படி ஊற்றப்படும்போது, தகஷகனும் புரந்தரனும் {இந்திரனும்} அதனால் பாதிக்கப்பட்டு வானத்தில் காட்சியளித்தனர். புரந்தரன் {இந்திரன்}, அந்த வேள்வியைப் பார்த்து பயந்து தகஷகனைக் கைவிட்டு வேகமாகத் தனது இருப்பிடம் திரும்பினான். இந்திரன் அப்படிச் சென்றுவிட்டதும், அந்தப் பாம்பு இளவரசன் தகஷகன் மந்திரங்களைக் கேட்ட பயத்தால் உணர்விழந்து வேள்வித் தீச்சுடரின் அருகே வந்துவிட்டான்.



படம் 109: இந்திரன்



அப்போது ரித்விக்குகள், "ஓ மன்னர் மன்னா (ஜனமேஜயா), உனது வேள்வி முடிகிறது. ஓ தலைவா, இனி நீ இந்த அந்தணர்களில் முதல்வனுக்கு வரத்தை அருளலாம்." என்றனர். "ஜனமேஜயன், "அளவற்ற அழகுடன் குழந்தையைப் போல் இருப்பவரே, உமக்கு தக்க வரமளிக்க விரும்புகிறேன். அதனால், உமது இதயத்தில் நீர் விரும்புவதைக் கேளும். கொடுக்க முடியாததையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று நான் உறுதியளிக்கிறேன்", என்றான்.

ரித்விக்குகள், "ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), தசூகன் விரைவாக உனது கட்டுப்பாட்டுக்கள் வருவதைப் பார். அவனது (தஷகனது) கொடூரமான கதறலும், சத்தமான உருமலும் கேட்கிறது பார். இதனால், இடியைத் தருபவன் (இந்திரன்) அந்தப் பாம்பைக் கைவிட்டுவிட்டான் என்பது உறுதியாகிறது. உனது மந்திரங்களால் அவனது உடல் செயலிழந்துள்ளது, அவன் (தஷகன்) மேலுலகில் இருந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறான். இப்போது, வானத்தில் உருண்டு, சுய உணர்வை இழந்து, சத்தமாக முச்சுவிட்டு அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் (தஷகன்) வந்து கொண்டிருக்கிறான்", என்றனர்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அப்படி அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தசூகன் அந்த வேள்வித்தீயில் விழுவதற்கு சிறிது நேரத்திற்கு முன் ஆஸ்தீகர், "ஓ ஜனமேஜயா, நீ எனக்கு ஒரு வரம் அருள்வதாக இருந்தால், இந்த உனது வேள்வி இத்தோடு முடிவுக்கு வரட்டும். மேலும் பாம்புகள் இந்தத் தீயில் விழ வேண்டாம்", என்றார் (ஆஸ்தீகர்).

"ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), அந்த பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் (ஜனமேஜயன்), ஆஸ்தீகரால் இப்படிக் கேட்கப்பட்டதால் மிகவும் வருந்தி அவரிடம் (ஆஸ்தீகரிடம்), "ஓ சிறந்தவரே, தங்கம், வெள்ளி, பசுக்கள் என்று நீர் எதை விரும்பினாலும் நான் தருகிறேன். ஆனால் எனது வேள்வி நிற்காதிருக்கட்டும்", என்றான் (ஜனமேஜயன்). ஆஸ்தீகர், "நான் தங்கம், வெள்ளி, பசுக்கள் என்று எதையும் உன்னிடம் கேட்கவில்லை. ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), உனது இந்த வேள்வி இத்தோடு நிற்கட்டும். எனது தாய்வழி (பெண் பாம்பு ஜரத்காருவின்) உறவினர்கள் (பாம்புகள்) இதனால் விடுதலை அடையட்டும்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்த பரீக்ஷித்தின் மைந்தன் ஆஸ்தீகரால் இப்படிக் கேட்கப்பட்டு, மறுபடியும் தொடர்ச்சியாக அந்த பேச்சாளர்களின் முதன்மையானவரிடம், "அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, வேறு ஏதாவது வரத்தைக் கேளும். நீர் அருளப்பட்டு இருப்பீர்!" என்றான். ஆனால், ஓ பிருகு பரம்பரையில் வந்தவரே (சௌனகரே), அவர் (ஆஸ்தீகர்) வேறு எந்த வரத்தையும் பிச்சையாகக் கேட்கவில்லை. அதன்பிறகு ஒட்டுமொத்தமாக எல்லா வேதமறிந்த சத்யஸ்யர்களும் மன்னனிடம் (ஜனமேஜயனிடம்), "இந்த அந்தணன் தனது வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும்", என்றனர்.

இப்படியே இந்த 56வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## எரிந்த பாம்புகளின் பெயர்கள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 57

### (ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ சூத மைந்தரே (சௌதியே), இந்தப் பாம்பு வேள்வியில் தீயில் விழுந்த பாம்புகளின் பெயர்களை கேட்க விரும்புகிறேன்", என்றார்.



சௌதி, "பல ஆயிரக்கணக்கில், கோடிக்கணக்கில் பாம்புகள் அந்த நெருப்பில் விழுந்தன. ஓ அந்தணர்களில் அதிஅற்புதமானவரே (சௌனகரே), அதன் எண்ணிக்கை என்னால் எண்ண இயலாது. இதுவரை எனது நினைவில் நிற்கும் தீயில் விழுந்த முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்கிறேன்.

நிறத்தால் நீலமாகவும், சிவப்பாகவும், வெள்ளையாகவும் என கொடூரமான உருவங்களில், பெருத்த உடலும், மரணத்தைத் தரும்

விஷத்தோடும், உதவியின்றி, பெரும் சிரமத்திற்குள்ளாகி, தங்கள் தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்டு தீயில் நெய் விழுவது போல விழுந்த {பாம்பு மன்னன்} வாசுகியின் குலத்தில் வந்த முக்கியமான பாம்புகளின் பெயரை மட்டும் கேளுங்கள்.

"கோடிசா, மானசா, புர்ணா, காலா, பல ஹல்மகா, பிச்சாலா, கௌனபா, காக்ரா, காலவேகா, பிராகலனா, ஹிரண்யவாகு, காரணா, காசுடகா, காலதண்டகா - இவை வாசுதிக்குப் பிறந்த தீயில் விழுந்த பாம்புகள். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, பெரும் பலத்துடனும், கொடூரமான உருவத்திலும் எண்ணிலடங்கா பாம்புகள் அந்தத் தீயில் விழுந்து மடிந்தன.

இப்போது தசுடகனின் குலத்தில் வந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். புச்சுண்டகா, மண்டலகா, பிண்டசேகரி, ரவனகா, உச்சோசிகா, காரவா, பங்கஸ், வில்வதேஜஸ், விரோகனா, சிலி, சலகரா, முகா, சுகுமாறா, பிரவேபனா, முத்கராவும் சுகரோமனும், சுரோமனும் மஹாஹனுவும். இவை தசுடகனுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

பரவடா, பாரிஜாதா, பந்தரா, ஹரினா, கிரிசா, விஹாங்கா, சரபா, மேதா, பிரமோதா, சௌஹதபனா - இவை ஜராவதனுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

இனி, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, கௌரவ்யா குலத்தில் பிறந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். எராகா, குண்டலவேணி, வேணிஸ்கந்தா, குமரகா, வாஹுகா, சிரிங்கவேரா, துர்தகா, பிரதரா மற்றும் அஸ்தகா - இவை கௌரவ்யாவுக்குப் பிறந்து தீயில் விழுந்த பாம்புகள்.

இனி காற்றைப் போன்ற பெரும் வேகமும், கொடுமையான விஷமும் கொண்டு, {பாம்பு} திருதராஷ்டிரன் குலத்தில் பிறந்த பாம்புகளின் பெயர்களைக் கேளுங்கள். சங்குகர்ணா, பிதரகா, குதரா, சுகுணாவும் ஷேசகாவும், புர்ணங்கடா, புர்ணமுகா, பிரஹாசா, சகுனி, தரி, அமஹதா, குமதகா, சுஷேனா, வியாயா, பைரவா, முண்டவேதாங்கா, பிசாங்கா, உத்ரபரகா, ரிஷபா, வேகவத், பிண்டரகா, ரக்தங்கா, சர்வசாரங்கா, சமரிதா, பதாவும் வசாகவும், வராஹகா, விராணகா, சுசித்ரா, சித்ரவேதிகா, பராசரா, தருணகா, மணிஸ்கந்தாவும் அருணியும்".

"ஓ அந்தணரே, அவர்களது சாதனைகளுக்காக பெரிதும் அறியப்பட்ட முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்களைச் சொல்லிவிட்டேன். என்னால் எண்ணற்ற பாம்புகளின் பெயர்களை முழுவதுமாக சொல்ல இயலாது. அந்தப் பாம்புகளின் மைந்தர்கள், மைந்தர்களின் மைந்தர்கள் எல்லாம் அந்தத் தீயில் விழுந்த எரிந்தனர். அவை பல! சில மூன்று{3} தலைகளுடனும், சில ஏழு{7} தலைகளுடனும், சில பத்து தலைகளுடனும்{10} யுக் முடிவில் வரும் நெருப்பைப் போன்ற விஷத்துடன், கொடூரமான உருவத்துடன் இருந்த அவை ஆயிரக்கணக்கில் எரிந்தன.

"பெரும் உடலும், பெரும் வேகமும், மலைமுகடுகளைப் போன்ற உயரமும், யமம், யோஜனை, இரு யோஜனை நீளம் உள்ளவையும், நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த உருவைக்கொண்டு பல பலங்களைக் கொண்டவையும், எரியும் நெருப்பைப் போன்ற விஷம் கொண்டவையும் தங்கள் தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் அந்தப் பெரும் வேள்வியில் எரிந்தன.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தேழாவது {57} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.



## பாம்புகள் யாரைக் கடிக்காது? | ஆதிபர்வம் - பகுதி 58

### (ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி, "இப்போது, ஆஸ்தீகருடன் தொடர்புடைய ஒரு அற்புத நிகழ்வைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். மன்னன் ஜனமேஜயன் ஆஸ்தீகருக்கு வரத்தை அருளப்போகும் சமயத்தில் இந்திரனின் கைகளில் இருந்து தூக்கி எறியப்பட்ட பாம்பு {தஷகன்}, கீழே விழாமல் அந்தரத்தில் மிதந்தது. தஷகன் பெயரைச் சொல்லி நிவேத்தியங்கள் சரியான முறையில் அக்னியில் ஊற்றப் பட்டும், பயத்திலிருந்த தஷகன் கீழே நெருப்பில் விழாததைக் கண்ட ஜனமேஜயன் ஆச்சரியப்பட்டான்", என்றார் {சௌதி}.



படம் 110: பாம்பைத் தடுத்த கரங்கள்

சௌனகர், "அப்படியா, ஓ தூதரே {சௌதியே}, தஷகன் அந்த நெருப்பில் விழாதது, விவேகிகளான அந்த அந்தணர்களின் மந்திரங்கள் பலனளிக்காததாலா?", என்றார்.

சௌதி, "சுயநினைவிழந்த, அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்த தஷகன், இந்திரனால் கைவிடப்பட்ட பிறகு, ஆஸ்தீகர், "அங்கேயே இரு", "அங்கேயே இரு", "அங்கேயே இரு", என்று மூன்று முறை சொன்னார். பாதிக்கப்பட்ட இதயத்துடன், பூமிக்கும் வானத்திற்குமிடையில் தஷகன் மிதந்தான்.

பிறகு சத்யஸ்யர்களின் வற்புறுத்தலால் மன்னன் {ஜனமேஜயன்}, "ஆஸ்தீகர் சொன்னது போல் நடக்கட்டும். இந்த {நாக} வேள்வி இத்துடன் நிற்கட்டும். பாம்புகள் காக்கப்பட்டும், இந்த ஆஸ்தீகரும் அருளப்பட்டும். ஓ தூதா {ஆதிபர்வம்-பகுதி:51 தூதசாதிக்காரன் தீர்க்க தரிசனத்தில் உள்ளது போல்}, உனது வார்த்தைகளும் உண்மையாகின", என்றான். ஆஸ்தீகருக்கு வரம் அருளப்பட்ட போது, உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் அந்த இடம் முழுவதும் ஆக்ரமித்திருந்தன. பாண்டவ குலத்தில் வந்த மன்னன் {ஜனமேஜயன்}, அந்த பரீக்ஷித் மைந்தனின் {ஜனமேஜயனின்} வேள்வி அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. ரித்விக்குகள் மற்றும் சத்யஸ்யர்களின் பணியில் மன்னன் {ஜனமேஜயன்} திருப்திகொண்டு, அவர்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் செல்வத்தைக் கொடுத்தான். கட்டுமானப்பணியில் சிறந்த, கட்டடங்கள் மற்றும் அடித்தளங்களின் விதிகளை அறிந்து, ஒரு அந்தணனால் {ஆஸ்தீகனால்} இந்த பாம்பு வேள்வி தடைபடும் என்று சொன்ன தூத சாதியைச் சேர்ந்த லோஹிதாஷ்டாவுக்கு அவர் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாக பெரும் செல்வங்களைக் கொடுத்தான்.

அசாதாரண அன்புடைய மன்னன் {ஜனமேஜயன்}, இன்னும் பல பொருட்களையும், உணவுகளையும், ஆடைகள் மற்றும் ஆபரணங்களையும் அவரது { தூதன் லோஹிதாஷ்டா} விருப்பத்திற்கேற்ப கொடுத்து திருப்தியடைந்தான். அதன் பிறகும் அவருக்கு {லோஹிதாஷ்டாவுக்கு} பலவகையில் மரியாதையைச் செலுத்தி, அந்த விவேகியை {லோஹிதாஷ்டாவை} வீட்டுக்கு அனுப்பி, அந்த வேள்வியை சரியான சடங்குகளுடன் முடித்தான். குறிக்கோளை அடைந்த ஆஸ்தீகர் பெரும் திருப்தியடைந்தார். மன்னன் {ஜனமேஜயன்} அவரிடம் {ஆஸ்தீகரிடம்}, "நீர் திரும்பவும் வர வேண்டும். எனது பெரும் குதிரை வேள்வியில் {அஸ்வமேத யாகம்} சத்யஸ்யராக இருக்க வேண்டும்", என்றான். ஆஸ்தீகர், "சரி" என்று சொல்லி, அந்த ஏகாதிபதியை {ஜனமேஜயனை} திருப்திப்படுத்தி தனது இல்லத்திற்கு பெருமகிழ்ச்சியுடன் சென்றார். அப்படி மகிழ்ச்சியாகச் சென்று தனது மாமன்கள் {வாசுகி} மற்றும் தாயின் {ஜரத்காருவின்} கால்களில் விழுந்து ஆசிபெற்று, நாக வேள்வியில் நடந்தவை எல்லாவற்றையும் நினைவுகூர்ந்து அவர்களிடம் சொன்னார் {ஆஸ்தீகர்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அவர் {ஆஸ்தீகர்} சொன்னதையெல்லாம் கேட்ட பாம்புகள் பெரும் மகிழ்வு கொண்டு தங்கள் பயங்களைத் துறந்தனர். ஆஸ்தீகரிடம் பெரும் திருப்தி கொண்டு அவருக்கு {ஆஸ்தீகருக்கு} ஒரு

வரம் தருவதாகச் சொல்லினர், "ஓ கற்றவனே {ஆஸ்தீகனே, உனக்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? உன்னிடம் நாங்கள் பெரும் திருப்திகொண்டோம். எங்களையெல்லாம் காப்பாற்றிவிட்டாய். உனக்காக நாங்கள் என்ன செய்யட்டும் குழந்தாய்" என்றனர்.

ஆஸ்தீகர், "அந்தணர்களும் மற்ற மனிதர்களும், காலையிலோ அல்லது மாலையிலோ, இந்த எனது செயலை கவனத்துடன் கேட்டால், உங்களிடம் {பாம்புகளிடம்} இருந்து அவர்களுக்கு எந்த பயமும் இருக்கக்கூடாது", என்றார். அதற்கு அந்தப் பாம்புகள் பெருமகிழ்வுடன், "ஓ மைத்துனா, உனது வரத்தின் இயல்பாகவே, நீ சொல்வதுபோலவே ஆகட்டும். நீ என்ன கேட்டாலும் நாங்கள் மகிழ்ச்சியோடு செய்வோம். ஓ மைத்துனா, ஆஸ்தீகா, அர்திமான், சுனிதா என்று பகலிலோ இரவிலோ மனதால் நினைத்தாலும் அவர்களுக்கு பாம்புகளினால் பயம் ஏற்படாது.

'நான் எனது மனதில் ஜரத்காருவுக்குப் பிறந்த ஆஸ்தீகரை நினைக்கிறேன். பாம்பு வேள்வியிலிருந்து பாம்புகளைக் காத்த ஆஸ்தீகரை நினைக்கிறேன். அதனால் பெரும் நற்பேறு பெற்ற பாம்புகளே, நீங்கள் என்னைக் கடிக்காதிருங்கள். இங்கே இருந்து சென்றுவிடுங்கள், நீங்கள் அருளப்படுவீர்கள். கடும் விஷம் கொண்ட பாம்புகளே சென்றுவிடுங்கள். ஜனமேஜயனின் பாம்பு வேள்விக்குப் பிறகு ஆஸ்தீகர் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைவுகூருங்கள் பாம்புகளே. எந்தப் பாம்பு ஆஸ்தீகரைக் குறித்துச் சொல்லியும் கடிக்கிறதோ, அந்தப் பாம்புகளின் நாவு சின்சா மரத்தின் கனி போல நூற்றுக்கணக்காக பிளந்து போகட்டும்.' என்று யார் சொன்னாலும் அவர்களுக்கு பாம்புகளால் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே {சௌனகரே}, அப்படி முக்கியமான பாம்புகள் கூடி சொன்னபோது ஆஸ்தீகர் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்.

அதன்பிறகு அந்த உயர் ஆன்ம முனிவர் {ஆஸ்தீகர்} அங்கிருந்து சென்றுவிடுவதில் தனது இதயத்தைச் செலுத்தினார்.

அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவர் {ஆஸ்தீகர்}, அப்படி பாம்பு வேள்வியில் இருந்து பாம்புகளைக் காத்து, தனது நேரம் வந்த போது, தனது மகன்களையும் பேரன்களையும் விட்டு மேலுலகம் சென்றார்.

ஆஸ்தீகர் வரலாற்றை எப்படி நடந்ததோ அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். இந்த வரலாற்றைச் சொல்வதால் பாம்புகளின் மேல் இருக்கும் பயம் விலகும்.

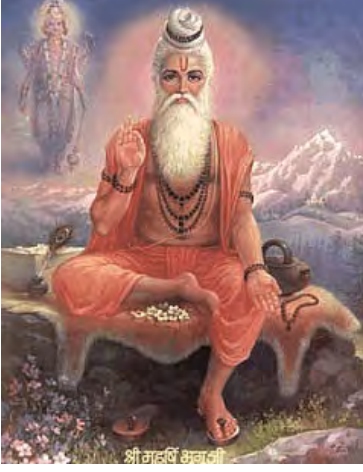
சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ அந்தணர்களே, ஓ பிருகு பரம்பரையில் முதன்மையானவரே {சௌனகரே}, உமது முன்னோரான பிரம்மமதி, இதுகுறித்து விசாரித்த ருருவிடம் இப்படியே நான் கேட்டவாறே, நான் சொன்னவாறே இந்த வரலாற்றை முழுவதுமாக சொன்னார். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவரே {சௌனகரே}, அந்த அறத்தை வளர்க்கும் ஆஸ்தீகர் வரலாற்றையும், நீர் கேட்டபடியே நீர் பாம்பு துந்துபாவின் கதையையும் கேட்டு முடித்ததால் உமது ஆர்வம் திருப்தியடையட்டும்", என்றார் {சௌதி}.

இப்படியே இந்த ஐம்பத்தெட்டாவது {58} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வம் நிறைவடைகிறது.



## பெரும் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 59

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வம்)



படம் 111: பிருகு

உரைத்தார்", என்றார்.

சௌனகர், "மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த புனிதமான வரலாறு, பாண்டவர்களின் புகழைப் பரப்புகிறது. வேள்வி முடிந்த பின்னர் ஜனமேஜயனால் கேட்கப்பட்டு கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) அதை உரைத்தார். அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். யோக்கையால் சுத்தமான ஆன்மா கொண்ட, கடலைப் போன்ற மனதைக் கொண்ட அந்தப் பெரும் முனிவரால் (வியாசரால்) அந்த வரலாறு பிறந்தது. நல்ல மனிதர்களில் முதன்மையானவனே (சௌதியே), அதை எனக்குச் சொல், ஓ துத மைந்தா (சௌதியே), நீ சொன்னது அனைத்தையும் கேட்டும் எனது தாகம் அடங்கவில்லை", என்றார் (சௌனகர்).

சௌதி, "அந்த விரிந்து பெரும் வரலாறான வியாசரால் தொகுக்கப்பட்ட மஹாபாரதத்தை முதலில் இருந்து சொல்கிறேன். ஓ அந்தணரே (சௌனகரே), நான் சொல்லும்போது அதை முழுவதுமாகக் கேளுங்கள். அதைச் சொல்வதில் நான் பெரும் மகிழ்வு அடைகிறேன்", என்றார் (சௌதி).

இப்படியே இந்த 59வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

## மஹாபாரதம் ஆரம்பம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 60

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

சௌதி சொன்னார், "ஜனமேஜயன் நாக வேள்வியில் அமர்ந்திருக்கிறான், என்று கேள்விப்பட்ட கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) அங்கே சென்றார். அந்தப் பாண்டவர்களின் பாட்டன் (வியாசர்), கன்னிகை கலிக்கும் (சத்தியவதிக்கும்) சக்தியின் மைந்தன் பராசருக்கும்யமுனையின் தீவு ஒன்றில் பிறந்தவர். அந்த சிறப்பு வாய்ந்தவர் (வியாசர்), பிறந்தவுடன் தானே தனது விருப்பப்படி உடலை வளர்த்தார். வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும், எல்லா வரலாறுகளையும் கற்றார்.

வேதங்களாலும், தவங்களாலும், நோன்புகளாலும், உறுதிகளாலும், வேள்விகளாலும் கிடைக்கும் ஆன்மிகத்தை பெற்றுத் தயாரானார்.



அந்த வேதங்களை அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவர் {வியாசர்}, வேதங்களை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்தார். அந்த அந்தண முனிவர் {வியாசர்} பிரம்மனைக் குறித்த ஞானத்துடன் இருந்தார். கடந்ததை {இறந்த காலத்தை} மனதால் அறிந்தார். அவர் {வியாசர்} தெய்வீகத்தன்மையுடன், உண்மையைப் போற்றி வாழ்ந்தார். புனிதமான கடமைகளாலும், பெரும் புகழாலும், அவர் {வியாசர்} பாண்டு, திருதராஷ்டிரன், விதுரன் ஆகியோரை சந்தனுவின் பரம்பரை தொடர்பு பெற்றெடுத்தார்.

அந்த உயரான்ம முனிவர் {வியாசர்}, வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும் நன்கறிந்த தனது சீடர்களுடன் {சீடர் வைசம்பாயனர் போன்றோருடன்}, ஜனமேஜயன் அமர்ந்திருந்த அந்த நாக வேள்விக்கு வந்தார். மன்னன் ஜனமேஜயன், சத்யஸ்யர்களும், பல நாட்டு மன்னர்களும், பிரம்மனுக்கு ஒப்பான ரித்விக்குகளும் சூழ அந்த வேள்வியில் தேவனைப் போல அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அந்த பரதகுலத்தின் முதன்மையானவன் {ஜனமேஜயன்}, அந்த அரசமுனி ஜனமேஜயன், முனிவர் {வியாசர்} வருவதைக் கண்டு, தனது சேவகர்கள் மற்றும் உறவினர்களுடன் பெருமகிழ்வோடு வேகமாக முன்வந்து அழைத்தான். அந்த மன்னன் {ஜனமேஜயன்} சத்யஸ்யர்களின் அனுமதியோடு, இந்திரன் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுத்ததைப் போல, அந்த முனிவருக்கு {வியாசருக்கு} ஒரு பொன் ஆசனத்தைக் கொடுத்தான். அங்கே அமர்ந்த வரங்களை அருளவல்ல, அந்த முனிவரை {வியாசரை} தெய்வீக முனிவர்கள் வணங்கிய போது, மன்னனும் {ஜனமேஜயனும்} சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட உரிய மரியாதைகளுடன் வணங்கினான். மன்னன் {ஜனமேஜயன்}, முற்றிலும் தகுதிவாய்ந்த தனது பாட்டன் கிருஷ்ணருக்கு {கிருஷ்ண துவைபாயணர்=வியாசருக்கு} கால்கள் மற்றும் வாயைக் கழுவ நீரும், ஆர்கியாவும், பசுக்களும் கொடுத்தான். அந்தப் பாண்டவ ஜனமேஜயனின் காணிக்கைகளை ஏற்று, பசுக்களைக் கொல்லக்கூடாது என்று சொல்லி, வியாசர் மிகுந்த திருப்திகொண்டார். அதன்பிறகு மன்னன் {ஜனமேஜயன்} அங்கு உட்கார்ந்திருந்த தனது முப்பாட்டனிடம் {வியாசரிடம்}, அவரது நலத்தை கேட்டறிந்தான். அந்த சிறப்புமிக்க முனிவர் {வியாசர்} அவன் {ஜனமேஜயன்} மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தி அவனின் {ஜனமேஜயனின்} நலத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். சத்யஸ்யர்களால் வணங்கப்பட்ட அவர் {வியாசர்}, பதிலுக்கு அவர்களை வணங்கினார். அதன்பிறகு, மன்னன் {ஜனமேஜயன்} தனது சத்யஸ்யர்களுடன் கரங்கள் கூப்பி, அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையானவரிடம் {வியாசரிடம்} கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

"ஓ அந்தணரே {வியாசரே}, கௌரவர்கள் மற்றும் பாண்டவர்களின் செயல்களைத் தங்கள் கண்ணாலேயே கண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் உரைக்கும் அந்த வரலாற்றை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களை {கௌரவ பாண்டவர்களை} செயற்கரிய செயல்களைச் செய்ய வைத்த அந்த ஒற்றுமையின்மைக்குக் காரணம் என்ன? விதிவசத்தால் எண்ணற்ற உயிர்கள் மடியக் காரணமான எனது பாட்டன்களுக்குள் அந்தப் பெரும்போர் ஏன் நடந்தது? ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {வியாசரே}, அதை எனக்கு முழுமையாக, அது எப்படி நடந்ததோ அப்படியே சொல்லுங்கள்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

"ஜனமேஜயனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கிருஷ்ண துவைபாயணர் {வியாசர்}, அங்கே தனது அருகில் அமர்ந்திருந்த சீடன் வைசம்பாயனரிடம், "பழங்காலத்தில் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையில் நடந்த பிணக்குகளை, நீ என்னிடம் கேட்டறிந்தவாறே இந்த மன்னனுக்கு {ஜனமேஜயனுக்கு} முழுமையாகச் சொல்", என்றார் {வியாசர்}.

"அதன்பிறகு அருள்நிறைந்த அந்த அந்தணர் {வைசம்பாயனர்}, தனது குருவின் {வியாசரின்} கட்டளைப்படி மன்னனுக்கும் {ஜனமேஜயனுக்கும்}, சத்யஸ்யர்களுக்கும் மற்றும் அங்கு கூடியிருந்த ஏனையோருக்கும் அந்த முழு வரலாற்றையும் கூறினார். முற்றிலுமாக அழிந்த கௌரவர்களுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பகைமையை முழுமையையும் சொன்னார்".

{வியாசரின் சீடர் வைசம்பாயனர், ஜனமேஜயன் நடத்திய நாக வேள்வியின் இடையில் சொன்னதே இந்த மகாபாரதம்}.

இப்படியே இந்த 60வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.



## பாண்டவர் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 61

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "எனது உடலின் எட்டு பகுதிகளும் தரையைத் தொட எனது குருவை (வியாசரை)பக்தியுடனும் மரியாதையுடனும் முதற்கண் வணங்கி, இந்தச் சபையில் இருக்கும் அந்தணர்களையும், மற்ற கற்றவர்களையும் வழிபட்டு, மூவுலகங்களிலும் புத்திசாலிகளில் முதன்மையான இந்த உயரானம் முனிவர் வியாசரிடம் நான் கேட்டவற்றை முழுமையாக உரைக்கின்றேன். இதை அறியப்போகும் ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே) நீ, பாரதம் என்று அழைக்கப்படும் இந்தத் தொகுப்பைக் கேட்கத் தகுதி வாய்ந்தவன்தான். எனது குருவின் (வியாசரின்) கட்டளையில் தைரியமூட்டப்பட்டிருப்பதால் எனது இதயத்தில் பயத்தை நான் உணரவில்லை.

"ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே) கேள், ஏன் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஒற்றுமையின்மை நிலவியது என்றும், தூதாட்டத்தைத் தொடர்ந்து, ஆட்சியை விரும்பி ஏன் நாட்டை விட்டு அகற்றி வனவாசம் அனுப்பும் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. யார் கேட்கிறீர்களோ அவர்களுக்கு முழுவதையும் விவரிக்கிறேன் பரதகுலத்தில் சிறந்தவனே! (ஜனமேஜயனே!)

"அந்த நாயகர்கள் (பாண்டவர்கள்) தங்கள் தந்தையின் (பாண்டுவின்) இறப்பையடுத்து தங்கள் சொந்த வீட்டிற்கு (ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு) வந்தனர். வந்து குறுகிய காலத்திற்குள், வில்விதையில் தேர்ந்தனர். பாண்டவர்கள் உடல் பலத்தாலும், சக்தியாலும், மனபலத்தாலும், குடிமக்களிடத்தில் பிரபலமாகவும், நற்பேறுகள் அருளப்பட்டு இருந்ததைத் கண்ட கௌரவர்கள் அவர்கள் மேல் (பாண்டவர்கள் மேல்) பொறாமை கொண்டனர். நேர்மையற்ற மனம் கொண்ட துரியோதனன், கர்ணன், சுபலனின் மைந்தன் (சகுனி) ஆகியோர் நாட்டின் மீது மறுக்கப்படாத ஆட்சி உரிமையை அடைய (acquisition of undisputed sovereignty) அடிக்கடி பல வகைகளில் பாண்டவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். திருதராஷ்டிரனின் தீய மகன் (துரியோதனன்) பீமனுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தான், ஆனால் ஓநாய் வயிறு கொண்ட பீமன் அந்த விஷத்தை உணவுடன் சேர்த்து செரித்து முடித்தான்.



படம் 112: பாண்டவர்கள்

அதன் பிறகும் அந்தப் பாவி (துரியோதனன்) தூங்கிக் கொண்டிருந்த பீமனைக் கட்டி கங்கையின் நீரில் தூக்கி வீசி விட்டு சென்று விட்டான். ஆனால் பலம் பொருந்திய கைகளைக் கொண்ட பீமசேனன், அந்த குந்தியின் மைந்தன் (பீமன்) எழுந்து, தான் கட்டுண்டு கிடந்த கயிறுகளை அறுத்து, தன் வலியெல்லாம் அகன்று வெளியே வந்தான். அவன் (பீமன்) தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில், கடும் விஷம் கொண்ட கருப்பு பாம்புகள் அவனை உடலெங்கும் தீண்டின. இருப்பினும் அந்த எதிரிகளை அழிப்பவன் (பீமன்) அழியவில்லை. அப்படி பாண்டவர்கள், குருக்களாகிய தங்கள் பெரியதந்தையின் (திருதராஷ்டிரனின்) மகன்களால் அடிக்கடி துன்பப்படும்போது, உயர்ந்த எண்ணம் கொண்ட விதுரர், கருத்தோடு அவர்களை (பாண்டவர்களைக்) கவனிப்பதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, அந்த தீய காரியங்களை மட்டுப்படுத்தி, துன்பத்திலிருந்தவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

எப்படி பூலோக மனிதர்களின் இன்பத்தை சக்ரன் (இந்திரன்) தக்கவைக்கிறானோ அப்படி விதுரர் பாண்டவர்களைத் தீயவற்றிலிருந்து விலக்கி வைத்தார்.

இப்படி மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் பல வகைகளில் முயன்றும் பாண்டவர்கள் விதியாலும், எதிர்கால இடுகாட்டுக் (குரு பரம்பரையை அழிக்க) காரணத்துக்காகவும் காப்பாற்றப்படும்போது, அவர்களை (பாண்டவர்களை) அழிப்பதில் தன் இயலாமையை உணர்ந்த துரியோதனன், தனது ஆலோசகர்களான விரிஷா (கர்ணன்), துட்சாசனன் மற்றும் மற்றவர்களை அழைத்து, திருதராஷ்டிரன் அறிய அரக்காலான வீடு (அரக்கு மாளிகை) ஒன்றைக் கட்டினான். மன்னன் திருதராஷ்டிரன், தன் மக்கள் (கௌரவர்கள்) மீதிருந்த பாசத்தாலும், ஆட்சி உரிமையின் மீதிருந்த விருப்பத்தாலும், பாண்டவர்களை புத்திசாலித்தனமாக வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பினான். பாண்டவர்கள் தங்கள் தாயுடன் (குந்தியுடன்) அஸ்தினாபுரத்தை விட்டு வெளியேறினர். அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) நகரத்தைவிட்டு வெளியேறும் போது, விதுரர் நடக்கப் போகும் ஆபத்திலிருந்து வெளியே வருவது எப்படி என்று சில யோசனைகளை அவர்களுக்கு (பாண்டவர்களுக்கு) தெரிவித்தார்.

குந்தியின் மைந்தர்கள் (பாண்டவர்கள்) வாரணாவதத்தை அடைந்து தங்கள் தாயுடன் (குந்தியுடன்) வாழ்ந்து வந்தனர். திருதராஷ்டிரனின் உத்தரவை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த நகரத்தில் (வாரணாவதத்தில்), அந்த அரக்காலான வீட்டில் அந்த எதிரிகளை அழிப்பதில் சிறப்புவாய்ந்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த இடத்தில் புரோச்சனனிடம் இருந்து விழிப்புடன் தங்களைப் பாதுகாத்து ஒரு வருடம் அங்கே வாழ்ந்தனர். விதுரரின் வழிகாட்டுதல்படி, ஒரு சுரங்கப் பாதையை அமைத்து, அந்த அரக்காலான வீட்டுக்கு நெருப்பு வைத்து புரோச்சனனை (அவர்களது எதிரியும், துரியோதனனின் ஒற்றருமானவனை) எரித்துக் கொன்றனர். அந்த எதிரிகளை அழிப்பவர்கள் (பாண்டவர்கள்), பயத்துடனும் ஆர்வத்துடனும், தங்கள் தாயை (குந்தியை) அழைத்துக் கொண்டு தப்பித்தனர். கானகத்திற்குள் ஒரு நீருற்றுக்கு அருகில் ஒரு ராட்சசனைக் கண்டனர். திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்களுக்கு (கௌரவர்களுக்கு) பயந்து, தங்களது எந்த செயலும் தங்களை வெளிக்காட்டிவிடும் என்றும் பயந்து பாண்டவர்கள் அந்த இருளில் தப்பிச் சென்றனர். இங்கே தான் பீமன் இடும்பியை (அவன் கொன்ற ராட்சசனின் தங்கை) மனைவியாக அடைந்து, அவள் மூலமாக கடோதகஜன் பிறந்தான். கடும் விரதங்களையும் வேதங்களையும் நன்கு அறிந்த பாண்டவர்கள், ஏகசக்கரம் என்ற நகரத்திற்குச் சென்று அங்கே பிரம்மச்சாரிகளாக வேடம் பூண்டு மறைந்து வாழ்ந்தனர். அந்த மனிதர்களில் காளைகளைப் போன்றவர்கள் (பாண்டவர்கள்), அந்த நகரில் ஒரு அந்தணரின் வீட்டில் சிறிது காலம் யாவற்றையும் தவிர்த்து தன்னடகத்துடன் வாழ்ந்தனர். இங்கேதான் பெரும் கரங்களைக் கொண்ட பீமன், பசிகொண்ட, பலம்பொருந்தி மனிதர்களை உண்ணும் ராட்சசனான பகனைச் (பகாசுரனைச்) சந்தித்தான். அந்த பாண்டுவின் மைந்தன் (பீமன்), மனிதர்களில் புலி போன்றவனான பீமன் தனது பெருத்த பலத்தைக் கொண்டு அவனை (பகாசுரனை) வேகமாகக் கொன்று அங்கு வாழ்ந்த குடிமக்களைக் காப்பாற்றி பயத்திலிருந்து விடுவித்தான். பாண்டவர்கள் அதன்பிறகு, கூடியிருக்கும் இளவரசர்களுக்கிடையில் கிருஷ்ணை (பாஞ்சால இளவரசி) (திரௌபதி) ஒரு கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறாள் என்பதை அறிந்தனர். அதைக் கேட்டதும் அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) பாஞ்சாலத்திற்குச் சென்று அந்த மங்கையை (திரௌபதியை) அடைந்தனர். அப்படி திரௌபதியை (பொதுவான மனைவியாக) அடைந்து அங்கே (பாஞ்சாலத்தின் தலைநகர் காம்பில்யத்தில்) ஒரு வருடம் வாழ்ந்தனர். அதன்பிறகு அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) எல்லோராலும் அறியப்பட்டதும், அந்த எதிரிகளைத் தண்டிப்பவர்கள் (பாண்டவர்கள்), அஸ்தினாபுரம் திரும்பினர். அங்கே சென்றதும் திருதராஷ்டிரனாலும், சந்தனுவின் மைந்தனாலும் (பீஷ்மராலும்) "ஓ அன்பானவர்களே (பாண்டவர்களே), உங்களுக்கும் உங்கள் தம்பிகளுக்கும் கருத்து பேதங்கள் ஏற்படாதிருக்க, உங்களுக்கு காண்டவபிரஸ்தத்தை இருப்பிடமாகத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். ஆகையால், எல்லா பொறாமைகளையும் மறந்து தூக்கியெறிந்துவிட்டு, பல நகரங்களும், பல அகலமான சாலைகளும் கொண்ட காண்டவபிரஸ்தத்துக்குச் சென்று அங்கு வாழ்ங்கள்", என்றனர். அதன்படி பாண்டவர்கள் தங்கள் நண்பர்களுடனும் பின்பற்றுவவர்களுடனும், பலவகையான தங்க ஆபரணங்களையும் விலையுயர்ந்த கற்களையும் எடுத்துக் கொண்டு காண்டவபிரஸ்தம் சென்றனர். அங்கே அந்த பிரதையின் (குந்தியின்) மைந்தர்கள் (பாண்டவர்கள்) பல வருடங்கள் தங்கி இருந்தனர். பல நாடுகளைத் தங்கள் பலத்தால் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தனர். தங்கள் இதயத்தை அறத்தின் பால் ஈடுபடுத்தி, உண்மையை உறுதியாக ஏற்று, அடைந்த செல்வத்தைக் கருதி கலக்கமுறாமல், ஒழுக்கமாகவும்

அமைதியாகவும், பல தீமைகளைத் தவிர்த்து பாண்டவர்கள் பெரும் அதிகாரத்தைப் பற்றினர். பீமன் கிழக்கை வென்றான், நாயகனான அர்ஜுனன் வடக்கை வென்றான், நகுலன் மேற்கை வென்றான், எதிரி நாயகர்களை அழிப்பவனான சகாதேவன் தெற்கை வென்றான். இவையெல்லாம் நடந்தபிறகு, அவர்களது {பாண்டவர்களது} ஆதிக்கம் உலகம் முழுவதும் அறியப்பட்டது. ஐந்து பாண்டவர்களும் ஒவ்வொருவரும் தூரியனைப் போல, இந்த பூமிக்கு ஆறு தூரியர்களாக இருந்தனர்.

அதன்பிறகு, பெரும் சக்தியையும் வீரத்தையும் கொடையாகக் கொண்ட யுதிஷ்டிரன் சில காரணங்களுக்காக, தனக்கு உயிருக்கு உயிரான, இடது கையாலும் வில்லின் நாணை இழுக்கும் சக்தி கொண்ட அர்ஜுனனை கானகத்திற்கு அனுப்பினான். அந்த மனிதர்களில் புலிபோன்ற அர்ஜுனன், அந்த உறுதியான ஆன்மா, அனைத்து அறங்களையும் கொடையாகக் கொண்டு, கானகத்தில் பதினொன்று<sup>{11}</sup> வருடங்களும் பதினொன்று<sup>{11}</sup> மாதங்களும் கானகத்தில் வாழ்ந்தான். இந்த காலத்தில் குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில், அர்ஜுனன் துவாரகையில் இருக்கும் கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். அங்கே அந்த விபவட்சு (அர்ஜுனன்) தாமரைக் கண் கொண்ட, இனிமையான பேச்சுடைய வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} இளைய தங்கை சுபத்திரையைத் தனது மனைவியாகக் கொண்டான். அவள் {சுபத்திரை} பாண்டுவின் மகன் அர்ஜுனனுடன், பெரும் இந்திரனுடன் சச்சி இருந்தது போல அல்லது கிருஷ்ணனுடன் ஸ்ரீ இருந்ததுபோல மகிழ்ச்சியாக இருந்தான்.

அதன்பிறகு ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே}, குந்தியின் மைந்தன் அர்ஜுனன், வாசுதேவனுடன் சேர்ந்து வேள்வி நெய்யைச் சுமக்கும் அக்னியை காண்டவ வனத்தில் {அக்னியின் செரியாமையைப் போக்க அங்கே இருந்த மருத்துவ மூலிகைகளை எரித்து} திருப்திப்படுத்தினான். அர்ஜுனனுக்கு கேசவனின் {கிருஷ்ணனின்} உதவி இருக்கும்போது, ஒப்பற்ற மிக உயர்ந்த ஆதாரங்களைக் கொண்ட விஷ்ணுவுக்கு எதிரிகளை அழிப்பது எப்படி கடினமில்லையோ அப்படி எந்தப் பணியும் அவனுக்கு {அர்ஜுனனுக்குக்} கடினமாகத் தெரியவில்லை. அக்னி அந்த பிரதையின் {குந்தியின்} மைந்தனுக்கு {அர்ஜுனனுக்கு} அற்புதமான வில்லான காண்டிபத்தையும், எப்போதும் வற்றாத அம்புறாத்தூணியையும், கருடனைக் கொடிக்கம்பத்தில் கொண்ட ஒரு ரதத்தையும் கொடுத்தான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அர்ஜுனன் அசுரத்தச்சன் மயனை நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றினான். அர்ஜுனன் மீது நன்றி கொண்டு மயன், அனைத்து வகையான நகைகளையும் விலையுயர்ந்த கற்களையும் கொண்டு ஒரு தெய்வீக அரண்மனையைக் கட்டிக் கொடுத்தான். அந்தத் தீய துரியோதனன், அந்த கட்டடத்தைக் கண்டு அதை அடைவதில் ஆர்வமும் விருப்பமும் கொண்டான். யுதிஷ்டிரனை சகுனியின் மூலம் தூதாட்டத்தில் ஏமாற்றி, பாண்டவர்களை பனிரெண்டு {12} வருடங்கள் கானகத்திற்கும், ஒரு {1} வருடம் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழவும் பணித்தான். ஆக முழு பதிமூன்று {13} வருடங்கள் அவர்களுக்கு வனவாசம் அளித்தான்.

பதினான்காவது {14} வருடத்தில், ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, பாண்டவர்கள் திரும்பி வந்து தங்கள் சொத்துக்களைக் கோரினர். அவர்களால் {பாண்டவர்களால்} அதைப் பெற முடியவில்லை. அதன் காரணமாக போர் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாண்டவர்கள் மொத்த கூடித்திரிய குலத்தையே அழித்து, மன்னன் துரியோதனனைக் கொன்று, தங்களால் பேரழிவிற்குள்ளான அரசைப் பெற்றனர்.

இதுதான் வதீய குணங்களுக்கு ஆட்படாத, எந்தத் தீயச் செயலும் செய்யாத பாண்டவர்களின் வரலாறு. ஓ வெற்றிபெற்ற ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையானவனே {ஜனமேஜயனே}, இந்த ஒற்றுமையின்மையின் காரணமாகத்தான் குருக்கள் {கௌரவர்கள்} தங்களது அரசை இழந்தனர். பாண்டவர்கள் வெற்றியை அடைந்தனர், என்றார் {வியாசரின்} சீடர் வைசம்பாயனர்.



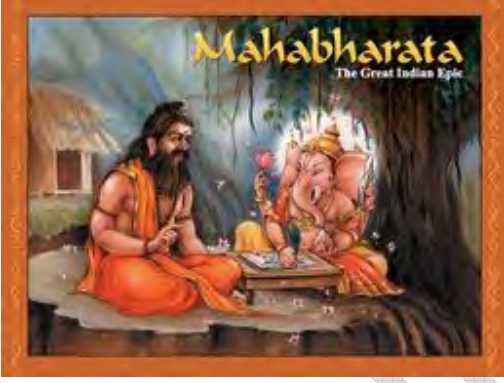
## பாரதம் படிப்பது வேதம் படிப்பதற்குச் சமம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 62

### (ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன் சொன்னான், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {வைசம்பாயணரே, குருக்களின் {குரு குலத்தவர்களின்} பெரும் செயல்களை விளக்கும் மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்பட்ட வரலாற்றை நீங்கள் சுருக்கமாக சொல்லிவிட்ட போதிலும்,

ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே {வைசம்பாயணரே, அந்த அற்புதமான விவரிப்பை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்.

அதைக் கேட்பதில் நான் {ஜனமேஜயனாகிய நான்} பெரும் ஆவல் கொண்டுள்ளேன். நீங்கள் முழுமையாகச் சொல்லுங்கள். இப்படி அந்தப் பெரும் வரலாற்றை மணிச்சுருக்கமாகக் கேட்பதில் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை. அது எப்படிப்பட்டதென்றால், அறம் சார்ந்தவர்கள், கொல்லக்கூடாதவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, அதற்கு அற்பக் காரணத்தைச் சொல்லப் போய், அதையும் மனிதர்கள் கொண்டாடுவதற்குச் சமமானது. அப்பாவிகளான, பழிக்குப் பழி வாங்கும் திறன் கொண்ட அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவர்கள் {பாண்டவர்கள்}, ஏன், அந்த குருக்களின் {கௌரவர்களின்} துன்புறுத்தலை அமைதியாக



ஏற்றனர்? ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {வைசம்பாயணரே, பெரும்பலம் வாய்ந்த கரங்களைக் கொண்ட, ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைக் கொண்ட அந்த பீமன், தாங்கள் தீங்கிழைக்கப்பட்டும் தனது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டானா? துருபதனின் மகள் {திரௌபதி}, அந்தப் பத்தினி கிருஷ்ணை {திரௌபதி}, அந்தப் பாவிகள் {கௌரவர்கள்} அவளை {திரௌபதியைத்} துன்புறுத்தும் போது அவர்களை {கௌரவர்களை} எரித்துவிடும் சக்தி கொண்டவள், அந்த திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்களை {கௌரவர்களை} தனது கோபப் பார்வையால் எரிக்கவில்லையா? பிருதையின் {குந்தியின்} மற்ற இரு மகன்களும் {யுதிஷ்டிரனும் அர்ஜுனனும்}, மாத்ரியின் இரு

மகன்களும் {நகுலனும் சகதேவனும்} அந்தப் பாவிகளான குருக்களிடம் {கௌரவர்களிடம்} காயப்பட்டு, தீய பழக்கமான துதாட்டத்தின் அடிமையாக இருந்த யுதிஷ்டிரனை ஏன் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்? அறம் சார்ந்தவர்களில் முதன்மையான, தர்ம தேவதையின் புதல்வருமான யுதிஷ்டிரன், தனது கடமைகளைச் சரியாகச் செய்தும், ஏன் அந்த பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளானார்? தனது கணைகளால் போர்புரியும் மாந்தர்களை வேறு உலகத்திற்கு அனுப்பிய, கிருஷ்ணனை சாரதியாகக் கொண்ட அந்தப் பாண்டவ தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} ஏன் அப்படிப்பட்ட துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானான்? ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே {வைசம்பாயணரே, என்னென்ன நடந்தனவோ அதை உள்ளவாறே எனக்குச் சொல்லுங்கள். அந்தப் பெரும் சாரதிகள் சாதித்த எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, அதைக் {வரலாற்றைக்} கேட்பதற்கான நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொள். கிருஷ்ண துவைபாயணரால் {வியாசரால்} சொல்லப்பட்ட இந்த வரலாறு மிகப் பெரியது. இது வெறும் ஆரம்பம் தான். நான் அதை உரைக்கிறேன். அளவிட முடியா பெரும் மனோ சக்திகொண்ட, சிறப்பு மிகுந்த பெரும் முனிவர் வியாசர் அருளி, எல்லா உலகங்களாலும் வழிபடப்படும், அந்த முழு தொகுப்பையும் முழுமையாக நான் மறுபடியும் சொல்கிறேன். அளவில்லா மனோசக்தி கொண்ட சத்தியவதி மகனால் {வியாசரால்} படைக்கப்பட்ட இந்த பாரதம் நூறாயிரம் {100000} பாக்களைக் {சுலோகங்களைக்} கொண்டது. எவர்கள் இதை அடுத்தவருக்குப் படித்துக் காட்டுகிறார்களோ, எவர்கள் இதைக் கேட்கிறார்களோ, அவர்கள் பிரம்மனின் உலகை அடைந்து, தேவர்களுடன் சமமாக இருப்பர். இந்த

பாரதம் வேதங்களுக்கு இணையானது. புனிதமானது. அருமையானது. கேட்பனவற்றிலெல்லாம் சிறந்தது. இது முனிவர்களால் வழிபடப்படும் புராணம். பொருள், இன்பம் (அர்த்தம், காமம்) சம்பந்தமான பல உபயோகமுள்ள கருத்துகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. இந்தப் புனிதமான வரலாறு (மகாபாரதம்), இதயத்தை பெரும்வீடு அடைதலில் (Salvation) ஆர்வம் கொள்ள வைக்கும்.

கற்றவர்கள் கிருஷ்ண துவைபாயணரின் (வியாசரின்) இந்த வேதத்தை, தாராளமான, உண்மையான நம்பிக்கையுள்ள மனிதர்களுக்கு உரைக்கும்போது அவர்கள் பெரும் செல்வத்தை அடைகின்றனர். கருவை கர்ப்பத்திலேயே கொல்லும் பாவம் கூட (கருக்கலைப்பு) இதைக் கேட்பதால் அகலும். ஒரு மனிதன் எவ்வளவுதான் கொடூரமானவனாகவும், பாவியாகவும் இருந்தாலும், இந்த (மகாபாரத) வரலாறைக் கேட்பதால், ராகுவிடம் இருந்து விடுபட்ட சூரியனைப் போல எல்லா பாவங்களும் அகலும். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு ஜெயம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வெற்றியடைவதில் விருப்பம் கொண்டோர் அனைவரும் இந்த இதைக் கேட்க வேண்டும்.

ஒரு மன்னன் இதைக் கேட்பதால், முழு உலகத்தையும் தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டுவந்து, தனது எல்லா எதிரிகளையும் அடக்குவான். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு தனது இயல்பாலேயே, அமைதியாய் இருக்கும் வலிமையான செயல்தான். அருள்நிறைந்த கனியை உருவாக்கும் ஒரு பெரும் வேள்விதான் இந்த (மகாபாரத) வரலாறு. இளம் ஏகாதிபதிகள், தங்கள் மனைவியுடன் இதைக் கேட்க வேண்டும். அதனால் அவர்கள் வீரம் மிகுந்த புதல்வர்களை தங்கள் அரியணையை அலங்கரிக்கப் பெறுவார்கள். இந்த (மகாபாரத) வரலாறு அறம், பொருள், வீடு (தர்மம், அர்த்தம், மோட்சம்) என்பதை அறியும் ஒரு உயர்வான புனிதமான அறிவியல் என்று அளவிலா மனம் கொண்ட வியாசரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது தற்போது உரைக்கப்படுகிறது. வருங்காலத்திலும் உரைக்கப்படும். இதைக் கேட்பவர்கள், மகன்களையும், சொல் கேட்டு இயன்றதில் சிறப்பானதைச் செய்யும் வேலையாட்களையும் பெற்றிருப்பர். உடலால், வார்த்தையால், மனதால் செய்யப்படும் பாவங்கள் அனைத்தும் இதைக் கேட்பதால் அகன்று போகும். பாரத இளவரசர்கள் பிறப்பைப் பற்றியக் கதைகளில் குறை கண்டுபிடிக்கும் மனம் இல்லாமல் இதைக் கேட்பவர்கள், எந்தக் குறைபாடுகளினாலும், மற்றும் மறு உலகத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தாலும் பயம் கொள்ளாதிருப்பார்கள்.

தனது பெரும் சாதனைகளால் உலகறிய புகழ் பெற்ற, உயர் ஆன்ம பாண்டவர்கள், ஞானத்தின் பல கிளைகளை அறிந்த மற்ற கூடித்திரியர்கள் மற்றும் உயர்ந்த ஆன்மாக்களின் உயர்வைச் சித்தரிக்கவும், உலகிற்கு நன்மை செய்யவுமே கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) இந்த தொகுப்பைச் செய்தார். இது (மகாபாரதம்) அருமையானதும், புகழை உற்பத்தி செய்யக்கூடியதும், நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கக்கூடியதும், புனிதமானதும், தெய்வீகமானதுமாகும். தனது அறத்தகுதிகளை வளர்த்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் கொண்டோர், இந்த (மகாபாரத) வரலாறை புனிதமான அந்தணர்கள் மூலம் கேட்டு, அழிவற்ற பெரும் தகுதிகளையும், அறத்தையும் பெறுகின்றனர். இந்தக் குரு பரம்பரையின் கதையை விபரிப்பவர்கள் உடனே சுத்தமாகி (புனிதமாகி), பெரிய குடும்பத்தை (சொர்க்கத்தை) அடைந்து , உலகத்தில் பெரும் மரியாதைக்கு ஆளாகின்றனர். மழைப்பருவ நான்கு மாதங்களில் இந்த புனிதமான பாரதத்தைத் தொடர்ந்து படிக்கும் அந்தணன், தனது அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். பாரதத்தைப் படித்த யாரையும் வேதமறிந்தவர்களாகக் கொள்ளலாம்.

இந்த (மகாபாரதத்) தொகுப்பில், தேவர்கள், அரசமுனிகள், புனிதமான மறுபிறப்பு முனிகள், பாவங்களற்ற கேசவன் (கிருஷ்ணன்), தேவர்களின் தேவன் மகாதேவன் (சிவன்), பார்வதி, பார்வதி மகாதேவன் தொடர்பால் கார்த்திகேயன் (முருகன்) பிறந்து, பல தாய்மார்களால் வளர்க்கப்படுவது, அந்தணர்கள் மற்றும் பசுக்களின் பெருமை, ஆகியன விபரிக்கப்படுகின்றன. அனைத்து அறம் சார்ந்தவர்களாலும் கேட்கப்பட வேண்டிய பாரதமென்பது சுருதிகளின் தொகுப்பாகும். கற்றவர்களால், புனிதமான சந்திர நாட்களில் அந்தணர்களுக்கு இது உரைக்கப்படும்போது, அவர்களது அனைத்துப் பாவங்களும் அகன்று மோட்சத்தைப் பற்றி அவர்கள் கவலை கொள்ளாமல், பிரம்மனிடம் ஐக்கியமடைவார்கள்.

ஓரதா (திதி) எனும் நோன்பிருக்கும் போது, இதில் ஒரு அடியையேனும் அந்தணர்கள் மூலம் கேட்டால், அந்த ஓரதம் அழிவற்றதாகும், இதனால் பித்ரிக்கள் (முன்னோர்கள்) மகிழ்ந்து அவர்களை ஆசீர்வதிப்பர். அறிந்தும் அறியாமலும் நமது புலன்களாலும் மனதாலும், எந்த மனிதனாலும் செய்யப்படும் பாவங்கள் அனைத்தும், மஹாபாரதத்தைக் கேட்பதால் அழிந்து போகும். உயர்ந்த பிறப்புகளான பாரத இளவரசர்களின் வரலாறே மஹாபாரதம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பெயரின் இலக்கணத்தை அறிந்தவர்களின் பாவங்கள் சுத்திகரிக்கப்படும்.

இந்த பாரத குலத்தின் வரலாறு அற்புதமாக இருப்பதால், அது உரைக்கப்படும்போது, நிலையாதவர்களின் (அநித்யமானவர்கள்) பாவங்களை உறுதியாகப் போக்குகிறது. கிருஷ்ண துவைபாயண முனிவர் (வியாசர்) இந்தத் தொகுப்பை மூன்று வருடங்களில் முடித்தார். தினமும் எழுந்து, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது ஆன்மிகக் கடமைகளை முடித்து மஹாபாரதத்தைத் தொகுத்தார். ஆகையால், இது உறுதியேற்றிருக்கும் (நோன்பிருக்கும்) அந்தணர்களுக்குக் கேட்கத்தக்கது. மற்றவர்கள் கேட்பதற்காக யாரொருவர் கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) உரைத்திருக்கும் இந்தப் புனித விபரிப்பை உரைக்கிறாரோ, அவருக்கும், அவர் சொல்லிக் கேட்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவர்களால் செய்யப்படும் செயல்களின் பலன்களால் (நன்மை, தீமை) எந்தக்குறையும் இருக்காது. அறம் செய்ய விரும்பும் மனிதன் இதை முழுமையாகக் கேட்க வேண்டும். இது எல்லா வரலாறுகளுக்கும் இணையானது. இதைக் கேட்பவர்கள் யாரும் இதயச் சுத்தம் அடைவர்.

ஒருவன் எச்செயல் செய்து மோட்சத்தை அடைவானோ, அதே போன்ற பலனை இந்தப் புனிதமான வரலாறைக் கேட்பதன் மூலம் அடையலாம். அறம்சார்ந்த மனிதர்களால் இது கேட்கப்படும் போதோ, அல்லது அவர்களால் கேட்கச் செய்யப்படும் போதோ, அந்த மனிதன் ராஜத்ய யாகம் செய்தும், அசுவமேத யாகம் (குதிரை வேள்வி) செய்தும் கிடைக்கும் பலனைப் பெறுவான். ரத்தினங்களின் வயலாகவும், பெரும் கடலாகவும், பெருமலை மேருவாகவும் பாரதம் போற்றப்படுகிறது. இந்த (மஹாபாரத) வரலாறு வேதத்திற்கிணையான புனிதமானதும் அற்புதமானதுமாகும். கேட்பதற்குத் தகுதியானது. காதுகளுக்கு இனிமையானது, பாவங்களைப் போக்கவல்லது, அறங்களை வளர்க்கவல்லது.



ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), ஒருவன் பாரதத்தின் (மஹாபாரதத்தின்) ஒரு பிரதியை கேட்பவருக்கு கொடுப்பானேனால், கடலை இடுப்புக் கச்சையாக அணிந்திருக்கும் முழு பூமியையே அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்ததாகப் பொருளாகும். ஓ பரீக்ஷித் மைந்தா (ஜனமேஜயா), நான் முழுமையாகச் சொல்லப்போகும், இந்த இன்ப விபரிப்பு அறங்களையும் வெற்றியையும் கொடுக்கவல்லது. கவனமாகக் கேள்.

முனிவர் கிருஷ்ண துவைபாயணர் (வியாசர்) மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து எழுந்து, இந்த அற்புதமான வரலாறான மஹாபாரதத்தைத் தொகுத்தார். பாரத ஏகாதிபதிகளில் காளையைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), அறம், பொருள், இன்பம், வீடு சம்பந்தமாக இங்குப் பேசப்படும் அனைத்தும் எங்கேயும் பேசப்படும், ஆனால், இந்த வரலாறில் அடங்காதது எதையும் எங்கும் காண முடியாது", என்றார் (வைசம்பாயனர்).



## உபரிசரன் (எ) வசு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63 அ

### (ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "உபரிசரன் என்ற பெயரில் ஒரு மன்னன் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி அறத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவன். வேட்டைக்கும் அடிமையாக {விருப்பமாக} இருந்தான்.

அந்த பெளரவ குல மன்னன், வசு என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டான். அவன் {உபரிசரன்} இந்திரனின் வழிகாட்டுதலின் படி அருமையானதும் மகழ்ச்சியில் திளைக்கும் அரசுமான சேதி நாட்டை அடக்கி ஆண்டான். சில காலங்களுக்குப் பிறகு, ஆயுதங்களை விடுத்து, எல்லாவற்றிலும் இருந்த பின்வாங்கி ஒதுங்கி இருந்து, கடுந்தீவிரமாக தவம் செய்தான். அந்தக் காலத்தில், அவன் {உபரிசரன்} தேவர்களின் தலைமைப் பதவியை வேண்டி கடுத்தவம் இருக்கிறான் என்று எண்ணி தேவர்கள் இந்திரனின் தலைமையில் வந்து அந்த ஏகாதிபதியை {உபரிசரனை} அணுகினர்.

தேவர்கள், அவன் {உபரிசரன்} முன் தோன்றி, மென்மையாகப் பேசி அவனை தவத்தை கைவிடவைத்து வெற்றி பெற்றனர்.

"தேவர்கள், "ஓ பூமியின் தலைவனே {உபரிசரனே}, பூமியில் அறம் இழிந்த போகாமல் காக்கும் பொறுப்பு உன்னுடையது. உன்னால் காக்கப்பட்ட அந்த அறம், இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே காக்கும்." என்றனர். அதன்பிறகு இந்திரன், "ஓ மன்னா {உபரிசரா}, பூமியில் அறத்தை கவனமாகவும் கடுமையாகவும் இருந்து காப்பாற்று. அறம் சார்ந்து வாழ்ந்து, பல புனிதமான பகுதிகளை நீ நித்தியமாய்க் காண்பாய். என்னதான் நான் தேவலோகத்தைச் சார்ந்தவனாகவும், நீ பூலோகத்தைச் சார்ந்தவனாக இருந்தாலும், நீ எனக்கு நண்பனாகவும், அன்புக்குரியவனாகவும் இருப்பாய். ஓ மனிதர்களின் மன்னா {உபரிசரா}, நிறைந்த மிருகங்களின் வசிப்பிடமாகவும், புனிதமானதும், செல்வங்களும் சோளமும் நிறைந்ததும், தேவலோகத்தைப் போலப் பாதுகாக்கப்பட்டதும், ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தட்பவெட்ப நிலை கொண்டதும், அனைத்து இன்பங்களும் நிறைந்ததும், வளமான நிலத்தைக் கொண்டதுமான இந்தப் பூமியின் மகிழ்ச்சிகரமான பகுதிகளில் வசி. ஓ சேதியின் ஏகாதிபதியே {உபரிசரனே}, உனது ஆளுகைக்குட்பட்ட இந்த இடம், வளங்களால் நிறைந்துள்ளது. ரத்தினங்களும், விலைமதிப்பில்லாக் கற்களும், வளமான தாதுக்களும் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நகரமும், அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களும் அறம் சார்ந்து இருக்கின்றன. அதை {சேதி நாட்டைச்} சார்ந்த மக்களும் நேர்மையாக இருக்கின்றனர்.

அவர்கள் கேலிக்குக் கூடப் பொய் பேசுவதில்லை. மகன்கள் தங்கள் தந்தையிடம் இருந்து சொத்தைப் பிரித்துக் கொள்வதில்லை. அதுபோக, எப்போதும் தங்கள் பெற்றோரின் நன்மையிலேயே விருப்பங்கொண்டுள்ளனர். மெலிந்த மாடுகள் உழுவதற்கு ஏரில் கட்டப்படுவதில்லை. அவை நன்றாகப் பேணப்பட்டுத் தேற்றப்படுகின்றன. சேதியில், நால்வகைக்காரர்களும், அவரவர் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்கின்றனர். மூவுலகங்களில் நடக்கும் காரியங்கள் அனைத்தும் நீ அறிந்திருப்பாயாக. அந்தரத்தில் காற்றின் மத்தியில் தேவர்கள் மட்டுமே பயணிக்கும் ரதமொன்றை நான் உனக்குத் தருகிறேன். அநித்தியமானவர்களின் இந்த உலகத்தில் நீ மட்டுமே இந்த ரதங்களில் சிறந்த ரதத்தைப் பயன்படுத்துபவனாக இருப்பாய். வாடாத தாமரைகளைக் கொண்ட, வெற்றியை மட்டுமே தரும் மாலை ஒன்றை நான் உனக்குத் தருகிறேன். போர்க்களங்களில் அதை நீ அணிந்திருந்தால், ஆயுதங்களால் காயமடையமாட்டாய். ஓ மன்னா {உபரிசரா}, ஒப்பற்றவாறு அருளப்பட்ட இந்த மாலை, பூமியில் இந்திரனின் மாலை என்று அறியப்படும். அதை நீ உனது முகவரியாக அணிந்து கொள்ளலாம்.

விரித்திராவைக் கொன்றவன் (இந்திரன்) இந்த மன்னனுக்கு {உபரிசரனுக்கு}, மூங்கிலாலான ஒரு தடியை நேர்மையானவர்களைக் காத்து, அமைதியை ஏற்படுத்தக் கொடுத்தான். ஒரு வருடம் சென்ற பிறகு, அந்நாளைக் கொண்டாடுவதற்காக மன்னன் {உபரிசரன்} அந்தத் தடியைத் தரையில் ஊன்றி வைத்தான்.

அந்நேரத்தில் இருந்து, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), எல்லா மன்னர்களும், வசுவின் (உபரிசரனின்) உதாரணத்தைத் தொடர்ந்து, இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு முன் வாசலில் மூங்கில் தடியை நட்டு வைப்பதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டனர். அந்தத் தடியை நட்டு வைத்துவிட்டு, அதை தங்கமயமானத் துணியாலும், வாசனைத் திரவியங்களாலும், மலர் மாலைகளாலும் மற்ற பல அணிகலன்களாலும் அலங்கரித்தனர். இப்படியே வாசவ தேவன் (இந்திரன்) மலர்மாலைகளாலும், அணிகலன்களாலும் வழிபடப்படுகிறான். இந்திரனும் அம்மன்னனை வாழ்த்துவதற்காக, அன்னத்தின் உருவு கொண்டு, நீரில் மிதந்து வந்து, அம்மன்னனின் (உபரிசரனின்) வழிபாட்டை ஏற்கிறான். அப்படி வந்த இந்திரன் ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையான மன்னன் வசுவிடம் (உபரிசரனிடம்), "சேதி நாட்டின் மன்னனைப் போல இப்படி மகிழ்ச்சிகரமாக என்னை வழிபடும் மன்னர்களும், மற்ற மனிதர்களும், பெரும்புகழையும், வெற்றியையும் தனது நாட்டிற்காகவும், அரசுக்காகவும் அடைவர். அவர்களது நகரங்கள் விரிந்து மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கும்", என்றான் (இந்திரன்).

அந்த உயர் ஆன்ம மகவத்தின் (இந்திரனின்) இந்த வார்த்தைகளால் மகிழ்ந்தான், மன்னன் வசு. இந்த இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடிய மனிதர்கள் அனைவரும், நிலங்களையும், ரத்தினங்களையும், விலைமதிப்பில்லா கற்களையும் பரிசாகப் பெற்றும், உலகத்தாரால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு, மகிழ்ச்சியாக வாழ்வது கண்கூடாகத் தெரிந்தது. மன்னன் வசு இந்திரனால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டான். பதிலுக்கு இந்திரனை மதிக்க, சேதியின் மன்னன் வசு, இந்திரவிழாவைக் கொண்டாடினான்.

வசுவுக்கு (உபரிசரனுக்கு) பெரும்பலமும் சக்தியும், அளவிடமுடியா வீரமும் கொண்ட ஐந்து புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அந்த ஒவ்வொரு மகனையும் தனது அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கு பிரதிநிதியாக அமர்த்தினான் மன்னன். அவனது மகன் விரிஹத்ரதா மகதத்துக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டு மஹாரதன் என்று அழைக்கப்பட்டான். பிராத்யக்ரஹாவும் மணிவாகனா என்று அழைக்கப்பட்ட கௌசம்பாவும், மாவெலாவும், பெரும் வீரம் கொண்ட யதுவும் அம்மன்னனின் மற்ற மகன்களாவர்.

ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), இவர்களே அந்த அரசமுனியின் (உபரிசரனின்) பெரும் சக்தி கொண்ட புதல்வர்களாவர். அந்த ஐந்து மகன்களும் அரசுகளையும் நகரங்களையும் தங்கள் பெயரில் உருவாக்கிக் கொண்டு, பல காலங்களுக்கு நீடித்த தனிப்பரம்பரைகளை நிறுவினர்.

## சாபம் விலகிய மீன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63ஆ

மன்னன் வசு (உபரிசரன்), இந்திரனால் பரிசாக அளிக்கப்பட்ட தனது தெய்வீக ரதத்தில் அமர்ந்து வானத்தினூடே செல்லும்போது, கந்தர்வர்களும், அப்சரஸ்களும் அவனை (உபரிசரனை) அணுகினர். அப்படி அவன் (உபரிசரன்) மேலுலகங்களுக்கு உயர்ந்து சென்று வந்ததால் உபரிசரன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவனது தலைநகரத்தின் வழியாக சுக்திமதி என்ற ஆறு ஓடியது. அந்த ஆறு ஒரு காலத்தில், காமத்தால் பித்துப்பிடித்த, உயிர்ப் பண்புகளுடன் விளங்கிய கோஹள மலையால் தாக்கப்பட்டது. மலையின் தவறான முயற்சியைக் கண்ட வசு (உபரிசரன்), தனது காலால் அந்த (கோஹள) மலையை அடித்தான். வசு மிதித்து உள்ளே தள்ளியதால், கோஹள மலையின் அணைப்பிலிருந்து ஆறு வெளியே வந்தது. ஆனால் அந்த (கோஹள) மலை, அந்த (சுக்திமதி) நதியிடம் இரட்டையரான இரு மக்களைப் பெற்றெடுத்தது.

கோஹளத்தின் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்த வசுவுக்கு (உபரிசரனுக்கு) நன்றிக்கடனாக, தன் பிள்ளைகளை அந்த (சுக்திமதி) ஆறு அவனுக்கே (உபரிசரனுக்கே) கொடுத்தது. அந்த (சுக்திமதி) ஆற்றின் மகனை தனது படைகளுக்குத் தலைவனாக அரசமுனிகளில் சிறந்தவனும், பொருளளிக்கும் வள்ளலும், எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனுமான வசு (உபரிசரன்) நியமித்தான். கிரிகா என்ற அந்த (சுக்திமதி) நதியின் மகள், வசுவால் (உபரிசரனால்) மணந்து கொள்ளப்பட்டாள்.



படம் 113: பருந்துகள் சண்டை

வசுவின் மனைவி கிரிகா, தனது தீட்டுக்காலம் முடிந்து, குளித்துத் தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது நிலையைத் தனது தலைவனிடம் {உபரிசரனிடம்} தெரிவித்தாள். ஆனால், அதே நாளில் பித்ரிக்கள் அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன், விவேகிகளில் முன்னவன் வசவிடம் {உபரிசரனிடம்} வந்து, தங்கள் சிரதத்திற்காக ஒரு மாணைக் கொண்டு கொடுக்கச் சொன்னார்கள். மன்னனும் {உபரிசரனும்}, பித்ரிக்களின் கட்டளை மதிக்கப்படாமல் இருக்கக்கூடாது என்று எண்ணி, பெரும் அழகைக் கொடையாகக் கொண்ட, மற்றுமொரு ஸ்ரீயாக (லட்சுமியாக) இருந்த கிரிகாவை நினைத்துக் கொண்டே தனியாக வேட்டைக்குக் கிளம்பிப் போனான். அது வசந்த காலமாகையால், மன்னன் {உபரிசரன்} சென்ற கானகம், கந்தர்வ மன்னனின் தோட்டத்தைப் போல அழகாக இருந்தது. அங்கே அசோகங்களும், சம்பகங்களும், சுதங்களும், அதிமுகங்களும் (மரங்கள்) நிறைந்திருந்தன. அங்கே புன்னகம், கர்ணிகரம், வாகுலம், திவ்யபாதாளம், பாதாளம், நரிகேளம், சந்தனம், அர்ஜுனம் போன்ற அழகான புனிதமான மரங்கள் பெரும் நறுமணத்தோடும், சுவை நிறைந்த பழங்களோடும் காட்சியளித்தன. அந்த முழுக் கானகமே கோகிலப் பறவைகளின் இனிய நாதத்தால் பித்துப்பிடித்து இருந்தது.

பித்துப்பிடித்த வண்டுகளின் ஹுங்காரத்தால் அந்தக் கானகம் நிறைந்திருந்தது. மன்னன் {உபரிசரன்} மனம் நிறைந்த ஆசையுடன் இருந்தான், ஆனால் தனது மனைவியை {கிரிகாவை} தன் முன்னால் காணவில்லை. ஆசையால் பித்துப்பிடித்து, அந்தக் கானகம் முழுதும் அங்குமிங்கும் அலைந்தான். அழகான மலர்களால் மூடப்பட்ட கிளைகளும், இலைகளும் நிறைந்த ஒரு அடர்த்தியான அசோக மரத்தைக் கண்டு, அதன் நிழலில் அமர்ந்தான். அந்தக் காலத்தின் இனிமையாலும், சுற்றியிருந்த மலர்களின் நறுமணத்தாலும், இதமான தென்றலாலும், அவனது {உபரிசரனது} மனது அழகான கிரிகாவை விட்டு அகலவில்லை. துரிதமாகச் செல்லக்கூடிய ஒரு பருந்து, தனக்கு மிக அருகே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதை மன்னன் {உபரிசரன்} கண்டான். தர்மம் (அறம்) மற்றும் அர்த்தம் (பொருள்) குறித்த நுட்பமான உண்மைகளில் அறிமுகம் கொண்ட அவன் {மன்னன் உபரிசரன்} அதனிடம் {பருந்திடம்} சென்று, "இனிமையானவனே, இந்த எனது விதையை (உயிரணுவை) எனது மனைவி கிரிகாவிற்காக எடுத்துச் செல், அவளிடம் {கிரிகாவிடம்} இதை {உயிரணுவைக்} கொடு. அவளது காலம் வந்துவிட்டது", என்றான் {சேதி நாட்டின் மன்னன் உபரிசரன்}.

அந்தத் துரிதமான பருந்து, மன்னனிடம் {உபரிசரனிடம்} அதை {உயிரணுவைப்} பெற்றுக் கொண்டு, வானத்தில் பறந்தது, அப்படிப் பறந்து செல்கையில், மற்றொரு பருந்தால் இது பார்க்கப்பட்டது. முதலில் சென்ற பருந்து இறைச்சியையெடுத்துச் செல்கிறது என்று நினைத்து, இரண்டாம் பருந்து அதை நோக்கிப் பறந்தது. இரு பருந்துகளும் தங்கள் வானத்தில் தங்கள் அலகால் சண்டையிட்டுக் கொண்டன.

அப்படி அவை சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்த விதை {உபரிசரனின் உயிரணு} யமுனையின் நீரில் விழுந்தது. ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் உயர்ந்த அந்தஸ்து கொண்ட அத்ரிகா என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு அப்சரஸ் மீனாகப் பிறந்து அந்த நீரில் வசித்து வந்தாள். வசுவின் {உபரிசரனின்} விதை பருந்தின் பிடியில் இருந்து நீரில் விழுந்ததும், அத்ரிகா விரைவாக அதை அணுகி, உடனே விழுங்கிவிட்டாள். சில காலங்களுக்குப் பிறகு, அந்த மீன், மீனவர்களால் பிடிக்கப்பட்டது. அந்த {அப்சரஸ் அத்ரிகா} மீன் விதையை {உபரிசரனின் உயிரணுவை} விழுங்கி பத்து மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. அந்த மீனின் வயிற்றிலிருந்து, ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக மனித வடிவில் குழந்தைகள் வெளியே வந்தன. இதைக் கண்ட மீனவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, மன்னன் உபரிசரனிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறினர்.

அவர்கள் {மீனவர்கள்}, "ஓ மன்னா {உபரிசரா}, இந்த மனித உருவத்தில் இருக்கும் குழந்தைகளை மீனின் வயிற்றிலிருந்து கண்டெடுத்தோம்", என்றனர். ஆண் குழந்தை உபரிசரனால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அந்தக் குழந்தை பிற்காலத்தில் அறம் சார்ந்து, உண்மை நிறைந்த ஏகாதிபதி மத்ஸ்யனாக ஆனது.

அந்த இரட்டையர்களின் பிறப்புக்குப் பிறகு, அந்த அப்சரஸ் {அத்ரிகா} தனது சாபத்தில் இருந்து விடுபட்டாள். அவள் {அப்சரஸ் அத்ரிகா}முன்னமே அந்த சிறப்பு வாய்ந்தவரால் (சபித்தவரால்), தான் மீனாக இருக்கும்போது மனித உருவில் இரு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்ததும் தனது சாபத்திலிருந்து



விடுபடுவாள் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தாள். அந்த வார்த்தைகளுக்கிணங்க, இரு குழந்தைகள் பிறந்ததும், மீனவர்களால் கொல்லப்பட்டு, தனது மீன் உடலைத் துறந்து, சுய உருவம் கொண்டாள். அதன்பிறகு, அந்த அப்சரஸ் (அத்ரிகா) எழுந்து, சித்தர்களும், முனிவர்களும், சாரணர்களும் செல்லும் பாதையில் சென்றாள்.

## பராசரரின் ஆசைக்கிணங்கிய சத்தியவதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63 இ

அந்த (அத்ரிகா) அப்சரஸின் மீன் நாற்றம் கொண்ட பெண் குழந்தையை மன்னன் (சேதி நாட்டு மன்னன் உபரிசரன்) \*மீனவர்களிடம் கொடுத்து, "இவள் உங்கள் மகளாக இருக்கட்டும்" என்றான். அந்தப் பெண் குழந்தை சத்தியவதி என்ற பெயரால் அறியப்பட்டாள். மிகுந்த அழகைக் கொண்டயாகக் கொண்டு, அனைத்து அறங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் புன்னகைகளைச் சுமந்து, மீனவர்களின் தொடர்பால், சிறிது காலம் மீன் நாற்றத்தோடே இருந்தாள்.



படம் 114: சத்தியவதி, பராசரர், வியாசர் (சிறுவன்)

தனது (வளர்ப்புத்) தந்தைக்கு சேவை செய்வதற்காக, யமுனையின் நீரில் ஓடும் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இந்த வேலையை அவள் (சத்தியவதி) செய்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒருநாள், யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த பெரும் முனிவர் பராசரரால் சத்தியவதி பார்க்கப்பட்டாள். அவள் (சத்தியவதி) துறவிகளையும் காமத்தால் பித்தங்கொள்ளச் செய்யும் பெரும் அழகைக் கொண்டயாகக் கொண்டிருந்ததையும், அருள் நிறைந்த புன்னகை கொண்டிருந்ததையும், கண்டார் பராசரர். அவளை (சத்தியவதியை) அடைய ஆசை கொண்டார்.

முனிவர்களில் காளைப் போன்ற அந்த முனிவர் (பராசரரால்), தெய்வீக அழகும், மெலிந்த தொடைகளையும் கொண்ட வசுவின் (உபரிசரனின்) மகளிடம் (சத்தியவதியிடம்), "எனது அணைப்பை ஏற்றுக் கொள், ஓ அருளப்பட்டவளே!" என்றார். அதற்கு சத்தியவதி, "ஓ புனிதமானவரே (பராசரரே), நதியின் இருபுறமும் முனிவர்கள் இருப்பதைப் பாருங்கள்.

அவர்களால் பார்க்கப்படும்போது, உங்கள் ஆசையை நான் எப்படி நிறைவேற்றுவது?" என்றாள் (சத்தியவதி).

அவளால் (சத்தியவதியால்) இப்படிச் கூறப்பட்டத் துறவி (பராசரர்), அங்கே மூடுபனியை உண்டாக்கினார். அது (மூடுபனி) அந்தப் பகுதியையே இருளில் மூழ்கடித்தது. முனிவரால் (பராசரரால்) உண்டாக்கப்பட்ட அந்த மூடுபனியைக் கண்ட அந்தப் பெண் (சத்தியவதி) பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டாள். உதவியற்று, நாணமும் வெட்கமும் கொண்ட அந்த மங்கை (சத்தியவதி), "ஓ புனிதமானவரே (பராசரரே), நான் எனது தந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் ஒரு பெண் என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். ஓ பாவங்களற்றவரே (பராசரரே), உமது அணைப்பை நான் ஏற்றால், எனது கன்னித் தன்மைக்குக் களங்கமேற்படும். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே (பராசரரே), எனது கற்பைக் களங்கப்படுத்திக்கொண்டு, நான் எப்படி வீடு திரும்ப முடியும் ஓ முனிவரே? அதன்பிறகு என்னால் எனது உயிரைத் தாங்க முடியாது. இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து, என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள்", என்றாள். அந்த முனிவர்களில் சிறந்தவர் (பராசரர்), அவள் (சத்தியவதி) சொன்னதையெல்லாம் கேட்டு திருப்திகொண்டு, "நீ எனது ஆசைக்கு இணங்கினாலும், நீ கன்னியாகவே இருப்பாய். ஓ அச்சங்கொண்டவளே, ஓ அழகான மங்கையே (சத்தியவதியே), நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள். ஓ அழகான புன்னகைக் கொண்டவளே, எனது அருள் எப்போதும் கனியற்றதாக (பலன்றறதாக) இருந்ததில்லை", என்றார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த மங்கை (சத்தியவதி), தனது உடல், இனிமையான நறுமணத்தை வெளியிட வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டாள். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த முனிவரும் (பராசரரும்), அவளது இதயத்தில் இருந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார்.

கேட்ட வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகவும் திருப்திகொண்ட அவளுக்கு (சத்தியவதிக்கு) உடனே அவளது காலம் வந்தது. அற்புதமான செயல்கள் பல செய்த அந்த முனிவரின் (பராசரரின்) அணைப்பை அவள் (சத்தியவதி) ஏற்றாள். அதுமுதல் அவள் (சத்தியவதி) மனிதர்களால் காந்தவதி (நறுமணம் கொண்டவள்)

என்று அழைக்கப்பட்டாள். ஒரு யோஜனைக்கு அப்பாலிருந்த மனிதர்களுக்கு அவளது நறுமணத்தை நுகர முடிந்தது. இதனால் அவள் {சத்தியவதி} யோஜனகாந்தா (ஒரு யோஜனைக்கு அப்பாலும் நறுமணத்தைக் கொடுப்பவள்) என்ற மற்றுமொரு பெயராலும் அழைக்கப்பட்டாள். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த பராசரர், அதன்பிறகுத தனது ஆசிரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.



படம் 115: சீடர்களுடன் வியாசர்

அப்படி வரத்தை அடைந்து, நறுமணமாகி, கன்னித்தன்மையும் பாழ்படாமல் இருந்த சத்தியவதி, பராசரரின் அணைப்பை ஏற்றதால், கருத்தரித்தாள். யமுனையின் தீவு ஒன்றில், அந்த நாளிலேயே (கருக்கொண்ட அந்நாளிலேயே) பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு பராசரரின் குழந்தையை {வியாசரைப்} பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை {வியாசர்}, தனது தாயின் {சத்தியவதியின்} அனுமதியைப் பெற்று, ஆன்மிகத்தில் தனது மனதைச் செலுத்தியது. "சில நிகழ்வுகளால், நீ என்னை நினைக்கும் போது, நான் உன் முன் தோன்றுவேன்", என்று சொல்லிவிட்டு பராசரருக்குப் பிறந்த மகன் {வியாசர்} சென்றுவிட்டார்.

இப்படியே வியாசர் சத்தியவதிக்கு, பராசரர் மூலம் பிறந்தார். அவர் {வியாசர்} தீவொன்றில் பிறந்ததால், துவைபாயணர் (தீவில் பிறந்தவர்) என்று அழைக்கப்பட்டார். அனைத்தும் கற்ற துவைபாயணர் {வியாசர்}, அறம், ஒவ்வொரு யுகத்திற்கு தனது கால் ஒன்றை இழப்பதையும், வாழ்வுக்காலமும், மனிதர்களின் பலமும் யுகங்களைத் தொடர்ந்து வருவதையும் கண்டு, பிரம்மன் மற்றும் அந்தணர்களின் உதவியைப் பெற்று வேதங்களைத் தொகுத்தார். அதனால் அவர் வியாசர் (தொகுப்பாளர் (அ) அடுக்குபவர்) என்று அழைக்கப்பட்டார். அந்த வரமளிக்கும் சிறந்த மனிதர் {வியாசர்}, சுமந்தா, ஜெய்மினி, பைலா, தனது மகன் சுகர், வைசம்பாயணர் ஆகியோருக்கு மஹாபாரதத்தை ஐந்தாவதாகக் கொண்ட வேதங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். பாரதத்தின் தொகுப்பு, அவரால் {வியாசரால்} தனியாகவும் எழுதப்பட்டது.

## பெரும் போர் காரணகர்த்தர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 63A

அதன்பிறகு, பெரும் சக்தியும் புகழும் கொண்ட பீஷ்மர் அளவிடமுடியாத காந்தியைத் தன்னகத்தே கொண்டு, {எட்டு} வசக்களின் பகுதிகளைக் கொண்டு, கங்கையின் கருப்பையில் சந்தனுவால் பிறந்தார்.

பெரும் புகழ் கொண்ட முனிவர் ஒருவர் ஆணிமாண்டவ்யர் என்ற பெயரில் இருந்தார். அவர் வேதங்களின் விளக்கங்களில் ஆழ்ந்த புலமை கொண்டு, சிறப்புற்று, பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு, பெரும் நற்பெயர் பெற்றிருந்தார். அப்பாவியாக இருந்தும், திருட்டுப் பழி சுமத்தப்பட்டு, அந்த வயதான முனிவர் {ஆணிமாண்டவ்யர்}, கூரான ஆணியால் துளைக்கப்பட்டார்.



படம் 116: அம்புப் படுக்கையில் பீஷ்மர்

அதனால் அவர் {ஆணிமாண்டவ்யர்} தர்ம தேவனை வரவழைத்து, "எனது குழந்தைப் பருவத்தில் நான் ஒரு சிறு பறக்கும் பூச்சியை கூரான புல் கொண்டு துளைத்திருக்கிறேன். ஓ தர்மா! அந்த ஒரு பாவத்தை மட்டும் நான் நினைவு வைத்திருக்கிறேன். அதைத்தவிர வேறு எந்தப் பாவமும் எனது மனதில் இல்லை.

அப்படி இருந்தாலும், அது முதல் ஆயிரக்கணக்கில் தவங்களையும், நோன்புகளையும் செய்திருக்கிறேன். அந்த ஒரு பாவம் எனது ஆன்ம முன்னேற்றம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டதா? கொலைகளிலேயே அந்தணனைக் கொல்வது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது ஆகையால், ஓ தர்மா, நீ பாவம் நிறைந்தவன். நீ பூமியில் துத்திரனாகக் கடவாய்!", என்று சபித்தார்.

அந்தச் சாபத்தின் காரணமாக தர்மன் சூத்திரனாக பாவங்களற்று, புனிதமான உடல் கொண்டு விதுரரின் வடிவத்தில் பிறந்தான்.

சூதன் குந்தியால் தனது கன்னிமைகாலத்தில் சூரியன் மூலம் பிறந்தான். இயற்கையான மார்புக்கவசத்தோடும், முகத்தை மின்னச்செய்யும் காது குண்டலங்களோடும், தனது தாயின் கருவறையில் இருந்து வெளியே வந்தான்.

உலகம் முழுதும் புகழ்வாய்ந்து, எல்லா உலகங்களாலும் வழிபடப்பட்ட விஷ்ணு, தேவகிக்கு வசுதேவர் மூலம் மூன்று உலகங்களின் நன்மைக்காகவும் பிறந்தான். அவன் பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற, கதிரியக்கப் பிரகாசம் கொண்ட இந்த பிரபஞ்சத்தின் அதிபதியும், எல்லோருக்கும் தெய்வமும் ஆவான். அவனே எல்லா காரியங்களுக்கும் மறைமுகக் காரணமாவான். அவன் அழிவற்றவன். அவன் எல்லா உயிருக்குள்ளும் இருப்பவன். நகரும் அனைத்துக்கும் மையம் அவனே. சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் குணங்களும் அவனே. அவனே பிரபஞ்ச ஆன்மா, அவன் ஒருவனே மாற்றமில்லாதவன். பிரபஞ்சத்தின் கட்டுமானப் பொருள் அவனே. அவனே படைப்பாளன், அவனே கட்டுப்படுத்துபவன், அவனே எல்லா பொருளிலும் மறைமுகமாக இருப்பவன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஐந்து கூறுகளுக்கு (பஞ்ச பூதம்) மூதாதை அவனே. அவன் உயர்ந்த அறுகுணங்களில் ஒருங்கிணைகிறான். அவனே பிரணவம், அவனே வேதங்களின் ஓம், அளவில்லாதவன், எந்த சக்தியாலும் அசைக்கப்பட முடியாதவன். தனது விருப்பத்தின் பேரிலேயே அசைபவன். சிறப்பு மிகுந்தவன். சிறப்பு மிகுந்த சந்நியாசம் எனும் வாழ்க்கை முறையின் உடலே அவன். படைப்பிற்கு முன் அவன் நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தான். இந்தப் பெரும் கட்டமைப்புக்கு அவனே மூலம். அவனே சிறந்த ஒருங்கிணைப்பாளன், அவனே அனைத்தையும் அழிப்பவன். அனைத்திலும் மறைவான சாரம் அவன், அவனே மாற்றம் இல்லாத பெரியவன். புலன் நுகர்வால் அறியப்படும் குணங்கள் இல்லாதவன் அவனே. அவனே பிரபஞ்சம், ஆதி அந்தம் அற்று, பிறப்பு இறப்பும் அற்று, அளவிடமுடியாதச் செல்வங்களைக் கொண்டு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் பெரும் தகப்பனாக இருப்பவன். அப்படிப்பட்டவன் அந்தக் விருஷ்ணி குலத்தில் (யாதவ குலத்தில்) மனித உரு கொண்டு, அனைத்து அறங்களையும் வளர்க்கப் பிறந்தான்.

"அனைத்து ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்று, பெரும் சக்தி கொண்டு விளங்கிய சாத்யகியும் கிருதவர்மனும், அனைத்து ஞானக்கிளைகளிலும் புலமை கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் நாராயணனுக்குக் கட்டப்பட்டு, அனைத்து ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் தேர்ச்சி பெற்று, சாத்யகா, மற்றும் ஹிரிதிகா மூலம் பிறந்தனர். கடும் தவங்கள் செய்த முனிவர் பரத்வாஜரின் விதை ஒரு குடத்துக்குள் வைக்கப்பட்டு, அது வளரத்துவங்கியது. அந்த விதையில் இருந்து தோன்றியவர்தான் துரோணர் (பானையில் பிறந்தவர்).

கௌதமரின் விதை நாணல் கட்டில் விழுந்து, பிறந்த இரட்டையர்தான், அசுவத்தாமனின் தாயும் (கிருபியும்), பெரும் சக்தி வாய்ந்த கிருபரும் ஆவர். அதன் பிறகு, அக்னியின் காந்தியுடன் திருஷ்டத்யுமனன் வேள்வித்தீயில் பிறந்தான். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த வீரன், பிறக்கும்போதே, துரோணரின் அழிவுக்கான வில்லைக் கையில் கொண்டு பிறந்தான்.

வேள்விப் பீடத்திலிருந்து பிரகாசத்துடனும் அழகுடனும் கிருஷ்ணை (திரௌபதி) கிருஷ்ணை என்றால் கருப்பு (கருப்பி) பிறந்தாள். அதன்பிறகு பிரகலாதனனின் சீடன் நக்னஜித் சுபலன் பிறந்தான், சுபலனுக்கு தேவர்களின் சாபத்தால் அறத்திற்கு எதிரியாகவும், உயிரினங்களின் அழிவுக்காகவும் சகுனி என்ற மகன் பிறந்தான். சுபலனுக்கு ஒரு மகளும் பிறந்தாள் அவள் துரியோதனின் தாயானாள் (காந்தாரி). அவர்கள் இருவரும் உலக லாபங்களைப் பெறும் கலையில் திறம்பெற்றிருந்தார்கள்.

கிருஷ்ணனின் (கிருஷ்ண துவைபாயணரின் - வியாசரின்) மூலம், விசித்திரவீரியனின் மண்ணில் (மனைவியிடத்தில்), மனிதர்களுக்கு தலைவன் திருதராஷ்டிரனும், பெரும் பலம் கொண்ட பாண்டுவும் பிறந்தனர். அதே துவைபாயணர் (கிருஷ்ண துவைபாயணர் - வியாசர்) மூலம், சூத்திர சாதியில், விவேகியும், புத்திசாலியுமான அறத்திலும் பொருளீட்டுவதிலும் திறம்பெற்ற விதுரர் எந்தப் பாவங்களும் அற்று பிறந்தார்.



பாண்டு தனது இரு மனைவிகள் {குந்தி, மாத்ரி} மூலம் தேவர்களைப் போன்ற ஐந்துப் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்களின் மூத்தவன் பெயர் யுதிஷ்டிரன், அவன் தர்ம தேவனின் (யமன்) விதையிலிருந்து பிறந்தவன். ஓநாயின் வயிறு கொண்டு பீமன் மருதனாலும் (வாயு), எல்லா ஆயுதம் தாங்கியவர்களிலும் முதன்மையான, நற்பேறு பெற்ற தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்} இந்திரனாலும், அழகான குணங்கள் கொண்டு, எப்போதும் தங்கள் மூத்தவர்களுக்குப் பணி செய்யக் காத்திருக்கும் நகுல சகாதேவனும் அசுவினி இரட்டையர்கள் மூலமும் பிறந்தார்கள்.

விவேகியான திருதராஷ்டிரனுக்கு, துரியோதனன் முதற்கொண்டு நூற்றொரு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள், நூற்று ஒன்றாக வைசியப் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவன் பெயர் யுயுத்சு ஆகும். அந்த நூற்றொருவரில், பதினொரு பேர் (துட்சாசனன், துட்சகன், துர்மர்ஷணன், விகர்ணன், சித்திரசேனன், விவின்சதி, ஜெயன், சத்தியவிரதன், புருமித்ரன், யுயுத்சு ஆகியோர் மஹாரதர்கள் (பெரும் ரத வீரர்கள்) ஆவார்கள்.

அபிமன்யு, வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} தங்கை சுபத்திரைக்கு அர்ஜுனன் மூலமாகப் பிறந்தான். அதனால் அவன் {அபிமன்யு} சிறப்பு மிகுந்த பாண்டுவுக்குப் பேரனாவான். அந்த ஐந்து பாண்டவர்களுக்கும் பாஞ்சாலியின் மூலம் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த இளவரசர்கள் அனைவரும் அழகானவர்களாகவும், அனைத்து ஞானக்கிளைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். யுதிஷ்டிரனுக்கு, பிரதிவிந்தியனும், விரிகோதரனுக்கு சூதசோமாவும், அர்ஜுனுக்கு சுருதகீர்த்தியும், நகுலனுக்கு சதநிகனும், சகாதேவனுக்கு பெரும் சக்தி கொண்ட சுருதசேனாவும் பிறந்தார்கள்.

பீமன், கானகத்தில் இடும்பியுடன் கூடி கடோதகஜன் என்ற மைந்தனைப் பெற்றான். துருபதனுக்கு சிகண்டின் என்ற பெண் பிறந்தாள். அவள் பிற்காலத்தில் ஆணாக மாறினாள். சிகண்டினி, அவனுக்கு நல்லது செய்ய விரும்பிய ஸ்தூனா என்ற யசூன் மூலமாக ஆணாக மாறினாள்.

குருக்களின் அந்தப் பெரும் போரில் நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும் ஏகாதிபதிகள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ள வந்தனர். அதில் பங்குபெற்றவர்களின் எண்ணிக்கையை பத்தாயிரம் வருடங்கள் உட்கார்ந்து எண்ணினாலும் என்னால் எண்ண முடியாது. நான், இந்த வரலாற்றில் முக்கியமானவர்கள் பெயர் எல்லவாற்றையும் சொல்லிவிட்டேன்." என்றார் வைசம்பாயனர்.

## பூமி பாரத்தைக் குறைக்க தேவர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 64

(ஆதிவன்சுவதரணா பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே {வைசம்பாயணரே, நீர் பெயர் குறிப்பிட்டவர்களைப் பற்றியும், பெயர் குறிப்பிடாதவர்களைப் பற்றியும், ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்களைப் பற்றியும் விபரமாகச் சொல்லுங்கள். ஓ பெரும் நற்பேறுக்குச் சொந்தக்காரரே {வைசம்பாயணரே, பூமியில் தேவர்களுக்கு இணையாக வாழ்ந்த அந்த மஹாரதர்களைப் பற்றி முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்", என்று கேட்டான் {ஜனமேஜயன்}.

வைசம்பாயனர், "ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, உன்னால் கேட்கப்படும் இந்தக் கேள்வி தேவர்களுக்கே புதிரானது என்பதை நாம் அறிகிறோம். இருப்பினும், சுயபிறப்பாளரை {பிரம்மாவை} வணங்கி, நான் அவற்றைப் பற்றியும் சொல்கிறேன்.

ஜமதக்னியின் மகன் (பரசுராமன்), உலகத்தை இருபத்தொரு முறை கூத்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்து, மகேந்திர மலைக்குச் சென்று, தனது ஆன்மிகத் தவங்களை இயற்றினார். உலகத்தில் கூத்திரியர்கள் இல்லாத அந்தக் காலங்களில்,



படம் 117: நாராயணன்



படம் 118: பரசுராமர்

கூத்திரியப் பெண்மணிகள், பிள்ளைப்பேறு கருதி, ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயா), கடுமையான உறுதிகளை ஏற்றிருக்கு அந்தணர்களிடம் வந்து, பிள்ளைப்பேறுக்காக மட்டும், அதற்குரிய காலத்தில் மட்டும் வந்தனர். காமங்கொண்டோ, தகுந்த காலம் இல்லாமலோ அவர்கள் அப்படி வந்ததில்லை. ஆயிரக்கணக்கான கூத்திரியப் பெண்மணிகள் இப்படி அந்தணர்களால் கருவுற்றனர். அதன்பிறகு ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), பெரும் சக்தி கொண்ட கூத்திரிய ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் குலம் தழைக்கப் பிறந்தனர்.

கூத்திரியப் பெண்களால், ஆன்மிகத் தவங்களியற்றும் அந்தணர்கள் மூலம் கூத்திரிய குலம் தோன்றியது. அந்தப் புதிய தலைமுறை, நீடித்த ஆயுளுடன், அறம் சார்ந்து வாழ்ந்தது. அதன்படி, நான்கு வர்ணங்களும், அந்தணர்களைத் தலைமையாகக் கொண்டு மீண்டும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

அந்த காலத்தில் மனிதர்கள் தங்கள் மனைவியைத் தகுந்த காலத்தில் மட்டும் அடைந்தனர். காமத்தாலோ, தகுந்த காலமல்லாமலோ அடைவதில்லை. ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), இதைப்போன்றே மற்ற உயிர்கள் இருந்தன. பறவைகளும் தங்கள் துணையிடத்தில் தகுந்த காலத்தில் மட்டுமே சென்றன. ஓ பூமியைக் காப்பவனே (ஜனமேஜயனே), நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் அப்படிப் பிறந்தன. அவை எல்லாம் அறம் சார்ந்து இருந்து, அறத்தை வளர்த்து கவலையோ நோயோ அற்று இருந்தன. ஓ யானை நடை கொண்டவனே (ஜனமேஜயனே), கடல்களை எல்லைகளாகக் கொண்ட இந்த அகலமான பூமி, தனது மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், நகரங்களுடனும், கூத்திரியர்களால் ஆளப்பட்டது. கூத்திரியர்களால் அப்படி மறுபடியும் பூமி அறம்சார்ந்து ஆளப்பட்ட போது, அந்தணர்களை முதலாகக் கொண்ட மற்ற வர்ணங்களும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தனர்.

காமத்தினாலும், கோபத்தினாலும் உண்டாகும் களங்கங்களை விடுத்த மன்னர்கள், நீதியோடு தகுந்தவர்களுக்கு தண்டனையளித்து பூமியைக் காத்தனர். கூத்திரியர்கள் இப்படி அறம்சார்ந்து ஆள்வதைக் கண்ட நூறுவேள்விகளைச் செய்தவனும், ஆயிரம் கண்களை உடையவனும் (இந்திரனும்), சரியான நேரங்களில் மழையைப் பொழிந்து எல்லா உயிர்களையும் வாழ்த்தினான். அப்போது முதிராத வயது கொண்டோர் மரணிப்பதில்லை, எந்தப் பெண்ணும் காலத்திற்கு முன் மூப்படைந்ததில்லை. ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே, இப்படியே பூமியும், கடற்கரைகளும், இப்படிப்பட்ட அறம் சார்ந்து நீடித்து வாழ்ந்த மனிதர்களால் நிரம்பியது. கூத்திரியர்கள் பெரும் பொருட்செலவில் பெரும் வேள்விகளைச் செய்தனர். எல்லா அந்தணர்களும் வேதங்களையும் அதன் கிளைகளையும், உபநிஷத்துகளையும் படித்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த காலத்தில் எந்த அந்தணனும் வேதத்தை விற்கவில்லை (பணம் பெற்று கல்வி கொடுத்ததில்லை). அல்லது சூத்திரனின் முன்னால் வேதத்தை சத்தமாகப் படித்ததும் இல்லை. வைசியர்கள், தங்கள் எருதுகளின் உதவியால், நிலத்தை உழுதனர். அவர்கள் (வைசியர்கள்) தங்கள் கால்நடைகளிடம் நுகர்த்தடி பயன்படுத்தியதில்லை. அவர்கள் (வைசியர்கள்) அவற்றை நன்கு தீனி கொடுத்து பருக்க வளர்த்தனர். தங்கள் தாயின் பாலை மட்டுமே கன்று உணவாகக் கொள்ளும்வரை (புல்லோ, மற்ற உணவோ கொள்ளும் வரை), அந்தப் பசுவிடம் இருந்து பாலைக் கறக்காதிருந்தார்கள். எந்த வியாபாரியும் தவறான அளவுகளை வைத்து தங்கள் பொருட்களை விற்காதிருந்தான். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), எல்லா மக்களும் அறவழியில் நடந்து, அறம் சார்ந்ததில் மட்டுமே தங்கள் பார்வையைச் செலுத்தினர்.

ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே), எல்லா வகை மக்களும் தங்கள் கடமைகளில் கண்ணாயிருந்தனர். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), அந்தக் காலத்தில் அறமானது, தாழாமல் அழிவற்றதாக இருந்தது. ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே, பசுக்களும், பெண்மணிகளும் சரியான நேரத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றனர். மரங்கள் சரியான காலத்தில் மலர்களையும் கனிகளையும் கொடுத்தன. ஓ

மன்னா (ஜனமேஜயா), அப்படியே கிருத காலத்தில் (கிருதா யுகம்) பூமி எண்ணற்ற உயிரினங்களால் நிரம்பியிருந்தது.

ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), பூமியின் புவியமைப்பு இப்படி அருளப்பட்டு இருந்த காலத்தில், ஓ மனிதர்களின் தலைவனே (ஜனமேஜயனே), அசுரர்கள் மன்னர் பரம்பரையில் பிறக்க ஆரம்பித்தனர். திதியின் மைந்தர்கள் (தைத்தியர்கள்), அதிதியின் மைந்தர்களால் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு, தங்கள் அரசரிமையை இழந்து, சொர்க்கத்தையும் இழந்து, பூமியில் பிறக்க ஆரம்பித்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா, பெரும் சக்திகளைக் கொண்ட அசுரர்கள், அரசரிமையில் விருப்பம் கொண்டு, பல உயிரினங்களில் பிறந்தனர். குறிப்பாக, பசுக்கள், குதிரைகள், கழுதைகள், ஒட்டகங்கள், எருமைகள், யானைகள், மான்கள் மற்றும் ராட்சதர்களாகப் பிறந்தனர். ஓ பூமி காப்பாளனே, ஏற்கனவே பிறந்தவர்களுக்கும் தற்சமயம் பிறந்தவர்களுக்கும் கடமைப்பட்ட பூமாதேவி, தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளத் தடுமாறினாள். தேவலோகத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்ட, திதி மற்றும் தானுவின் மைந்தர்கள், பெரும் பெருமை கொண்ட மன்னர்களாகப் பூமியில் பிறந்தனர். பெரும் சக்திகளைக் கொண்ட அவர்கள், பூமியைப் பல்வேறு உருவங்களில் மறைத்தனர். எதிரிகளை ஒடுக்கும் திறன் கொண்ட அவர்கள் பிறந்து பூமியை நிறைத்தனர். தங்கள் பலத்தால் அந்தணர்களையும், சத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், சூத்திரர்களையும் மற்ற எல்லா உயிரினங்களையும் அடக்கினர். எல்லா உயிரினங்களையும் பயமுறுத்திக் கொண்டு, இந்த உலகத்தில் அலைந்து திரிந்தனர். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் அவர்கள் தோன்றினர். உண்மையற்று, அறமற்று, தங்கள் பலத்தில் பெருமை கொண்டு, போதைக்கு அடிமையாகி, ஆசிரமத்திலிருந்த பெரும் முனிவர்களை அவமதித்தனர்.

பெரும் சக்தி வாய்ந்த அத்தகைய அசுரர்களால் நிரம்பி வழிந்த பூமி, பிரம்மனுக்காகக் காத்திருந்தாள். உயிரினங்களின் பலம் (சேஷன், ஆமை, பெரும் யானை) மற்றும் பல சேஷன்களின் பலம் ஒருங்கிணைந்ததனால் உண்டான சக்தி மலைகளுடனும் கடல்களுடனும் இருந்த அந்த பூமியைத் தாங்கிக் கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தது. ஆனால் தானவர்களின் எடையைச் சுமக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் பூமாதேவி உலகங்கள் படைப்போனான அழிவறியாத பிரம்மனைக் கண்டாள். அவரிடம் (பிரம்மனிடம்), எல்லா உயிர்களின் முன்னிலையில் அனைத்தையும் கூறினாள். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அவளது (பூமாதேவியினது) எண்ணத்தை தான்தோன்றியான, எங்கும் நிறைந்த, பெரும் தலைவர் (பிரம்மா) அறிந்திருந்தார். ஓ பரதா (ஜனமேஜயா), அவரே (பிரம்மாவே) பிரபஞ்சமானதால், ஏன் அவர் மற்றவர் மனதை அறிந்து கொள்ளாமல் இருக்கப் போகிறார்? அசுரர்களையும் சேர்த்து. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பூமியின் அதிபதியே (ஜனமேஜயனே), ஈசன் என்றும் சம்பு என்றும் பிரஜாபதி என்றும் அழைக்கப்பட்ட, அனைத்து உயிர்களின் படைப்பாளியான பிரம்மன் பூமாதேவியிடம், "ஓ செல்வங்கள் கொண்டவனே, நீ என்ன நினைத்து என்னிடம் வந்தாயோ, அந்த காரணத்தை நிறைவேற்ற தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்களை நியமிக்கிறேன்", என்றார் (பிரம்மன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பூமியிடம் (பூமாதேவியிடம்) இப்படிச் கூறிவிட்டு, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த தெய்வீக பிரம்மா திரும்பிச் சென்றார். அந்தப் படைப்பாளி (பிரம்மன்) தேவர்களை அழைத்து, "பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்க, நீங்கள் உங்கள் குணங்களுக்கு ஏற்ப பூமியில் பிறந்து உங்கள் எதிரிகளைக் காணுங்கள்", என்றார். மேலும் அந்தப் படைப்பாளி (பிரம்மன்), கந்தர்வர்கள் மற்றும் அப்சரஸ்களின் எல்லா குலங்களையும் அழைத்து, "நீங்கள் மனிதர்களிடத்தில் பிறந்து, நீங்கள் விருப்பப்பட்ட உருவில் வாழுங்கள்", என்றார்.

இந்திரனோடு சேர்த்து எல்லா தேவர்களும் தேவர்களின் தலைவனின் (பிரம்மனின்) வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அதை ஏற்றனர். எல்லோரும் பூமியில் பிறப்பதாக முடிவு செய்து வைகுண்டத்தில் இருக்கும், சக்கரத்தையும், கதையையும் தனது கைகளில் தாங்கி, ஊதா வண்ண ஆடைகளை அணிந்த, பெரும் காந்தி கொண்ட, தொப்புளில் தாமரையைக் கொண்ட, அந்த எதிரிகளை அழிக்கும் நாராயணனிடம் (விஷ்ணுவிடம்) சென்றனர். அந்த தனது அகன்ற மார்பில் தனது பார்வையை தாழ்த்தியிருக்கும் (யோக நிலை) (விஷ்ணு), பிரஜாபதியின் தலைவன் (விஷ்ணு), தேவர்களின் அரசன் (விஷ்ணு), பெரும் பலம் வாய்ந்தவன் (விஷ்ணு),



மார்பில் சுழல் மச்சம் கொண்டவன் {விஷ்ணு}, அனைவரின் துயர்துடைப்பவனை {விஷ்ணுவை} எல்லா தேவர்களும் வழிபட்டனர். அனைவரிலும் மேன்மைமிகுந்த இந்திரன் அவரிடம் {விஷ்ணுவிடம்}, "அவதாரம் எடுங்கள்" என்றான். அதற்கு ஹரி {விஷ்ணு}, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார்.

இப்படியே இந்த 64வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆதிவன்சுவதரணா பர்வம் நிறைவடைகிறது.

## அனைத்துயிர்களின் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 65

### (சம்பவ பர்வம்)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு, இந்திரன் நாராயணனுடன், அவர் நாராயணன் தேவர்களுடன் அவரவர் பகுதிக்கேற்ப பூமியில் எப்படி இறங்கப் போகிறார் என்பது குறித்து கலந்தாலோசித்தான். தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் உத்தரவுகளைக் கொடுத்து விட்டு, இந்திரன் நாராயணனின் இருப்பிடத்தை விட்டு அகன்று தனது இருப்பிடம் சென்றான். தேவலோக வாசிகள் ஒவ்வொருவராக அசுரர்களின் அழிவுக்காகவும், மூவுலகங்களின் நன்மைக்காகவும் பூமியில் அவதாரம் எடுத்தார்கள்.



படம் 119: அனைத்துயிர்களின் பிறப்பு

அதன்பிறகு, ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, தங்களுக்குப் பிடித்தமான பிரம்ம முனிவர்கள் மற்றும் அரச முனிவர்கள் குலத்தில் தேவர்கள் பிறந்தார்கள். அப்படிப் பிறந்து, தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், பாம்புகள், மற்றும் மனிதனுக்குத் தீங்கிழைக்கு அனைத்து உயிர்களையும் கொன்றார்கள். பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, தேவர்கள், குழந்தைகளாகப் பிறக்கும்போதே, தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், பாம்புகள் ஆகியோர்களால் கொல்லப்பட முடியாத அளவுக்கு பலம் பொருந்தியவர்களாக இருந்தார்கள்", {என்றார் வைசம்பாயனர்}.

ஜனமேஜயன், "தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரங்கள், மனிதர்கள், யக்ஷர்கள், ராட்சதர்கள் ஆகியோரின் பிறப்பை முதலில் இருந்தே கேட்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆகையால், அனைத்து உயிர்களின் பிறப்பையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்", என்றான்.

வைசம்பாயனர், "அவசியம் சொல்கிறேன். சுயம்புவை {பிரம்மாவை} என் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு, தேவர்கள் மற்றும் மற்ற உயிர்களின் ஆரம்பத்தைச் சொல்கிறேன். பிரம்மனுக்கு ஆறு {6} ஆன்மிக மகன்கள் இருந்ததாக அறியப்படுகிறது. அவர்கள் மரிச்சி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது ஆகியோர் ஆவர். மேலும் மரிச்சியின் மகன் காசியபர் ஆவார். காசியபரிடமிருந்தே அனைத்து உயிர்களும் தோன்றின. தக்ஷனுக்கு (பிராஜாபதிகளில் ஒருவர்) நற்பேறு பெற்ற பதிமூன்று {13} மகள்கள் இருந்தனர்.

ஓ பரதகுல இளவரசர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே} அந்த தக்ஷனின் மகள்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: அதிதி, திதி, தனு, கலா, தனயு, சின்ஹிகா, குரோதா, பிராதா, விஸ்வா\*, வினதை, கபிலா, முனி மற்றும் கத்ரு ஆவர். {Aditi, Diti, Danu, Kala, Danayu, Sinhika, Krodha, Pradha, Viswa, Vinata, Kapila, Muni, and Kadru} இவர்களுக்குப் பிறந்த பெரும் சக்திகளைக் கொடையாகக் கொண்ட மகன்களும், பேரன்களும் கணக்கிலடங்காதவர்கள்.

{1} அதிதியின் மூலம் பனிரெண்டு {12} ஆதித்யர்கள் தோன்றி, இந்த பிரபஞ்சத்தின் அதிபதிகளாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் பெயர்கள் பின்வருமாறு: தத்ரி, மித்ரா, ஆரியமான, சக்ரா, வருணா, அன்சா, வகா, விவஸ்வத், உஷா, சாவித்ரி, த்வஷ்த்ரி மற்றும் விஷ்ணு. எல்லோருக்கும் இளையவர் எல்லோரைவிடவும் உயர்ந்த தரம் கொண்டவராக இருந்தார்.

{2} திதிக்கு ஹிரண்ய கசிபு என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு மகன் இருந்தான். அந்த சிறப்புமிகந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்கு உலகம் போற்றும் ஐந்து மகன்கள் இருந்தனர். எல்லோருக்கும் மூத்தவனின் பெயர் பிரஹலாதன், அடுத்தவன் ஸாஹரதன், மூன்றாமவன் அனுராதா, அவனுக்கு அடுத்தவர்கள் சிபியும், வஷ்கலாவும் ஆவர். ஓ பரதா {ஜனமேஜயா}, பிரஹலாதனுக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. அவர்கள் விரோசனா, கும்பா மற்றும் நிகும்பா ஆவர். விரோசனாவுக்கு பெரும் சக்தி கொண்ட வாலி என்ற மகன் இருந்தான். அந்த வாலியின் மைந்தன், வனா என்பவன் பெரும் அசுரன் என்று அறியப்பட்டான். பெரும் நற்பேறு அருளப்பட்டு அவன் ருத்ரனை வழிபட்டு வந்தான். அதனால் அவன் மஹாகாலன் என்ற பெயராலும் அறியப்பட்டான்.

{3} தனு நாற்பது மகன்களைப் பெற்றாள். ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அவர்களில் மூத்தவன் பெரும் புகழ் பெற்ற விப்ரசித்தி, மற்றவர்கள் "சம்வரன், நமுச்சியும், பௌலமனும், அசிலோமன், கேசி, துர்ஜயா, அயசிரஸ், அஸ்வசிரஸ், பலம் மிகுந்த அஸ்வசங்கு, காகனமர்தன், வேவத், கேதுமத், சுவர்பானு, அஸ்வா, அஸ்வபதி, விரிஷபர்வன், அஜகா, அஸ்வகிரிவா, சுக்ஷாமா, பெரும்பலம் பொருந்திய துஹுந்த, ஏகபதா, ஏகசக்ரா, விருபாக்ஷா, மஹோதரா, நிசந்திரா, நிகும்பா, குபடா, காபடா, சரபா, சுலபா, தூர்யா, சந்திரமா ஆகியோராவர். இவர்கள் தனுவின் குலத்தில் வந்தவர்களாவர். இதில் குறிப்பிடப்படும் தூரியனும் சந்திரனும் தேவர்கள் அல்லாதவர்கள். இனி தொடரும் பெரும் பலம் பொருந்திய பத்து பேரும் தனுவின் குலத்தில் வந்தவர்கள்தான். ஓ மன்னா அவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: ஏகாக்ஷா, பெரும் வீரம் கொண்ட அம்ரிதபா, பிரலம்வா, நரகா, வாத்ராபி, சத்ருதபனா, சதா, கவிஷா, வனயு, திரிகஜிவா ஆகியோர். ஓ பாரதா, இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன்களும் பேரன்களும் கணக்கிலடங்காதவர்கள்.

{6} சின்ஹிகா தூரியனையும் சந்திரனையும் விழுங்கும் ராகுவை பெற்றெடுத்தாள். அவனோடு சேர்ந்த மூன்று பேர்: சுசந்திரா, சந்திரஹந்தரி, சந்திரபிரமார்தனா ஆவர்.

{7} தீய குரோதாவின் கணக்கிலடங்கா புதல்வர்கள் அவளை {குரோதாவைப்} போலவே தீயவர்களாக இருந்தனர்.

{5} தனயுவுக்கு நான்கு மகன்கள் அசுரர்களில் காளைப் போல இருந்தார்கள். அவர்கள், விக்ஷரா, வலா, வீரா, விரித்ரா ஆகியோர்.

{4} {கலாவின் மைந்தர்கள்} யமனைப் போன்றவர்களும் இம்சிக்கின்றவர்களும், அசுரர்களில் பெரிய வீரர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்களும், எதிரிகளை துன்பப் படுத்துபவர்களுமாகிய வினாசனா குரோதா, குரோதஹந்தரி, குரோதசத்ரு போன்றவர்களும் இன்னும் பல மகன்களும் கலாவுக்கு இருந்தனர். ரிஷியின் {பிருகு முனிவரின்} மகன் சுக்ரன் {சுக்ராசாரியார்}, அசுரர்களுக்கு தலைமைப் புரோகிதராக இருந்தார். சுக்ரனுக்கு நான்கு மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்களும் அசுரர்களின் புரோகிதர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் தாஷ்டதரா, அத்ரி மற்றும் இன்னும் இருவராகும் அவர்கள் தூரியனுக்குச் சமமான சக்தியைப் பெற்று, பிரம்ம உலகங்களுக்களை அடைய எண்ணம் கொண்டனர்.

புராணங்களில் அறிந்தவாறு, தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்களின் பிறப்பை முடிவதும் சொல்லிவிட்டேன். இவர்களது புத்திரர்களை எண்ணி கணக்கில் வைக்க சக்தி இல்லாதவனாக நான் இருக்கிறேன். அவர்கள் எண்ணற்றவர்கள், பெரிய புகழும் அடையாதவர்கள்.

{10} வினதையின் மகன்கள் தர்கியா, அரிஷ்டநேமி, கருடன், அருணன், அருணி, வருணி ஆகியோர். {the sons of Vinata were Tarkhya and Arishtanemi, and Garuda and Aruna, and Aruni and Varuni.}

{13} கத்ருவின் மகன்களாக அறியப்படுபவர்கள் {பாம்பு இனமான} சேஷன் அல்லது ஆனந்தன், வாசுகி, தக்ஷகன், குமரன், குளிகன் ஆகியோர். {Sesha or Ananta, Vasuki, Takshaka, Kumara, and Kulika are known to be the sons of Kadru}

{12} {முனி என்பவருக்கு} பீமசேனன், உக்ரசேனன், சுபர்ணன், வருணன், கோபதி, திருதராஷ்டிர, ஏழாவதாக தூரியவசாஸ், சத்யவசாஸ், அர்கபர்ணா, பிரயுதா, பீமா, புகழுக்காகவும், கல்விக்காகவும், உணர்சிகளைக்

கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாலும் அறியப்பட்ட சித்ரரதன், காளிசிரஸ், பதினான்காவதாக பிரஜன்யா, பதினைந்தாவதாக காளி, பதினாறாவதாக நாரதன் ஆகிய தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் முனியின் (முன்பு சொன்னது போல தக்ஷனின் மகளின்) மகன்களாவர். இன்னும் பலரை நினைவுசூர்கிறேன்.

{8} பிரதாவின் மகன்களாக, ஓ பாரதா {ஜனமேஜயா}, அனவதியா மனு, வன்சா, அசுரா, மர்கனபிரியா, அனுபா, சுபாகா, வாசி ஆகியோர் ஆவர். பிரதாவின் மகன்கள் சித்தா, பூர்ணா, வர்ஹின், பெரும் புகழ்வாய்ந்த பூர்னயுஸ், பிரம்மச்சாரி, ரதிகுனா, ஏழாவதாக சுபர்ணா, விஸ்வவசு, பாணு, பத்தாவதாக சுசந்திரா ஆகியோர் ஆவர். இவர்கள் அனைவரும் தேவலோகத்து கந்தர்வர்கள் ஆவர். பெரும் நற்பேறு பெற்ற பிரதா தனது கணவர் காசியபர் மூலம் தெய்வீக அப்சரஸ்களான, ஆலம்வுசா, மிஸ்ரகேசி, வித்யுத்பர்ணா, திலோத்தமா, அனுணா, ரக்ஷிதா, ரம்பா, மனோரமா, கேசினி, சுவாஹு. சுரதா, சுப்ரியா ஆகியோரை மகன்களாகப் பெற்றாள். அதிவாஹு, ஹஹா, ஹுஹு, தும்வுரு ஆகியோர் அவர்கள் மகன்களாவர்.

{11} {கபிலாவுக்கு} அந்தணர்கள், பசுக்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள் ஆகியோர் புராணக்கூற்றுப்படி கபிலாவுக்குப் பிறந்தவர்களாவர்.

கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், பாம்புகள், சுபர்ணர்கள், ருத்ரர்கள், மருதர்கள், பசுக்கள், பெரும் நற்பேறும், புனிதமான கடமைகளையாற்றும் அந்தணர்கள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களின் பிறப்பைப் பற்றியும் சொல்லிவிட்டேன்.

இந்த விவரிப்பைப் படிப்பதனால், ஒருவரின் ஆயுள் விரித்தியடைந்து, புனிதமாகவும், புகழ்ப்படத் தகுந்தவராகவும், அதனால் காதுகள் குளிர்ந்தவராகவும் இருப்பார். இதைச் சொல்வதும், கேட்பதும் சரியான மனநிலையோடு செய்ய வேண்டும். இந்த உயரான்ம உயிர்களின் பிறப்பு விவரிப்பை தேவர்கள் முன்னிலையிலும், அந்தணர்கள் முன்னிலையிலும் படிப்பவன், பெரும் புத்திரப்பேறு பெறுவான், நற்பேறு, புகழ் மற்றும் உலகங்களில் சிறந்த உலகங்களையும் அடைவான்.

## பரம்பரைகள் ஆய்வு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 66

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "பிரம்மனின் ஆன்மிக மகன்கள் ஆறுபேர் {6} என்று அறியப்படுகிறது (ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல). இன்னுமொருவர் ஸ்தானு என்ற பெயரில் இருந்தார். அந்த ஸ்தானுவின் பெரும் சக்தி கொண்ட மகன்கள் பதினொருவர் {11} ஆவர்கள். அவர்கள் மிருகவயதா, சர்பா, பெரும்புகழ் கொண்ட நிரிதி, அஜய்கபத், அஹிவிரத்தா, எதிரிகளை அடக்கும் பினாகி, தஹ்னாவும் ஈஸ்வரனும், பெரும் காந்தி கொண்ட கபாலி ஆவார்கள். இவர்களுடன் சேர்த்து ஸ்தானு மற்றும் சிறப்புமிக்க பர்கா ஆகியோர் பதினொரு ருத்ரர்களாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மரிச்சி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், கிராது ஆகிய பெரும் சக்தி கொண்ட ஆறு{6} முனிவர்களும் பிரம்மனின் புதல்வர்கள் என்று ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறோம். அங்கிரசுக்கு மூன்று மகன்கள் என்று நன்கு அறியப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் கடும் தவங்கள் இருந்த பிரகஸ்பதி, உதத்யா, சம்வர்தா ஆவர்.



படம் 120: கின்னரர்

\*விஸ்வா- என்பவளின் பிள்ளைகளைப் பற்றி எந்த ஒரு குறிப்பும் இல்லை.



ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அத்ரியின் புதல்வர்கள் எண்ணற்றவர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பெரும் முனிவர்களாக இருந்து, ஆன்மிக சாதனைகளில் வெற்றியடைந்து, நித்திய அமைதியில் ஆன்மாவை திளைக்க வைத்து, வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), பெரும் ஞானம் கொண்ட புலஸ்தியரின் மகன்கள், ராட்சதர்களும், குரங்குகளும், கிண்ணரர்கள் (பாதி மனிதன் பாதி குதிரை), யக்ஷர்களும் ஆவர்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), புலஹாவின் மக்கள், சலபங்களும் (இறக்கை உள்ள பூச்சிகள்), சிம்மங்களும், கிம்புருஷர்களும் (பாதி சிம்மம், பாதி மனிதன்), புலிகளும், கரடிகளும், ஓநாய்களும் ஆவர். வேள்விகளைப் போன்று புனிதமான கிராதுவின் மகன்கள், ஆன்மிகத்துக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து மூன்று உலகங்களாகாலும் அறியப்பட்ட தூரியனின் தோழர்களான வாலகிலியர்கள் ஆவர்.

ஓ பூமியைக் காப்பவனே (ஜனமேஜயனே), முழு அமைதியுள்ள ஆன்மா கொண்ட, தன்னை ஆன்மிகத்துக்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அந்த சிறப்பு மிகுந்த தக்ஷன், பிரம்மனின் வலதுகால் கட்டைவிரலில் இருந்து தோன்றியவனாவான். பிரம்மனின் இடதுகால் கட்டைவிரலில் அந்த உயர்ஆன்ம தக்ஷனின் மனைவி தோன்றினாள். தக்ஷன் அவள் மூலமாக தனது ஐம்பது {50} மகள்களையும் பெற்றெடுத்தான். அந்த மகள்கள் அனைவரும் குற்றமற்ற குணமும் அங்கங்களும் கொண்டிருந்தனர். தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடையவர்களாக இருந்தனர். தக்ஷனுக்கு மகன்கள் இல்லாத காரணத்தால் தனது மகள்களை புத்ரிகைகளாக ஆக்கிக் கொண்டான் (அவர்களுக்குப் பிறக்கும் வாரிசுகள் அவனுக்கு வாரிசாக இருப்பதற்காக). தக்ஷன் தனது பத்து {10} மகள்களை தர்மனுக்கு (தர்ம தேவனுக்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தான். இருபத்தேழு {27} மகள்களைச் சந்திரனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான், பதிமூன்று {13} பேரை காசியபருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான்.

கிரிதி, லக்ஷ்மி, திரிதி, மேதா, புஷ்டி, ஸ்ரதா, கிரியா, புத்தி, லஜ்ஜா மற்றும் மாலி ஆகிய பத்து {10} பேரும் தர்மனின் மனைவிகளாவர். சுயம்புவால் அமர்த்தப்பட்ட தர்மனின் மனைவிகள் இவர்களே ஆவர்.

சோமனின் (இந்திரனின்) மனைவிகள் இருபத்தேழு பேர் என்று இந்த உலகம் முழுவதும் தெரியும். சோமனின் மனைவிகள், தங்கள் தெய்வீக நோன்புகளால், நேரத்தைக் குறிக்க அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களே உலகத்தின் பயணத்திற்குத் துணை நிற்கும் நட்சத்திரங்களும் யோகினிகளும் ஆவர்.

பிரம்மனுக்கு மனு என்ற பெயரில் மற்றுமொரு மகன் இருந்தான். அந்த மனுவுக்கு பிரஜாபதி என்ற மகன் இருந்தான். பிரஜாபதியின் மகன்கள் எட்டு {8} பேர், அவர்கள் வசக்கள் என்றழைக்கப்படுவர். அவர்களின் (வசக்களின்) பெயர்கள்: தரா, துருவா, சோமா, அஹா, அனிலா, அனலா, பிரதியுஷா மற்றும் பிரபாசா ஆகும். அந்த எட்டு பேரும் வசக்கள் என்று அறியப்படுவர். அதில் தராவும் துருவனும் தும்ராவுக்குப் பிறந்தவர்கள். சந்திரமாசம் (சோமா நிலவு) சுவசனாவும் (அனிலா) புத்திகூர்மையுள்ள ஸ்வாசாவுக்குப் பிறந்தவர்கள். அஹா ரதாவுக்கும், ஹுதசனா (அனலா) சாண்டிலயாவுக்கும், பிரதியுஷாவும் பிரபாசாவும் பிரபாதாவுக்கு மகன்களாவும் இருந்தனர். தராவுக்கு திரவினா மற்றும் ஹூட-ஹவ்ய-வஹா என்ற இரு மகன்கள் இருந்தனர். துருவனின் மகன் உலகத்தை அழிக்கும், சிறப்பு வாய்ந்த காலனாவான் (காலம்). சோமனின் மகன் வர்சா ஆகும்.

வர்சாஸ் தனது மனைவி மனோகரா மூலம் சிசிரா, ரமணா ஆகிய மூன்று மகன்களைப் பெற்றெடுத்தான்.

அஹாவின் மகன்கள் ஜோதி, சமா, சாந்தா மற்றும் முனி ஆவர். அக்னியின் மகன் கானக நாணலில் பிறந்த குமரனாவான். அவன் கார்த்திகேயன் என்று அழைக்கப்பட்டு கிருத்திகா மற்றும் மற்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்டான். கார்த்திகேயனுக்குப் பிறகு, அவனது தம்பிகளாக சகன், விசகன் மற்றும் நைகமேயா ஆகியோர் பிறந்தனர்.

அனிலாவின் மனைவி சிவா, சிவாவின் மகன்கள் மனோஜவா மற்றும் அவிஞ்ஞதாகதி. இந்த இரு மகன்களும் அனிலனின் மகன்களாவர். நீங்கள் அறியவேண்டிய பிரதியுஷாவின் மகன்கள், முனிவர் தேவலனாகும். தேவலனுக்கு இருமகன்கள். இருவரும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய

பெரும் மனோ சக்தி பெற்றவர்கள். பெண்களில் முதன்மையான, பிரகஸ்பதியின் தங்கை, புனிதமான உண்மைகளை உரைத்துக் கொண்டு, அன்மிகத் தவங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, முழு உலகத்தையும் சுற்றி வந்தாள். அவள் எட்டாவது வசு பிரபாசனின் மனைவியானாள். அவள், கலைகளுக்கு அதிபதியான விஸ்வகர்மனைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த விஸ்வகர்மன் ஆயிரம் கலைகளை உற்பத்தி செய்து, நித்தியமானவர்களின் பொறியாளனாக இருந்தான். பலதரப்பட்ட ஆபரணங்களை வடிவமைத்து கலைஞர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்தான். தேவர்களுக்கான தேவலோக ரதத்தை வடிவமைத்தது அவனே. இந்த சிறப்பு மிகுந்தவனின் கண்டுபிடிப்புகளால்தான் மனித இனம் இன்று வாழ முடிகிறது. மனிதர்களால் அவன் அதற்காகவே வழிபடப்படுகிறான். அவனே அழிவில்லா விஸ்வகர்மன் ஆவான்.

எல்லா மகிழ்ச்சியையும் அருளக்கூடிய சிறப்புவாய்ந்த தர்மன் பிரம்மனின் வலது மார்பில் இருந்து மனித உரு கொண்டு வெளியே வந்தார். அந்த அஹஸ்தனுக்கு (தர்மனுக்கு) அனைத்து உயிர்களையும் அழகு படுத்தக்கூடிய மூன்று அற்புதமான மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் சாமா, காமா, ஹர்ஷா (அமைதி, ஆசை, இன்பம்) ஆவர். அவர்களின் சக்தியாலே இந்த உலகம் தாங்கப்படுகிறது. காமனின் மனைவி ரதி, சாமனின் மனைவி பிராப்தி, ஹர்ஷனின் மனைவி நந்தா ஆவர். அவர்களை நம்பியே உலகம் இருக்கிறது.

மரிச்சியின் மகன் காசியபர், காசியபரின் மகன்கள்தான் தேவர்களும் அசுரர்களும். ஆகையால் காசியபரே இந்த உலகங்களில் தந்தையாவார். பெண் குதிரையின் உரு கொண்ட த்வஷ்திரி சாவித்ரியின் மனைவியானாள். அவள், அசுவினி இரட்டையர்களை வானத்தில் பெற்றெடுத்தாள்.

ஓ மன்னா அதிதியின் மகன்கள் இந்திரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட பன்னிருவர் ஆவர். அவர்களில் இளையவனே இந்த உலகமே சார்ந்திருக்கும் விஷ்ணு ஆவான்.

இவர்களே முப்பத்து மூன்று தேவர்களாவர் (எட்டு வசுக்கள், பதினோரு ருத்ரர்கள், பனிரெண்டு ஆதித்யர்கள், பிரஜாபதி மற்றும் வஷத்கரா). இனி பக்ஷங்கள், குலங்கள், கனங்களின் பிறப்புகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறேன். ருத்திரர்கள், சத்யஸ்கள், மருதர்கள், வசுக்கள், பார்கவர்கள், விஸ்வதேவர்கள் ஆகியோர் பக்ஷர்களாக அறியப்படுகின்றனர். வினதையின் மகன்களான அருணன், கருடன், சிறப்பு மிகுந்த பிரகஸ்பதி ஆகியோர் ஆதித்யர்களாக அறியப்படுகிறார்கள். அசுவினி இரட்டையர்கள், முக்கியமான எல்லா செடிகளும், சக்தி குறைந்த மிருகங்களும் குஹயர்கள் என்று அறியப்படுகின்றனர்.

இவ்வளவும் தேவ கனங்களின் விபரிப்பாகும். ஓ மன்னா, இந்த விவரிப்பு மனிதனின் எல்லா பாவங்களையும் சுத்தப்படுத்தும்.

சிறப்பு மிகுந்த பிருகு, பிரம்மனின் மார்பைக் கிழித்து வெளியே வந்தார். பெரும் கல்வி கற்ற சுக்கிரன் பிருகுவின் மைந்தனாவார். சுக்கிரன் சுயம்புவின் ஆணைக்கிணங்க ஒரு கோளாகி, மழைக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும், அனைத்து உயிர்களின் வாழ்வுக்கும் பொறுப்பேற்றார். பெரும் புத்திகூர்மையுள்ள, ஞானம் கொண்ட, கடுமையான தவங்கள் இருந்த, பிரம்மச்சாரி வாழ்வு வாழ்ந்த சுக்கிரன் தன் ஆன்ம சக்தியின் மூலமாகத் தன்னை இருகூறாகப் பிரித்து, தைத்தியர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் குருவாகத் திகழ்ந்தார். தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்களின் நன்மை கருதி பிரம்மனால் குருவாக நியமிக்கப்பட்டார் சுக்கிரன். அதன் பிறகு பிருகு மற்றுமொரு அற்புத புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தார். அவன்தான் எரியும் தூரியனாகப் பிறந்த, அறம்சார்ந்த ஆன்மாவாக இருந்து, பெரும் புகழ் கொண்ட சியவனனாவான். தனது தாயின் கருப்பையில் இருந்து கோபமாக வெளியேறி, தனது தாயை விடுவிக்கக் (அசுரனின் கைகளில் இருந்து) காரணமானான். மனுவின் புதல்வியான ஆருஷி சியவனனின் மனைவியானாள். பெரும் புகழ் கொண்ட அவர்வாவை அவளிடத்தில் பெற்றெடுத்தான். அவர்வன், தனது தாயான ஆருஷின் தொடையைக் கிழித்துக் கொண்டு பிறந்தவனாவான். அவர்வா ரிச்சிகனைப் பெற்றான், ரிச்சிகன் தனது பிள்ளைப் பருவத்திலேயே பெரும் பலமும் சக்தியும் கொண்டு அனைத்து அறங்களையும் கொண்டிருந்தான். ரிச்சிகா ஜமதக்னியைப் பெற்றெடுத்தான். அந்த உயரான்ம ஜமதக்னிக்கு நான்கு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரிலும் இளையவனாக இருந்தவன் பெயர் ராமன் (பரசுராமன்). அனைத்து நற்பண்புகளாலும் தனது தமையன்களை விஞ்சியிருந்தான் ராமன். அனைத்து ஆயுதங்களிலும் திறமைவாய்ந்தவனாக இருந்து,

கூடித்திரியர்களை அழிப்பவராகத் திகழ்ந்தார். அவர் தனது ஆசைகளைத் தனது முழுக் கட்டுக்கள் வைத்திருந்தார். அவர்வா ஜமதக்னியை மூத்தவனாகக் கொண்டு நூறு மகன்களைக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நூறு மகன்களுக்கும் ஏராளமான வாரிசுகள் உருவாகி இந்த பூமியில் நிறைந்திருந்தார்கள்.

பிரம்மனுக்கு மற்றும் இரண்டு மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மனுஷன் இருந்த தத்ரியும் விதத்ரியும் ஆவர். அவர்களின் தங்கைதான் அனைத்து அனுகூலங்களும் கொண்ட தாமரையில் குடியிருக்கும் லக்ஷ்மி ஆவாள். வானில் பறக்கும் குதிரைகளே லக்ஷ்மியின் ஆன்மிகப் புதல்வர்கள் ஆவர்.

சுக்கிரனுக்குப் பிறந்த மகளான திவி வருணனுக்கு மனைவியானாள். அவளுக்கு பிறந்தவர்கள் மகளான வளனும், மகளான தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் சுறாவும் (மது) ஆவர். உயிரினங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விழுங்க ஆரம்பித்த போது அதர்மம் (பாவம்) பிறந்தது. அதர்மம் எப்போதும் எல்லா உயிரினங்களையும் அழிக்கும். அதர்மத்துக்கு நிரிதி என்றொரு மனைவி உண்டு. நிரிதிக்குப் பிறந்த ராட்சதர்கள் நைரதர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். அவளுக்கு எப்போதும் பாவங்களில் ஈடுபடும் இன்னும் மூன்று கொடூர மகன்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பயா (பயம்), மஹாபயா (பயங்கரம்), மிரித்யு (மரணம்). இவர்கள் மூவரும் படைக்கப்பட்ட அனைத்துயிர்களையும் அழிப்பதிலேயே இருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் அழிப்பதிலேயே இருந்ததால் அவர்களுக்கு மனைவியோ மக்களோ அற்று இருந்தார்கள். தம்ரா உலகம் அறியும் ஐந்து மகள்களைப் பெற்றெடுத்தான். அவை காக்கி (காக்கை), சைனி (பருந்து), பாசி (கோழி), திரிதராஷ்டிரி (வாத்து), சுகி (கிளி) ஆவர். காக்கி காக்கைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். சைனி பருந்துகளையும், கழுகுகளையும், ராஜாளிகளையும் பெற்றெடுத்தாள், திரிதராஷ்டிரி வாத்துகளையும் அன்னங்களையும் பெற்றெடுத்தாள், அவள் சக்ரவர்க்களையும் பெற்றெடுத்தாள். சுகி, அழகான கிளிகளைப் பெற்றெடுத்தாள். குரோதா ஒன்பது மகள்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் மிரிகி, மிருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமனா, மதங்கி, சர்துலி, ஸ்வேதா, சுரபி, அனைத்து அறங்களும் கொண்ட சுரசா ஆகியோர். ஓ மனிதர்களில் முதன்மையானவனே மிரிகி மான்வகை கொண்ட எல்லா மிருகங்களையும் பெற்றெடுத்தாள். மிருகமந்தா, கரடிவகை மிருகங்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த மிருகங்கள் சிரிமாரா (இனிமையான பாத அடிகள் கொண்ட) என்று அழைக்கப்பட்டன. பத்ரமனா தேவலோக யானைகளைப் மற்றும் ஜராவதத்தைப் பெற்றெடுத்தாள். ஹரி குதிரையின மிருகங்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவைகள் கோ-லங்குலா (பசுவின் வால் கொண்ட) என்று அழைக்கப்பட்டன. சர்துலி சிங்கங்களையும், புரிகளையும், சிறுத்தைகளையும் மற்ற எல்லா பலம்வாய்ந்த மிருகங்களையும் பெற்றெடுத்தாள். ஓ மன்னா, மதங்கிக்குப் பிறந்த அனைவரும் யானைகளாவர். ஸ்வேதா, ஸ்வேதா என்று தன் பெயராலேயே அறியப்பட்ட பெரும் வேகம் கொண்ட பெரிய யானையைப் பெற்றெடுத்தாள். ஓ மன்னா சுரபி, இரு மகள்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் இனிமையான ரோகினியும், தொலைதூரத்திற்குப் புகழ் கொண்ட கந்தர்வியும் ஆவர். ஓ பரதா, அவளுக்கு மற்றுமிரு மகள்கள் இருந்தனர். அவர்கள் விமலா மற்றும் அனாலா ஆகும். ரோகினி பசுக்களைப் பெற்றெடுத்தாள். கந்தர்வி குதிரை வகைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அனலா, சதைப்பற்று கொண்ட பழங்களைக் கொடுக்கும் ஏழு வகை மரங்களைப் (பேரீச்சை, பனை, ஹிண்டலா (hintala-ஈந்து-datepalm), தலி (tali), சிறு பேரீச்சை (little date), கடலை (nuts), தென்னை,) பெற்றெடுத்தாள். அவளுக்கு சுகி (கிளிகளின் தாய்) என்ற மற்றுமொரு மகள் இருந்தாள். சுரசாவுக்கு கங்கா என்ற மகன் (நீளமான இறகுகள் கொண்ட பறைவைகள் வகை) இருந்தான். அருணனின் மனைவி சைனி, பெரும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட இரு மகன்களைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் பெயர் சம்பாதியும், ஜடாயுவும் ஆகும்.

சுரசா நாகர்களையும், கத்ரு புனகாக்களையும் (பாம்புகளையும்) பெற்றெடுத்தனர். வினதைக்கு இரு மகன்கள் கருடனும் அருணனும் நெடுந்தாரத்திற்கும் அகலத்திற்கும் அறியப்பட்டிருந்தார்கள். ஓ மனிதர்களின் மன்னா, ஓ புத்திசாலி மனிதர்களின் முதன்மையானவனே, இதுவே முதன்மையான உயிரினங்களின் வம்சப் பரம்பரை ஆய்வு. அனைத்தையும் முடிமையாகக் கூறிவிட்டேன். இதைக் கேட்பதனால் மனிதன் அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். பெரும் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். முடிவாக அடுத்த பிறவியில் முதன்மையான நிலையை அடைகிறான்.



## அசுரர்கள் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 67அ

### (சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன் சொன்னான், "ஓ போற்றுதலுக்குரியவரே (வைசம்பாயணரே, மனிதர்களுக்கிடையே தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், ராட்சதர்கள், சிங்கங்கள், புலிகள், மற்ற மிருகங்கள், பாம்புகள், பறவைகள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களும் பிறந்த விபரத்தை உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். மேலும், மனித உருவில் அவதாரமெடுத்த அவர்களின் செயல்களையும், சாதனைகளையும், வரிசைக்கிரமமாக அறிய விரும்புகிறேன்."



படம் 121: அசுரர்கள்

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ மனிதர்களின் மன்னா (ஜனமேஜயா), நான் முதலில், தேவர்களும் தானவர்களும் மனிதர்களுக்கிடையில் பிறந்ததைப் பற்றி உனக்கு அனைத்தும் சொல்கிறேன்.

தானவர்களில் முதல்வனான விபரசித்தி, மனிதர்களில் காளைப் போல இருந்து, ஜராசந்தன் என்று குறிப்பிடப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மற்றும் திதியின் மைந்தன், ஹிரண்ய கசிபு என்று அறியப்பட்டவன், இந்த உலகத்தில் மனிதர்களுக்கிடையில் பெரும் பலம்வாய்ந்த சிசுபாலனாக அறியப்பட்டான்.

பிரஹ்லாதனின் தம்பி, சம்ஹ்லாதன் என்று அறியப்பட்டவன், மனிதர்களுக்கிடையில் வாலஹிகர்களில் காளையாக இருந்த புகழ்வாய்ந்த சல்யனாக ஆனான்.

எல்லோருக்கும் இளையவனான உற்சாகமுள்ள அனுலாதன் இந்த உலகத்தில் திருஷ்டகேது என்று குறிப்பிடப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா) திதியின் மைந்தன் சிவி என்று அறியப்பட்டவன், உலகத்தில் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதி துருமனாக ஆனான்.

பெரும் அசுரனாக அறியப்பட்ட வாஷ்கலா பூமியில் பெரும் பகதத்தனாக ஆனான்.

பெரும் சக்திகளைக் கொடையாகக் கொண்ட ஐந்து அசுரர்களான அயசிரன், அஸ்வசிரன், உற்சாகமுள்ள அய்சங்கு, ககனமுர்தன், மற்றும் வேகவத் ஆகியோர் கேகயத்தின் மன்னர் பரம்பரையில் பிறந்து பெரும் ஏகாதிபதிகளாகத் திகழ்ந்தனர்.

பெரும் சக்திகொண்டு கேதுமத் என்று அறியப்பட்ட மற்றுமொரு அசுரன், பூமியில் கொடூர செயல்கள் புரியும் ஏகாதிபதி அமிதௌஜாசாக ஆனான்.

சுவர்ணபானு என்று அறியப்பட்ட பெரும் அசுரன், பூமியில் கடுமையான செயல்கள் புரிந்த உக்கிரசேனனாக ஆனான்.

அஸ்வா என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் போரில் வெல்லப்பட முடியாத, பெரும் ஆற்றல் கொண்ட ஏகாதிபதி அசோகனாக ஆனான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அஸ்வாவின் தம்பியான, திதியின் புதல்வனான அஸ்வபதி, ஹர்திகா என்ற பலம்வாய்ந்த ஏகாதிபதியாக ஆனான்.

பெரும் பேறு பெற்ற அசுரன் விரிஷபர்வன், பூமியில் மன்னன் திர்கபிரஞ்சா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), விரிஷபர்வனின் தம்பி அஜகா பூமியில் மன்னன் சால்வனாக அறியப்பட்டான்.

சக்திவாய்ந்த, வலிமைமிக்க அசுரன் அஸ்வகிரீவா பூமியில் மன்னன் ரோசமன் ஆனான்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா} அசுரன் தூஷுமா, பூமியில் மன்னன் பிரகதிரதா என்று அறியப்பட்டான்.

அசுரர்களின் முதன்மையான துணைந்தா, பூமியின் சேனவிந்து என்று அறியப்பட்டான்.

பெரும் பலம் வாய்ந்த அசுரன் இஷுபா பூமியில் ஏகாதிபதி நக்னஜிதன் என்று அறியப்பட்டான்.

ஏகசக்கரன் என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் பிரதிவிந்தியன் என்று அறியப்பட்டான்.

பல போர் முறைகளை அறிந்த விருபாக்ஷா என்ற பெரும் அசுரன் பூமியில் மன்னன் சித்திரவர்மன் என்று அறியப்பட்டான்.

தானவர்களின் முதன்மையான வீரனான ஹரன், எதிரிகளின் பெருமைகளை சிறுமையாக்குபவன், பூமியில் பேறுபெற்ற சுவாஹுவாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் சக்தி வாய்ந்த, எதிரிகளை அழிக்கும், சுகுத்ரா என்ற அசுரன், பூமியில் பேறு பெற்ற ஏகாதிபதி முஞ்சகேசன் என்று அறியப்பட்டான்.

தனது புத்திகூர்மைக்குப் பேர்போன, போரில் வெற்றிகொள்ளப்படாத நிகும்பன் என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் மன்னன் தேவதீபனாகப் பிறந்து, ஏகாதிபதிகளில் முதன்மையானவனாக இருந்தான்.

திதியின் மைந்தர்களில் சரபா என்று அறியப்பட்ட பெரும் அசுரன், பூமியில் அரசமுனி பௌரவனாகப் பிறந்தான்.

பெரும் சக்தி கொண்ட, பேறுபெற்ற குப்பதன் என்ற அசுரன், பூமியில் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதி சுபர்ஸ்வா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா கிராதா என்ற பெரும் அசுரன், பூமியில் அரசமுனி பார்வதேயாவாகப் பிறந்து தங்க மலையைப் போல ஜொலித்தான்.

அசுரர்களில் இரண்டாம் சலபா என்று அறியப்பட்டவன், வாலஹிக நாட்டில் ஏகாதிபதி பிரகலாதனாகப் பிறந்தான்.

திதியில் மைந்தர்களில் நட்சத்திரங்களின் தலைவனைப் போல் அழகு நிறைந்த சந்திரன் என்று அறியப்பட்டவன், பூமியில் காம்போஜ நாட்டின் மன்னன் சந்திரவர்மன் என்று அறியப்பட்டான்.

தானவர்களில் காளைப் போன்ற ஆர்கா, பூமியில் அரசமுனி ரிஷிகனாகப் பிறந்தான்.

அசுரர்களில் சிறந்த மிருதபா பூமியில், பஸ்சிமனுபகா என்ற ஏகாதிபதியாகப் பிறந்தான்.

கரிஷ்டா என்ற பெரும் அசுரன் பூமியில் மன்னன் துருமசேனனாகப் பிறந்தான்.

மயூர்யா என்று அறியப்பட்ட அசுரன், பூமியில் ஏகாதிபதி விஸ்வனாக அறியப்பட்டான்.

மயூர்யனின் தம்பி சுபர்ணன், பூமியில் ஏகாதிபதி காலகீர்த்தியாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் அசுரனான சந்திரஹந்தரி, பூமியில் அரசமுனி சுனகனாகப் பிறந்தான்.

பெரும் அசுரனான சந்திரவினாசனா, பூமியில் ஏகாதிபதி ஜானகியாக அறியப்பட்டான்.

ஓ குரு பரம்பரையின் இளவரசனே {ஜனமேஜயனே}, தானவர்களில் காளைப் போன்ற தீர்கஜீவன், பூமியில் காசிராஜா என்று அறியப்பட்டான்.

{தூஷகனின் பெண்ணான காசியபரின் 13 மனைவியருள் ஒருவரான} சின்ஹிகாவால் பெறப்பட்ட தூரியனையும் சந்திரனையும் தண்டிக்கும் கிரஹா, பூமியில் கிராதா என்று அறியப்பட்டான்.

தக்ஷணின் பெண்ணான காசியபரின் 13 மனைவியருள் ஒருவரான தனயுவின் நான்கு மகன்களில் மூத்தவன் விசுஷரன், பூமியில் வாசுமித்ரா என்று அறியப்பட்டான்.

இரண்டாவதாக பெரும் அசுரன் விசுஷரா, பாண்டிய மன்னனாகப் பிறந்தான்.

அசுரர்களில் சிறந்த வாலினா என்று அறியப்பட்டாவன், பூமியில் ஏகாதிபதி பெளந்தரமத்ஸ்யகா என்று அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), பெரும் அசுரன் விரித்ரா பூமியில் அரசமுனி மனிமத் ஆனான்.

விரித்ரனின் தம்பி குரோதஹந்தரி பூமியில் மன்னன் தண்டன் என்று அறியப்பட்டான்.

மற்ற அசுரன் குரோதவர்தனா, பூமியில் தண்டதரனாக அறியப்பட்டான்.

காலேயனின் எட்டு மகன்களும் பூமியில் பெரும் மன்னர்களாகப் பிறந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன், மகத நாட்டின் ஜயத்சேனாவாகப் பிறந்தான்.

இரண்டாமவன், இந்திரனைப் போல், பூமியில் அபராஜிதனாகப் பிறந்தான்.

மூன்றாமவன், பெரும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட வீரமிக்க நிஷாதர்களின் மன்னனானான்.

நான்காமவன், பூமியில் அரசமுனிகளில் சிறந்த சிரேனிமத் என்று அறியப்பட்டான்.

ஐந்தாமவன், மன்னன் மஹாஜனன் என்று அறியப்பட்டான்.

ஆறாவது அசுரன் அரச முனி அபிருவாக அறியப்பட்டான்.

ஏழாமவன், சாத்திரங்களில் தேர்ந்த மன்னன் சுமுத்திரசேனன் என்று அறியப்பட்டான்.

காலேயர்களில் எட்டாமவன் விரஹத் பூமியில் அறம் சார்ந்த அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மையை விரும்பும் மன்னனாக இருந்தான். அந்த தானவனின் பெயர் குக்ஷி, பூமியில் பார்வதியா என்று அழைக்கப்பட்டான்.

பெரும் பலமும் சக்தியும் கொண்ட அசுரன் கிராதன பூமியில் ஏகாதிபதி தூர்யாக்ஷனாக அறியப்பட்டான்.

பெரும் அசுரன் தூரியன் பூமியில் வாலஹிக நாட்டு ஏகாதிபதி தரதனாக அறியப்பட்டான்.

ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), குரோதவாச அசுர இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பூமியில் வீர மன்னர்களாக அவதரித்தார்கள். மத்ரகா, கர்ணவேஷ்டா, சித்தார்த்தா, கிதகா, சுவிரா, சுவாஹு, மஹாவிரா, பால்ஹிகா, கிராதா, விசித்ரா, சுரதா, அழகான மன்னன் நீலன், சிரவாசா, பூமிபாலா, தண்டவக்ரா, துர்ஜயா, ருக்மி, ஜனமேஜயா, அஷாதா, வாயுவேகா, புரிதேஜா, ஏகலவ்யா, சுமித்ரா, வததனா, கோமுகா, காருக்ஷா, கேமதுர்த்தி, சுருதயு, உத்வஹா, பிரகத்சேனா, சேஷமா, உக்ரதீர்த்தா, கலிங்கம் மற்றும் மதிமத்தின் மன்னன் ஈஸ்வரன், ஆகிய இந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவர்கள் அனைவரும் குரோதவாச அசுர குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

அசுரர்களில் பலம் வாய்ந்த, பெரும் சாதனைகள் செய்த காலநேமி என்ற அசுரன் இருந்தான். அவன் பெரும் வளத்துடன் இருந்தான். அவன் பூமியில் உக்ரசேனனின் மகனான கம்சனாகப் பிறந்தான்.

**(துரோணர்):** தேவகன், பூமியில் கந்தர்வர்களின் மன்னனாகப் பிறந்தான். ஓ மன்னா, பர்வாஜரின் மகன் (துரோணர்), எந்தப் பெண்ணின் மூலமும் பிறக்காத துரோணர் (குடத்தில் பிறந்தவர்), பிரகஸ்பதியின் சாதனைகளின் பகுதிகளில் பிறந்தவர். அவர் வேதங்களையும், ஆயுதங்களின் அறிவியலையும் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதையும் நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் அற்புதமானச் செயல்களைச் செய்து தனது குலத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தார்.



**{அசுவத்தாமன்:}** ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அவரது {துரோணரது} மகன், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களைக் கொண்ட வீரமிக்க அசுவத்தாமன், பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்டவன். எதிரிகளுக்குப் பயங்கரமானவன், எல்லா எதிரிகளையும் அடக்குபவன், மஹாதேவன், யமன், காமன் மற்றும் குரோதனின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டு பூமியில் பிறந்தான்.

**{பீஷ்மர்:}** வசிஷ்டரின் சாபம், மற்றும் இந்திரனின் உத்தரவு ஆகியவற்றால், எட்டு வசுக்களும், கங்கைக்கு அவளது கணவன் சந்தனு மூலம் பிறந்தனர். அஷ்ட வசுக்களில் இளையவரான, குருக்களின் பயங்களைப் போக்கியவர், பெரும் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொண்டயாகக் கொண்டவர், வேதங்களை அறிந்தவர். பேச்சாளர்களின் முதன்மையானவர், எதிரியின் தரத்தை மெலிதாக்குபவர். பெரும் சக்திகளையும், எல்லா ஆயுதங்களில் தேர்ச்சியையும் பெற்று மனிதர்களில் முதன்மையானவராகத் திகழ்ந்தவர். பிருகு பரம்பரையில் வந்த ஜமதக்னியின் மகன் சிறப்பு மிகுந்த ராமனிடம் நேரடியாக மோதியவர். அவர்தான், அஷ்ட வசுக்களில் இளையவரான பீஷ்மர்.

**{கிருபர்:}** ருத்ர குலத்தில் இருந்து பிறந்தவர் கிருபர்.

**{சகுனி:}** பெரும் ரதப்போராளியான எதிரிகளை அழிக்கும் சகுனி, துவாபர யுகத்தின் (மூன்றாவது யுகம்) அவதாரமாவான்.

விரிஷ்ணி குலத்தைப் பெருமைகொள்ளச் செய்த, எதிரிகளை அழிக்கும் சாத்யகி, மருதர்களின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டு பிறந்தவன்.

**{துருபதன்:}** பூமியில் அரசமுனி ஏகாதிபதி துருபதனாக அறியப்பட்டவனும் தேவலோக மருத குலத்தைச் சேர்ந்தவனே.

கிருதவர்மனும், விராடனும் அதே {மருத} குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான்.

ஹன்சன் என்று அறியப்பட்ட அரிஷ்டனின் மகன் குரு பரம்பரையில் பிறந்தவன், கந்தர்வர்களின் ஏகாதிபதியானான்.

**{திருதராஷ்டிரன்:}** கிருஷ்ண துவைபாயணரின் {வியாசரின்} வித்தில் பிறந்த திருதராஷ்டிரன், எரும் கைகளையும், பெரும் சக்தியையும் கொண்டயாகக் கொண்டு, ஏகாதிபதியாக, ஞானக் கண் கொண்டவனாக, தனது தாயின் {அம்பிகையின்} தவறாலும், முனிவரின் {வியாசரின்} கோபத்தாலும் குருடனாகப் பிறந்தான்.

**{பாண்டு:}** அவனது {திருதராஷ்டிரனது} பெரும் சக்தி கொண்ட தம்பி, பாண்டு என்று அறியப்பட்டான், அவன் உண்மைக்கும் அறத்துக்கும் தன்னை அற்பணித்துக் கொண்டான்.

**{விதுரர்:}** ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, பூமியில் அறம் சார்ந்தவர்களில் முதன்மையான, தர்மதேவனின் அவதாரமான விதுரன் என்று அழைக்கப்பட்டவரை அத்ரி முனிவரின் அற்புதமான, பெரும் பேறு பெற்ற மகனாக நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

**{துரியோதனனே:}** தீய எண்ணம் கொண்ட, துன்மார்க்க மன்னன் துரியோதனன், நல்ல புகழை அழிப்பவன், குரு குலத்தில் உதித்தவன், பூமியில் கலியின் (நான்காவது யுகம்) அவதாரமாகப் பிறந்தவனாவான். பூமியின் எல்லா உயிர்களின் அழிவிற்கும், பூமி வெறுமையானதற்குக் காரணமுமானான். அவனே {துரியோதனனே} பகை நெருப்பை மூட்டி அனைவரையும் எரித்து உட்கொண்டவன்.

புலஸ்தியரின் மகன்களான ராட்சதர்கள் துரியோதனனுக்குத் தம்பிகளாகப் பிறந்தனர். அந்த நூறு துன்மார்க்கர்களும் துட்சாசனை முதலில் கொண்டிருந்தனர். ஓ பாரத இளவரசர்களில் காளைப் போன்றவனே, அவர்கள் துர்முகா, துஹ்சுகா என்ற நான் பெயர் குறிப்பிடாதவர்களாக அறிந்து கொள். அவர்கள் எப்போதுமே துரியோதனனை ஆதரித்தார்கள். திருதராஷ்டிரனுக்குத் தனது வைசிய மனைவி மூலம் யுயுத்சு என்ற ஒரு மகன் இருந்தான்", என்றார் {வைசம்பாயனர்}.

ஜனமேஜயன், "ஓ சிறப்பானவரே {வைசம்பாயணரே}, திருதராஷ்டிரனின் மகன்களின் பெயர்களை அவர்கள் பிறப்பின் வரிசப்படி மூத்தவனிலிருந்து சொல்லுங்கள்", என்றான்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அவர்கள் : துரியோதனன், யுயுத்ஸு, துட்சாசனன், துட்சஹா, துட்சலா, துர்முகா, விவின்சதி, விகர்ணா, ஜலசந்தா, சுலோச்சனா, விந்தா, அனுவிந்தா, துர்தர்ஷா, சுவாஹு, துஷ்பிரதர்ஷனா, துர்மர்ஷனா, துஷ்கர்ணா, கர்ணா, சித்ரா, விபசித்ரா, சிர்தாஷூ, சாருசித்ரா, அங்கதா, துர்மதா, துஷ்பிரதர்ஷா, விவிட்சு, விகடா, சாமா, உர்ணநபா, பத்மநாபா, நந்தா, உபநந்தகா, சனபதி, சுஹேனா, குண்டோதரா, மஹோதரா, சித்ரவாஹு, சித்ரவர்மன், சுவர்மன், துர்விரோசனா, அயோவாஹு, மஹாவாஹு, சித்ரசபா, சுகுந்தலா, பீமவேகா, பீமவளா, வளகி, பீமவிகர்மா, உக்ரயது, பீமயீரா, கனகயு, திரிதயுதா, திரிதவர்மான், திரதாஷூத்ரா, சோமகிரிதி, அனாதரா, ஜராசந்தா, திரிதசந்தா, சத்யசந்தா, சஹஸ்ரவேஹ், உக்ரசிரவஸ், உக்ரசேனா, சேஷம்மூர்த்தி, அபராஜிதா, பாண்டிதகா, விசாலாஷூ, துராதரா, திரிதஹஸ்தா, சுஹஸ்தா, வடவேஹா, சுர்வாசாஸா, அதியகேது, வஹவசின், நாகதத்தா, அனுயைனா, நிஷாங்கி, குவாச்சி, தண்டி, தண்டாதரா, தனுக்கிரஹா, உக்கிரா, பீமரதா, வீரா, வீரவாஹு, அலோலூபா, அபயா, ரௌத்திரகர்மன், திரித்திரதன், அனதிரிஷ்யா, குண்டவேதா, விரவி, தீர்கலோச்சனா, தீர்கவாஹு, மஹாவாஹு, வியுதோரு, கனகக்னா, குண்டஜா, சித்ரகா ஆகியோராவர். அந்த நூறுபேருக்கு மேல் \*\*நூற்று ஒன்றாவதாக துட்சலை என்ற பெண் ஒருவரும் இருந்தாள்.

திருதராஷ்டிரனுக்கு வைசிய மனைவியின் மூலம் பிறந்த யுயுத்ஸு, அந்த நூறு பேருக்கும் மூத்தவனாவான். ஓ மன்னா, முடிவாக திருதராஷ்டிரனின் நூறு மைந்தர்கள் பெயரையும், மகள் பெயரையும் உரைத்துவிட்டேன். அவர்கள் அனைவரும் மிகச் சிறந்த வீரர்களாகவும், போர்க்களையில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவைமட்டுமல்லாமல், வேதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தார்கள். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா} அனைவரும் சாத்திரங்களை அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அனைவரும் தங்களுக்குத் தகுந்த மனைவியரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, நேரம் வந்த போது, அந்த கௌரவ ஏகாதிபதி {திருதராஷ்டிரன்} தனது மகள் துட்சலையை, சகுனியின் ஆலோசனையின் பேரில் சிந்து மன்னன் ஜெயத்ரதனுக்குக் கொடுத்தான்.

\*\*கிசாரி மோகன் கங்குலியின் மொழிபெயர்ப்பின்படி மேற்கண்ட கௌரவர்கள் பெயர்ப்பட்டியலில் 98 பெயர்கள்தான் வருகின்றன. ஆகையால் நூறு பேர் யார் என்பது தெளிவாகத் தெரியாது. <http://en.wikipedia.org/wiki/Kaurava> என்ற லிங்குக்குச் சென்று பார்த்தேன். அங்கே Puranic Encyclopedia of Vettom Mani. Mahabharata Aadiparvam - chapter 67 Compiled by T.J.Neriamparampil என்ற புத்தகத்திலிருந்து அப்பெயர்களைக் கொடுத்திருந்தார்கள் அந்தப் பெயர் வரிசை இதோ

(துரியோதனன், துட்சாதனன், துட்சலன், ஜலகந்தன், சாமன், சாஹன், விந்தன், அனுவிந்தன், துர்முகன், சித்திரசேனன், துரதர்ஷன், துர்மர்ஷன், துஸ்ஸஹா, துர்மதன், விகர்ணன், துஷ்கர்ணன், துர்தரன், விவின்சதி, துர்மார்ஷனன், துர்விஷாஹன், துர்மோசனன், துஷ்பிரதர்ஷா, துர்ஜயன், ஜைத்திரன், பூரிவலன், ரவி, ஜெய்சேனன், சுஜாதா, சுருதவன், சுருதந்தன், ஜெயா, சித்திரன், உபசித்திரன், சாருசித்திரன், சித்திராஷூன், சரசனன், சித்ரயுதன், சித்திரவர்மன், சுவர்மன், சுதர்ஷனன், தனுக்கிரஹன், விவித்ஸு, சுபாஹு, நந்தா, உபநந்தா, கிராதா, வடவேகா, நிஷாகின், கவஷின், பாசி, விகடன், சோமன், சுவர்சஸஸ், தனுர்தரன், அயோபாஹு, மஹாபாஹு, சித்ராம்கன், சித்ரகுண்டலன், பீமரதன், பீமவேகன், பீம்பேலன், உக்கிராயுதன், குண்டாதரன், பிருந்தாரகன், திருதவர்மன், திருதாஷூத்ரா, திருதசந்தா, ஜராசந்தா, சத்தியசந்தா, சதாசுவாக், உக்கிரஸ்ரவஸ், உக்கிரசேனன், சேனாயி, அபராஜிதா, குந்தாசாய், திருதஹஸ்தா, சுஹஸ்தா, சுவர்ச்சா, ஆதித்யகேது, உக்கிரசாய், கவச்சி, கிராதனா, குந்தை, பீமவிக்ரன், அலோலூபன், அபயா, திரிர்மாவு, திரிதராஸ்ரயா, அனாதருஷ்யா, குந்தபேதி, விரவை, சித்திரகுண்டலா, பிரதாமா, அம்பிரமதி, தீர்க்கரோமன், சுவீர்யவான், தீர்க்கபானு, காஞ்சனாத்வஜன், குந்தாசி, விராஜஸ்)

## அவதாரங்களின் உயிர்ப்பகுதிகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 67ஆ



படம் 122: பாண்டவர்களுடன் கிருஷ்ணன்

"ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, மன்னன் யுதிஷ்டிரன் தர்மனின் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டவன், பீமசேனன், காற்று தேவனின் உயிர்ப்பகுதி, அர்ஜுனன், தேவர்த்தலைவன் இந்திரனின் உயிர்ப்பகுதி, நகுல சகாதேவர்கள், உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களிலும் அழகானவர்களான அசுவினி தேவர்களின் உயிர்ப்பகுதிகளையும் கொண்டவர்கள். சோமனின் மகனான வர்சாஸ், பூமியில் அர்ஜுனனின் மகனான அபிமன்யுவாகப் பிறந்தான்.

ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, அந்த அவதாரத்திற்கு முன் சோம தேவன் (சந்திரன்), தேவர்களிடம், "எனது மகனை

{வர்சாஸை} பிரிந்து என்னால் இருக்க முடியாது. எனது ஆன்மாவை விட நான் அவனை {வர்சாஸை} அதிகம் நேசிக்கிறேன்.

பூமியில் அசுரர்களின் அழிவு என்பது தேவர்களால் ஏற்படும். ஆகையால் எங்களுக்கும் அதில் பங்கு உண்டு. ஆகவே, எனது மகன் வர்சாஸ் பூமியில் அவதரித்து, மிகுந்த நாட்கள் தங்காமல், திரும்பட்டும். நாராயணனைத் துணைவனாகக் கொண்ட நான், இந்திரனின் மகனாக பூமியில் அவதரித்து அர்ஜுனன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவான்.

எனது இந்த மைந்தன் {வர்சாஸ்}, பூமியில் அவனது {அர்ஜுனனது} மகனாகட்டும். அவன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} சிறந்த ரதப் போராளியாக பதினாறு {16} வருடங்கள் பூமியில் வாழட்டும். அவனது {வர்சாஸ்-அபிமன்யுவனது} பதினாறாவது வயதில், போர் தொடங்க வேண்டும். உங்களது உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்ட அனைத்துப் பெரும் வீரர்களும் அழிவைச் சந்திப்பர். ஒரு மோதல், நர நாராயணர்கள் இல்லாமல் (அவர்கள் தலையீடு இல்லாமல்) நடக்கட்டும். அப்போது ஏற்படுத்தப்படும் சக்கர வியூகத்தில் உங்கள் உயிர்ப்பகுதிகளைக் கொண்ட தேவர்களும் சேர்ந்து போரிடட்டும், எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} எல்லா எதிரிகளையும் பின் வாங்கச் செய்வான்.

பெரும் பலம் வாய்ந்த எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} அந்த வியூகத்தைக் கிழித்து உள்ளே சென்று கடுமையான போரை பயமின்றிச் செய்து, பாதி நாளில், நாலில் ஒரு பகுதி எதிரி சேனையை அழிக்கட்டும். அதன் பிறகு எனது மகன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} என் முன் தோன்றட்டும். அவன் {வர்சாஸ்-அபிமன்யு} அவனது வழித்தோன்றலாக ஒரு மகனை {பரீக்ஷித்தை} பெற்றெடுத்து, அந்த மகன் {பரீக்ஷித்} அழிவை நோக்கிச் சென்ற பரத குலத்தின் சந்ததியைப் பெருக்கட்டும்", என்று சொன்னான். சோமனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவர்கள், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர். {தேவர்கள்} எல்லோரும் அந்த நட்சத்திரங்களின் மன்னனை (சோமனைக்) கொண்டாடினார்கள். முடிவாக, ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்}, தந்தை {அபிமன்யு} பிறப்பு விபரத்தை உரைத்துவிட்டேன்.

ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே} பெரும் ரதப் போராளியான திருஷ்டத்யுமனன், அக்னியின் உயிர்ப்பகுதியைக் கொண்டு பிறந்தவன்.

ஒரு ராட்சதன் முதன்முறையாக பெண்ணாக அவதாரம் எடுத்தது சிகண்டினாகப் பிறந்தான்.

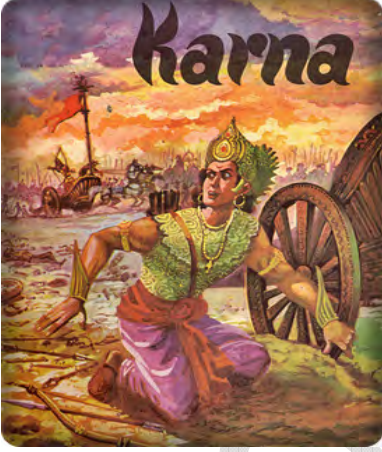


படம் 123: அபிமன்யு



ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே, திரௌபதிக்குப் பிறந்த ஐந்து மகன்களும் தேவலோக விஸ்வாக்களாவர். அவர்களின் பெயர்கள் பிரிதிவிந்தியன், சூதசோமா, சுருதகீர்த்தி, சதானிகா, மற்றும் சுருதசேனா ஆகும்.

"யதுக்களின் {யது குலத்தவரின்} முதன்மையான சூரா {சூரசேனர்}, வசுதேவரின் {கிருஷ்ணரின் தந்தையின்} தகப்பனாவார். அவருக்கு {சூரசேனுக்கு} பிருதை {குந்தி} என்ற உலகில் ஈடு இணையற்ற அழகான மகளும் உண்டு. சூரன், குழந்தையில்லாத தனது (தந்தை வழி) அத்தை மகனான குந்திபோஜனிடம்தனக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தையைக் கொடுப்பதாக அக்னியை சாட்சியாக வைத்துச் சொல்லியிருந்ததால், தனது மகளை {பிருதை-குந்தியை} அந்த ஏகாதிபதிக்கு {குந்திபோஜனுக்கு} சில உதவிகளை எதிர்பார்த்துக் கொடுத்தான். அதன்பிறகு அந்தக் குழந்தையை {பிருதை-குந்தியை} குந்திபோஜன் தனது மகளாக ஆக்கிக் கொண்டான். அந்தக் குழந்தை {குந்தி} அவனது மகளாக அவனது {குந்திபோஜனது} இல்லத்திலேயே வளர்ந்து, அந்தணர்களையும், விருந்தினர்களையும் கவனித்துக் கொண்டாள். ஒரு நாள் அவள் {குந்தி} ஒரு கோபம் கொண்ட துறவியைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. உண்மையை அறிந்த, அறங்களின் புதிர்களை அறிந்த அந்தத் துறவியின் பெயர் துர்வாசர். பிருதை {குந்தி} மிகுந்த கவனத்தோடு அந்த கோபம் கொண்ட முனிவரை {துர்வாசரைக்} கவனித்துக் கொண்டாள். இதனால் திருப்தியடைந்த அந்த முனிவர் {துர்வாசர்} அவளிடம் {குந்தியிடம்}, "ஓ நற்பேறு பெற்றவளே {குந்தியே}, உனது சேவையில் நான் திருப்தியடைந்தேன். நான் இப்போது சொல்லப்போகும் மந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி, எந்த தேவனையும் வரவழைத்து, அவர்களின் அருளால் நீ குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்", என்ற சொல்லி மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.



படம் 124: கர்ணன்

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பெண் {குந்தி}, சிறிது நேரங்கழித்து தனது ஆவல் மேலீட்டால் சூரியனை வரவழைக்க மந்திரத்தைச் சொன்னாள். அதனால் அந்த ஒளியின் அதிபதி {சூரியன்} அவளை {குந்தியைக்} கற்பந்தரிக்க வைத்து, அவளிடம் {குந்தியிடம்} ஒரு மகனை {கர்ணனை} பெற்றெடுத்தான். அந்த மகன் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துபவர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்தான். அந்தப் பெண் உறவினர்களுக்குப் பயந்து, அந்தக் குழந்தையை ரகசியமாகப் பெற்றெடுத்தாள். தெய்வீகக் குழந்தையின் அழகைப் பெற்றிருந்த அந்தக் குழந்தை பிறக்கும் போதே காது குண்டலங்களுடனும், மார்பில் கவசத்துடனும் பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை நாளின் அதிபதியை {சூரியனைப்} போலவே அழகாக இருந்தது. எல்லா அங்கங்களும் சரியான அளவுகளின்படி அங்கலட்சணத்துடன் இருந்தது. குந்தி அந்த அழகான குழந்தையை தண்ணீரில் விட்டாள். நீரில் விடப்பட்ட அந்தக் குழந்தையை, ராதையின் சிறப்பான கணவன் கண்டெடுத்து, தனது மனைவியிடம் அந்தக் குழந்தையை வளர்க்கக் கொடுத்தான். அந்தத் தம்பதியர் அந்தக் குழந்தைக்கு வாசுசேனா {கர்ணன்} என்ற பெயர் வைத்தனர், ஆனால் அந்தக் குழந்தை தனது பட்டப் பெயராலேயே பெரும் புகழ் பெற்றது. அப்படியே வளர்ந்து, பெரும் பலசாலியாகி, எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றான் அந்தக் குழந்தை. வெற்றியடைந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவனாக, அனைத்து அறிவியலையும் அறிந்து கொண்டான். அந்தப் புத்திசாலியானவன் உண்மையைத் தனது பலமாகக் கொண்டு வேதத்தைப் படிக்கும் போது, அந்தணர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாதது என்று ஒன்றுமில்லை என்று ஒரு உறுதியை வைத்துக் கொண்டான். அவ்வேளையில், இந்திரன் தனது மகன் அர்ஜுனனின் நன்மைக்காக, அந்தணை ஒரு கொண்டு அவளிடம் சென்று, அவனது காது குண்டலங்களையும், இயற்கையான மார்புக் கவசத்தையும் பிச்சையாகக் கேட்டான். அந்த வீரனும் உடனே தனது காது குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அறுத்து, அந்த அந்தணருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வீரனின் இந்தச் செயலால் அதிர்ச்சியடைந்த சக்ரன், அவனுக்கு ஒரு கணையைப் பரிசாகக் கொடுத்து, "ஓ வெல்ல முடியாதவனே, தேவர்களாக இருந்தாலும், அசுரர்களாக இருந்தாலும், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராட்சதர்கள் என்று எவராக இருந்தாலும் இந்தக் கணையால் அவர்கள் மீது செலுத்தினால்

அவர்கள் நிச்சயம் கொல்லப்படுவார்கள்", என்ற வரத்தை அளித்தான். வசுசேனா என்ற பெயரால் முதன் முதலாக உலகில் அறியப்பட்டவன் துரியனின் இந்த மகனே. ஆனால், அவனது செயல்களால், அவனை எல்லோரும் கர்ணன் என்றே அழைத்தனர். அந்தப் பெரும் புகழ்வாய்ந்த வீரன் தனது இயற்கையான கவசத்தை அறுத்துக் கொடுத்ததால், பிருதையின் (குந்தியின்) மூத்த குமாரன், கர்ணன் என்று அழைக்கப்பட்டான். ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே (ஜனமேஜயனே), அந்த வீரன் துத சாதியில் வளர்ந்தான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்தக் கர்ணன் - மேன்மைமிகு மனிதன் - ஆயுதம் செலுத்துபவர்களில் முதன்மையானவன் - எதிரிகளை அழிப்பவன் - நாளை உண்டாக்குபவனின் (துரியனின்) சிறந்த உயிர்ப்பகுதி - அப்படிப்பட்டவன் துரியோதனனுக்கு ஆலோசகனாக இருந்தான்.

பெரும் வீரம் கொண்ட வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), தேவர்களுக்குத் தேவன் நாராயணனின் பகுதியாவான். பெரும்பலம் பொருந்திய பலராமன் நாகசேஷனின் பகுதியாவன். ஓ ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயா), பெரும் சக்தி கொண்ட பிரதியுமனா, சனதுக்குமாரனாகும். இப்படியே தேவலோகவாசிகளின் பகுதிகள்மேன்மை மிகுந்த மனிதனாக வசுதேவ குலத்திலும் பிறந்தனர்.

ஓ மன்னா அப்சர குலங்களில் இருந்தவர்கள் தங்கள் பகுதிகளைக் கொண்டு இந்திரனின் உத்தரவின் பேரில் உலகத்தில் அவதரித்தனர். அப்படி பதினாறாயிரம் (16000) தேவகன்னிகைகள், இந்தப் பூமியில் பிறந்து வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) மனைவிகளாகினர். பீஷமகரின் குலத்தில் ஸ்ரீ (லட்சுமி) தனது பகுதியைக் கொடுத்து நாராயணனைத் திருப்திப்படுத்த பூமியில் அவதரித்தாள். அவள் (லட்சுமி) ருக்மணி என்ற பெயரில் பிறந்தாள்.

குளவி போன்ற மெல்லிய இடைகொண்ட களங்கமற்ற திரௌபதி சச்சியின் (தேவலோக ராணி - இந்திரனின் மனைவி) பகுதியைக் கொண்டு துருபதனின் வம்சத்தில் பிறந்தாள். அவள் உயரமும் இல்லாமல், குள்ளமும் இல்லாமல் சரியான உயரமே இருந்தாள். உடலில் நீலத் தாமரையின் மனம் கொண்டு, தாமரை இதழ்களைப் போல பெரிய கண்களுடன், அழகான, உருண்டையான தொடைகளுடன், அடர்த்தியான சுருள் முடிகள் கொண்ட கருமையான கேசத்துடன், அனைத்து நல்ல அம்சங்களும் கொண்டு, மரகத நிற மேனியுடன் (கருப்பாக), மனிதர்களில் முதன்மையான ஐவரின் இதயத்தைப் பாம்பாட்டியைப் போல ஆட்டி வைத்தாள். மற்றும் இரு தேவதைகள் சித்தியும், திரிதியும், அந்த ஐவரின் தாயானார்கள். அவர்களே குந்தியும் மாத்ரியும் ஆவர். மதி என்ற தேவதை சுபலனுக்கு மகளாகப் (காந்தாரி) பிறந்தாள்.



படம் 125: திரௌபதி

இவ்வாறே, ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), எல்லா அவதாரங்களையும் குறித்தும், அவர்தம் பகுதிகள் குறித்தும், தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், ராட்சதர்கள் என்று அனைவர் பிறப்பையும் உரைத்துவிட்டேன். பூமியில் ஏகாதிபதிகளாகப் பிறந்து, போரில் தோல்வியுறாத, அந்த உயர் ஆன்ம மனிதர்கள், யதுக்களின் (யாதவர்களின்) பரம்பரையில் பிறந்தவர்கள், பெரும் ஏகாதிபதிகளாகப் பிறந்தவர்கள், அந்தணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள் என எல்லோர் பற்றியும் உரைத்துவிட்டேன்.

இந்த அவதாரங்கள் குறித்த விவரிப்பு, செல்வத்தை அடைய வைக்கக் கூடியது, புகழைக் கொடுப்பது, குழந்தைகளைக் கொடுப்பது, நீண்ட ஆயுளைக் கொடுப்பது, வெற்றியைக் கொடுப்பது. இதைச் சரியான மனநிலையிலேயே கேட்க வேண்டும். இந்த அவதாரங்களில் விவரிப்புகளையும், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ராட்சதர்கள் ஆகியோரின் பகுதிகளைக் கொண்டு பிறந்தவர்கள் ஆகியவற்றைக் கேட்டவர்கள், படைப்பு, பாதுகாப்பு மற்றும் பிரபஞ்ச அழிவு ஆகியவற்றில் ஞானம் கொண்டு, எவ்வளவுதான் துன்பங்கள் கவர்ந்தாலும் கீழே விழமாட்டார்கள்.

## துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 68

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே (வைசம்பாயணரே, நான் உம்மிடமிருந்து, அவதாரங்கள், தேவர்கள், தானவர்கள், ராட்சதர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள் ஆகியோரின் உயிர்ப்பகுதிகளுக்கேற்ப அவதாரம், போன்றவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். இருப்பினும், குருவம்சத்தைப் பற்றி, நான் ஆதியிலிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகையால் ஓஅந்தணரே (வைசம்பாயணரே, அவற்றை இந்த மறுபிறப்பாளர்களான (அந்தணர்களான) முனிவர்களின் முன்னிலையில் கூறுங்கள்", என்றான் (பரீக்ஷித்தின் மகன் ஜனமேஜயன்).

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஓ பாரத குலத்தில் மேன்மை மிகுந்தவனே (ஜனமேஜயனே), பௌரவ குலத்தின் நிறுவனர் பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்ட துஷ்யந்தனாகும் (துஷ்யந்தன் என்று வடமொழியில் சொல்கிறார்கள்).



படம் 126: துஷ்யந்தன்

நான்கு கடல்களால் தழைத்த புமியைக் காப்பாற்றுவனாக அவன் இருந்தான். இந்த உலகின் நான்கு திக்குகளும் அவன் (துஷ்யந்தன்) ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. நடுக்கடலில் இருந்த சில பகுதிகளுக்கும் அவனே (துஷ்யந்தனே) தலைவனாக இருந்தான். அந்த எதிரிகளை ஒடுக்குவனுக்கு (துஷ்யந்தனுக்கு), மிலேச்சர்களின் நாடுகளும் அடிபணிந்தே இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் அவனே (துஷ்யந்தனே) ஆண்டான்.

அவனுடைய (துஷ்யந்தனுடைய) காலத்தில் கலப்பு சாதிகள் கொண்ட மனிதர்கள் கிடையாது. மண்ணை உழிபவர்கள் யாரும் இல்லை (அந்த மண், தானே உற்பத்தியைத் தரும் நிலையில் இருந்ததால்). சுரங்கங்களில் வேலையாட்கள் இல்லை (எல்லாம் புமியின் பரப்பிலேயே பெருவாரியாகக் கிடைத்தது). பாவம் நிறைந்த மனிதர்கள் யாரும் இல்லை. எல்லா மனிதர்களும் அறத்தன்மையுடன், எல்லா செயல்களையும் அறம் சார்ந்த நோக்கங்களுக்காகவேச் செய்தனர். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), அங்கே (துஷ்யந்தன் நாட்டில்) திருடர்கள் யாரும் இல்லை. ஓ அன்புக்குரியவனே (ஜனமேஜயனே), அங்கே பஞ்சம் குறித்த பயம் இல்லை, நோய் குறித்த பயம் இல்லை. நான்கு வர்ணங்களும் தங்கள் கடமைகளைச் செய்வதில் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அவர்கள் ஆசையை அடைவதற்காக தெய்வீகச் செயல்களை செய்வதில்லை. அவனை நாடி இருந்த அவனது குடிமக்கள் எந்த பயத்தையும் ஊக்குவிக்காதவர்களாக இருந்தனர். பரஜன்யா (இந்திரன்) சரியான

காலத்தில் மழையைப் பொழிந்தான். நிலத்தில் விளைந்ததெல்லாம், நீர்ச்சத்தும், சதைப்பற்றும் நிறைந்திருந்தன. அந்த புமியில் எல்லாவகை செல்வங்களும், அனைத்து வகை மிருகங்களும் நிறைந்திருந்தன. அந்தணர்கள் தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபாட்டுடன் இருந்து, எப்போதும் உண்மை பேசுபவர்களாக இருந்தனர். அந்த இளம் ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) அற்புதமான வீரமும், இடியைப் போன்ற கடினமான உடலையும் கொண்டிருந்தான். அவன் (துஷ்யந்தன்) மந்திர மலையை அதன் கானகங்களுடன் சேர்த்து தூக்கும் வலிமையைப் பெற்றிருந்தான். கதாயுத்தையைக் கொண்டு போரிடும் நான்கு முறைகளிலும் (தூரத்தில் இருப்பவர்கள் மீது தூக்கி எறிவது, அருகில் இருப்பவர்களை அடிப்பது, பல பேருக்கு மத்தியில் சுழற்றுவது, எதிரிகளை ஒட்டுவது) அவன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். அவன் (துஷ்யந்தன்) எல்லா ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்துவதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். யானையேற்றம், குதிரையேற்றமும் கற்றிருந்தான். பலத்தால் அவன் (துஷ்யந்தன்) விஷ்ணுவைப் போல இருந்தான், பகலை உருவாக்குபவன் போல காந்தியுடன் இருந்தான், கடலைப் போன்ற ஈர்ப்பு விசையுடனும், புமியைப் போன்ற பொறுமையுடனும் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) தனது குடிமக்களால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டு, அவர்களை அறம் சார்ந்து ஆண்டான்.



## துஷ்யந்தன் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 69

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "அந்த உயர் ஆன்ம பாரதனின் பிறப்பையும் வாழ்க்கையையும் மற்றும் சகுந்தலையின் தோற்றத்தைப் பற்றியும் நான் உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். ஒ புனிதமானவரே {வைசம்பாயணரே}, மனிதர்களில் சிங்கத்தைப் போன்ற துஷ்யந்தனைப் பற்றி முழுமையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவன் {துஷ்யந்தன்} சகுந்தலையை எப்படி அடைந்தான்? ஓ உண்மையை அறிந்தவரே {வைசம்பாயணரே}, புத்திசாலிகளில் முதன்மையானவரே, எனக்கு முழுவதையும் கூறும்", என்றான்.



வைசம்பாயனர், "ஒருகாலத்தில் பெரும் பலம் கொண்ட துஷ்யந்தன், தனது பெரும் படையுடன் கானகத்திற்குச் சென்றான். அவனுடன் நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளையும், யானைகளையும் கூட்டிச் சென்றான். அந்த ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} அழைத்துச் சென்ற படை நான்கு வகைகளாக (காலட்படை, தேர்ப் போராளிகள், குதிரைப்படை, யானைப்படைகளாக) இருந்தன. வீரர்கள் வாட்களுடனும், கணைகளுடனும், தங்கள் கைகளில் கதாயுதங்களுடனும் சென்றனர். நூற்றுக்கணக்கான ஈட்டிகளைக் கையில் தாங்கிய வீரர்களின் பாதுகாப்புக்கு மத்தியில் ஏகாதிபதி {துஷ்யந்தன்} தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். சிம்ம கர்ஜனைக் கொண்ட வீரர்கள், சங்குகளை ஊதிக் கொண்டும், மேளங்கள் அடித்துக் கொண்டும் சென்றனர். ரதத்தின் சக்கர அசைவுகளும் சத்தம் எழுப்பின. யானைகளின் பிளிறலும், குதிரைகளின் கணைப்பும், ஆயுதங்கள் உரசும் ஒலியும் கலந்து காதைச் செவிடாக்கும் ஒலிகளை எழுப்பி மன்னனின் {துஷ்யந்தனின்} பவனி தொடர்ந்தது. பெரும் அழகைக் கொடையாகக் கொண்ட மங்கையர்கள், மாடிகளில் நின்று தனது புகழைத் தானே அடைந்த அந்த வீர மன்னனை {துஷ்யந்தனை} கண்டனர். அந்தப் பெண்கள் அவனை {துஷ்யந்தனை} எதிரிகளை அழிக்கும் சக்கரனைக் (இந்திரனைக்) காண்பது போல் கண்டனர். அவனே {துஷ்யந்தனே} இடியைப் பொழியும் இந்திரன் என்றும் நினைத்தனர். அவர்கள் {மங்கையர்கள்}, "இந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவன், போரில் வசக்களுக்கு இணையானவனின் பெரும் புஜம் எந்த எதிரிகளையும் விடாது" என்றனர். இப்படிச் சொல்லி, துஷ்யந்தன் மீது ஏற்பட்ட அன்பால் அவர்கள் அவன் மீது பூக்களைத் தலை வழியாகப் பொழிந்தனர். அருள்களை உச்சரித்து வரும் அந்தணர்களின் முன்னவர்கள் வழியெங்கும் அவனுக்கு {துஷ்யந்தனுக்கு} முன்னால் சென்றனர், இதையெல்லாம் கண்டு அகமகிழ்ந்த அம்மன்னன் {துஷ்யந்தன்}, மானைக் கொண்டு வர கானகத்திற்குள் நுழைந்தான்.

பல அந்தணர்களும், சத்திரியர்களும், வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் தேவனைப் போல பெருமை மிகுந்த யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த அந்த ஏகாதிபதியை {துஷ்யந்தனை} தொடர்ந்து சென்றனர். எல்லா வகுப்புகளைச் சேர்ந்த குடிமக்களும் அந்த ஏகாதிபதியைச் சிறிது தூரத்திற்குத் தொடர்ந்து சென்றனர். பின்பு மன்னனின் {துஷ்யந்தனின்} உத்தரவின் பேரில் திரும்பிவந்தனர். மன்னன் {துஷ்யந்தன்}, தனது வேகம் நிறைந்த ரதத்தில் ஏறி, அந்த ரதச் சக்கரத்தின் ஒலியால் உலகையும் தேவலோகத்தையும் நிறைத்தான். அப்படியே அந்த கானகத்திற்குள் நுழைகையில் அந்தக் கானகம் நந்தவனம் (தேவலோக நந்தவனம்) போல் இருப்பதைக் கண்டான். அங்கு, வில்வம், ஆர்கா, கதிரா, கபிதா மற்றும் தவ மரங்கள் நிறைந்து இருந்தன. அங்கே இருந்த மண் சரிசுமமாக இல்லாமல், அருகில் இருந்த பாறைகளில் கற்கள் உடைந்து ஆங்காங்கேச் சிதறிக் கிடந்தன. அது நீரின்றி, மனிதர்களுமின்றி பல யோஜனைகள் தொலைவிற்கு விரிந்திருந்தது. அங்கு மான்களும், சிங்கங்களும், பல பயங்கர மிருகங்களும் நிறைந்து இருந்தன.

மன்னன் துஷ்யந்தன், அந்த மனிதர்களில் புலி போன்றவன், தனது துணைவர்களின் உதவியோடு, எண்ணற்ற மிருகங்களைக் கொண்டு அந்தக் கானகத்தை அமைதியிழக்கச் செய்தான். துஷ்யந்தன் தனது

கணைகளால், அடிக்கும் தொலைவில் இருந்த பல புலிகளை விழச் செய்தான். தூரத்தில் இருந்த மிருகங்களைக் காயப்படுத்தி, அருகில் இருந்த மிருகங்களைத் தனதுகனமான வாளால் கொன்றான். அந்த அம்பு எய்பவர்களின் முன்னவன் (துஷ்யந்தன்), தனது கணைகளால் பல மிருகங்களை வீழ்த்தினான். கதையைச் சுழற்றுவதில் வல்லவனான அந்த மன்னன் (துஷ்யந்தன்), பயமற்று அந்தக் கானகத்தில் திரிந்தான். சில நேரம் வாளாலும், சில நேரம் தனது கணைகளாலும், சில நேரம் தனது கதாயுதத்தாலும் அந்த கானகவாழ் உயிரினங்களைக் கொன்றான்.

அப்படி அந்தக் கானகம் அல்லோகல்லோலப்பட்டுக்க ஒண்டிருக்கும் போது, அந்த அற்புத சக்தி கொண்ட மன்னனை (துஷ்யந்தனைக்) கண்டு அந்த கானகத்தில் வாழ்ந்த சிங்கங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு அகன்று ஓடின. பல மிருகங்கள் தங்கள் தலைவர்களை இழந்து, பயத்தாலும், துன்பத்தாலும் பலவாறாகக் கதறி எல்லப்பறமும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அப்படி ஓடியதால் களைப்புண்டு, நீர்வற்றிய ஆற்றைக் கண்டு, தாகத்தால் எல்லாப்பறமும் அவை விழ ஆரம்பித்தன. அப்படி விழுந்த மிருகங்கள், பசிகொண்டு இருந்த வீரர்களால் உண்ணப்பட்டன. தனது காயங்களால் பைத்தியம் பிடித்த யானைகள் பிளிறிக் கொண்டு தங்கள் துதிக்கைகளை உயர்த்தி ஓடின. அந்த காட்டு யானைகள், பயத்தால், நீர்க்கழித்து, மலங்கழித்து, இரத்தமாக வாந்தியெடுத்து ஓடி பல வீரர்களை மிதித்துக் கொன்றன. மிருகங்களால் நிறைந்திருந்த அந்தக் கானகம், மன்னன் (துஷ்யந்தன்) மற்றும் அவனது பணியாட்களால், சிங்கங்களற்று, புலிகளற்று காட்சியளித்தது.

## ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான் துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 70

(சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)



வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மன்னன் (துஷ்யந்தன்) தனது பணியாட்களுடன், ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்களைக் கொன்று, வேறு கானகத்திற்கு வேட்டையாடும் நோக்கில் சென்றான். ஒரே ஒரு பணியானை மட்டும் அழைத்துச் சென்ற அம்மன்னன் (துஷ்யந்தன்) பசியாலும் தாகத்தாலும் அலைந்து, அந்தக் கானகத்தின் முன்னணியில் ஒரு பாலைவனத்தைக் கண்டான்.

அந்தச் செடிகளற்ற சமவெளியைக் கடந்த அம்மன்னன் (துஷ்யந்தன்) முனிவர்கள் நிறைந்த ஒரு கானகத்தைக் கண்டான். அந்தக் கானகம் அழகாக இருந்தது. சுகமான தென்றல் அங்கு தவழ்ந்தது. மலர்கள் மலர்ந்த மரங்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தன. அங்கு தரைகளெல்லாம் பல யோஜனைகளுக்கு பச்சைப்புல்வெளிகளாக இருந்தன. பறவைகளின் கானங்கள் அந்தக் கானகத்தை நிறைத்திருந்தது. அந்தக் கானகமெங்கும் பெரிய மரங்களும், அழகான மலர்களும், மலர்களைச் சுற்றி வரும் வண்டுகளும் நிறைந்திருந்தன. பழங்களற்ற மரத்தை அங்கு காணவில்லை. முட்களுள்ள மரங்களையும் அங்கு காணவில்லை. வண்டுகள் சுற்றாத மரங்களையும் அங்கு காணமுடியவில்லை. அங்கு இறகு முளைத்த பாடகர்களால் (பறவைகளால்) எழும்பக்கூடிய இன்னிசையை அக்கானகம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லா காலத்திலும் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கானகம், மலர்ந்திருந்த மரங்களின் நிழலால் குளிர்ந்திருந்தது.

இப்படி இனிமையாகவும் அற்புதமாகவும் இருந்த அந்தக் கானகத்திற்குள் அந்த பெரும் வில்லாளன் (துஷ்யந்தன்) நுழைந்தான். புங்கொத்துகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களின் கிளைகள் மெல்லிய தென்றலில் ஆடிக் கொண்டு, அந்த ஏகாதிபதியில் தலையில் பூக்களைப் பொழிந்தன.

வண்ணமயமானப் பூக்களை ஆடையாகக் கொண்டிருந்த மரங்கள் விண்ணை முட்டும் வண்ணம் உயர்ந்து, தேவலோகத்தை எட்டி நின்றன. கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பூக்களில் இருக்கும் தேனை உறிஞ்ச வண்டுகள் ரீங்காரமிட்டபடி பறந்து திரிந்தன. பெரும் சக்தியைக் கொண்ட மன்னன் (துஷ்யந்தன்)

இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டான். மரங்கள் ஒன்றை ஒன்று பிண்ணிக் கொண்டு அழகாகக் காட்சியளித்தன. அந்தக் கானகம் சித்தர்கள், சரணர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், குரங்கள், கின்னரர்களுக்கு வசிப்படமாகத் திகழ்ந்தது. குளிர்ந்த நறுமணமிக்க தென்றல் அந்தக் கானகமெங்கும் தவழ்ந்தது. இந்த அழகுகளையெல்லாம் கொடையாகக் கொண்ட அந்தக் கானகத்தை மன்னன் துஷ்யந்தன் கண்டான். அந்தக் கானகம் ஆற்றின் கடிமுகப் (delta) பகுதியில் இருந்தது. இந்திரனைப் பெருமைப்படுத்த விழாக்காலங்களில் முற்றத்தில் நடும் பந்தக்காலைப் போல அங்கிருந்த மரங்கள் உயர்ந்திருந்தன.

அந்தக் கானகம் அழகான பறவைகளுக்குப் புகலிடமாகத் திகழ்ந்தது. அந்த ஏகாதிபதி துஷ்யந்தன் அங்கே பல துறவிகள் வந்து போவதையும் கண்டான். அந்த இடத்தைச் சுற்றி பல மரங்கள் இருந்தன. வேள்வித் தீ நடுவே எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த முனிவர் குடிவை மன்னன் துஷ்யந்தன் வழிபட்டான். அங்கே எண்ணிலடங்கா யோகிகள், வாலகிலியர்கள் மற்றும் பல முனிவர்களைக் கண்டான். வேள்வி நெருப்பைக் கொண்ட பல மண்டபங்களை அங்கே கண்டான். மரங்களிலிருந்து விழுந்த மலர்கள், அங்கே அடர்த்தியான தரைவிரிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அந்த இடமே நெடும் மரங்களின் பெரிய கரங்களால் அழகு பொருந்தி இருந்தது. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), புனிதமான தெளிந்த மாலினி என்ற ஆறு அனைத்து நீர் உயிரினங்களையும் தனது மார்பில் தாங்கி அங்கே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தங்களை சுத்திகரிக்கும் பொருட்டு அங்கு வரும் முனிவர்களை அது (மாலினி ஆறு) மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

பல மிருதுவான மான்வகை விலங்குகள் அங்கே திரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட மன்னனின் துஷ்யந்தனின் மனம் மிகவும் மகிழ்ந்தது. எந்த எதிரியாலும் தடுக்க முடியாத ரத ஓட்டத்தைக் கொண்ட அந்த ஏகாதிபதி துஷ்யந்தன், தேவலோகம் போல அழகாக இருந்த ஒரு ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். அந்த ஆசிரமம் நதியின் கரையில் அமைந்து, அங்கிருக்கும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயைப் போல இருப்பதை மன்னன் துஷ்யந்தன் கண்டான். அங்கே (ஆசிரமத்தில்) பல வகை குரங்குகளும், கரடிகளும் எண்ணிலடங்காமல் இருந்தன. அங்கே பல துறவிகள் படிப்பிலும் தியானத்திலும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அங்கே யானைகளையும், புலிகளையும், பாம்புகளையும் கூட காண முடிந்தது.

அங்கே (ஆசிரமத்தின்) அந்த நதிக்கரையில்தான் பல முனிவர்களுக்கு இருப்பிடமாக இருந்த சிறப்பு மிகுந்த காசியபரின் ஆசிரமம் இருந்தது. நர நாராயணர்களின் ஆசிரமத்தைப் போல இருந்த அந்த ஆசிரமத்தைக் கண்ட மன்னன் துஷ்யந்தன் அதனுள் நுழைந்தான். அந்த மனிதர்களில் காளைப் போன்றவன் அங்கே இருந்த காசியபர் குலத்தில் வந்த கன்வ முனிவரைக் காணும் ஆவலில் உள்ளே நுழைந்தான். குதிரைகளும், யானைகளும், கொடிகளும் கொண்ட, இந்தக் கானகத்தில் எல்லையில் இருக்கும் தனது படையை நிறுத்திய மன்னன் அவர்களிடம், "நான் காசியப குலத்தைச் சார்ந்த இருளில்லா துறவியைத் தரிசிக்கச் செல்கிறேன். நான் திரும்புவரை நீங்கள் இங்கே இருங்கள்", என்று சொல்லி வந்திருந்தான்.

அந்தக் கானகத்திற்குள் நுழைந்த மன்னன் துஷ்யந்தன் தனது பசியையும் தாகத்தையும் மறந்தான். அங்கே அந்த கானகத்தின் அழகில் மயங்கி ஆசிரமத்தில் நுழைந்து, தனது அரச கோலத்தை ஒதுக்கி வைத்து அந்த முனிவரை (கன்வ முனிவரைக்) காணும் ஆவலில் உள்ளே சென்றான். அந்த ஆசிரமம் பிரம்மலோகம் போல இருப்பதைக் கண்டான். சில இடங்களில் அந்தணர்கள் ஓதும் ரிக்கு (ரிக் வேத) மந்திரங்கள் காதுகளில் ஒலித்தன. மற்ற இடங்களிலும் வேள்விச் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அங்கங்கே, யஜுர் வேதத்தில் உள்ள பண்கள் (பாடல்கள்) என பல ஒலிகள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. சில இடங்களில் நோன்பு நோற்கும் முனிவர்களால் சாம வேதப் பண்கள் (பாடல்கள்) ஒலிக்கப்பட்டன. அந்த ஆசிரமம் அதர்வன வேதத்தை அறிந்த முனிவர்களால் நிறைந்திருந்தது.

மற்ற சில இடங்களில் சில அந்தணர்கள் அதர்வன வேதத்தைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். சாம வேதத்தில் உள்ள சம்ஹிதைகளை உச்சரிப்பு பிசகாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். மற்ற இடங்களில் அந்தணர்கள் உச்சரிப்பு கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மொத்தத்தில் அந்த இடமே இரண்டாவது பிரம்மலோகம் போலக் காட்சியளித்தது.



வேள்வி மேடைகளை அமைக்கும் திறன் வாய்ந்த அந்தணர்கள் அங்கு பலர் இருந்தனர். வேள்விகளின் கிரம விதிகளிலும் தர்க்கம் மற்றும் மனோ அறிவியலிலும் அவர்கள் தேர்ச்சியடைந்திருந்தனர். அவர்கள் வேதங்களை முழுமையாக அறிந்திருந்தனர். அனைத்து விதமான வெளிப்பாடுகளுக்கும் பொருள் சொல்லும் கலையில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் மோக்ஷ தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்தனர். முன்மொழிவுகளை நிறுவுவதில் நிபுணர்களாக மிதமிஞ்சிய காரணங்களை நிராகரித்து, சரியான முடிவுகளை மேற்கொள்பவர்களாக அவர்கள் திகழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் வார்த்தைகளின் இலக்கணத்தைக் கற்றனர், ஜோதிடத் தேர்ச்சி பெற்றனர், பொருள்களின் தன்மைகளை உணர்ந்தனர், காரணங்களைப் பற்றியும் அதன் பலன்களைப் பற்றியும் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்டிருந்தனர். பறவைகள் மற்றும் குரங்குகளின் ஒலிகளை வைத்து அவற்றின் மொழியைப் புரிந்து கொண்டனர். பெரும் ஒப்பந்தங்களை நன்கு கற்றிருந்தனர், பல துறை அறிவியலில் தேர்ந்திருந்தனர். மன்னன் முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போதே அவர்களின் குரல்களைக் கேட்டான். அந்த மனிதர்களின் குரல்கள் மனித மனத்தை அமைதிப்படுத்துவதாக இருந்தன. அங்கே ஜபங்கள் செய்யும் கடுந்தவங்கள் செய்த கற்ற பல அந்தணர்களைக் கண்டான். அந்த அந்தணர்கள் அவனுக்கு மரியாதையுடன் வழங்கிய தரைவிரிப்பைக் கண்டு அந்த மன்னன் துஷ்யந்தன் அதிசயித்தான். இதையெல்லாம் கண்ட மன்னன் துஷ்யந்தன் தான் பிரம்மலோகத்தில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். அந்த சிறப்புவாய்ந்த முனிவர் காசியபரின் ஆசிரமம் அறம்சார்ந்த பல முனிவர்கள் மற்றும் துறவிகளால் புனிதமாக இருப்பதை அறிந்தான். தனது இந்தச் சிறிய ஆய்வில் அவன் துஷ்யந்தன் திருப்தி கொள்ளவில்லை. அந்த வீரர்களைக் கொல்பவன் துஷ்யந்தன் தனது அமைச்சர் மற்றும் புரோகிதருடன் அந்த ஆசிரமத்தில் உறுதிகளும் நோன்புகளும் நோற்ற முனிவர்களோடு இருந்தான்.

## மேனகையின் ஆயத்தம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 71

### (சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு அந்த மன்னன் துஷ்யந்தன், தன்னுடன் இருந்த மற்றவர்களையும் வாசலில் விட்டுவிட்டு தனியாக அந்த ஆசிரமத்திற்குள் நுழைத்தான். அங்கே கடும் தவங்கள் நோற்கும் கன்வரை (கன்வ முனிவரைக்) காணவில்லை. அவரை காணாததால், "ஓ, இங்கு யார் இருக்கிறீர்கள்?" என்று சத்தமாகக் கேட்டான். அவனுடைய துஷ்யந்தனுடைய குரல் எதிரொலித்தது. அவனது குரலைக் கேட்டு ஸ்ரீயை (லட்சுமியைப்) போன்ற அழகுடைய ஒரு மங்கை (சகுந்தலை), துறவி ஒருவரின் மகளைப் போல உடை தரித்து வெளியே வந்தாள்.

அந்தக் கருங்கண் கொண்ட அழகானவள், மன்னன் துஷ்யந்தனைப் பார்த்து அவனை மரியாதையுடன் வரவேற்றாள். அப்படி வரவேற்று, அவனுக்கு துஷ்யந்தனுக்கு ஆசனம் கொடுத்து, கால்களைக் கழுவ நீர் கொடுத்து, ஆர்கியா (பிரசாதம்) கொடுத்து, மன்னனின் உடல்நிலை மற்றும் மனநிலை குறித்து விசாரித்தாள். அதன்பிறகு அவனிடம் துஷ்யந்தனிடம், "என்ன செய்ய வேண்டும்? ஓ மன்னா, நான் உமது உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்", என்றாள். அந்த குற்றங்குறை இல்லாத, இனிமையான பேச்சு கொண்ட அந்த மங்கையால் வழிபடப்பட்ட மன்னன் துஷ்யந்தன் அவளிடம், "நான் பெரும் அருள் கொண்ட கன்வ முனிவரை வழிபட வந்தேன். ஓ இனிமையானவளே, அழகானவளே, சிறப்பு மிகுந்த கன்வர் எங்கே சென்றிருக்கிறார்", என்று எனக்குச் சொல்", என்றான் துஷ்யந்தன்.

அதற்கு சகுந்தலை, "எனது சிறப்புமிகுந்த தந்தை, பழங்கள் கொணர்ந்து வர ஆசிரமத்தைவிட்டு சென்றார். சிறிது நேரம் நீங்கள் பொறுத்திருந்தால், அவர் வரும் போது நீங்கள் காணலாம்", என்றாள் (சகுந்தலை).



படம் 127: சகுந்தலை

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "முனிவரை {கன்வ முனிவரைக்} காணாது, அவளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மன்னன், அந்த மங்கை மிகுந்த அழகும், கச்சிதமான உடலமைப்பும் கொண்டவளாக இருப்பதைக் கண்டான். அவள் இனிமையானப் புன்னகையுடன் இருப்பதையும் கண்டான்.

குற்றங்குறை இல்லாத அழகுடனும், அடக்கத்துடனும் அவள் {சகுந்தலை} அங்கு நின்றிருந்தாள். அவள் {சகுந்தலை} இளமையின் ஆரம்பத்தில் இருப்பதை மன்னன் {துஷ்யந்தன்} கண்டான். அதனால் அவளிடம் {சகுந்தலையிடம்}, "யார் நீ? யாருடைய மகள் நீ, ஓ அழகானவளே? நீ ஏன் இந்தக் காட்டுக்கு வந்தாய்? ஓ எழில்வாய்ந்தவளே, இப்படிப்பட்ட பண்புகளுடன், இவ்வளவு அழகுடன் உள்ள நீ எங்கிருந்து வந்தாய்? ஓ சுந்தரமானவளே, முதல் பார்வையிலேயே நீ எனது இதயத்தைத் திருடிவிட்டாய்! நான் உன்னைப்பற்றி முழுவதும் அறிய விரும்புகிறேன். ஆகவே, அனைத்தையும் என்னிடம் சொல்" என்றான். இப்படி ஏகாதிபதியால் கேட்கப்பட்ட அந்த மங்கை {சகுந்தலை} புன்னகையுடன் கூடிய இனிமையான வார்த்தைகளில், "ஓ துஷ்யந்தரே, நான், அறம்சார்ந்த, விவேகமுள்ள, உயர் ஆன்ம, சிறப்புமிக்க துறுவி, கன்வரின் மகள்", என்றாள் {சகுந்தலை}.

இதைக்கேட்ட துஷ்யந்தன், "உலகம் முழுவதும் வழிபடப்படும், அந்த பெரும் அருள் கொண்ட முனிவர் {கன்வ முனிவர்}, மேல்எழுப்பப்பட்ட உயிரணு கொண்டவராயிற்றே. தர்மன் கூட தவறலாம், ஆனால் அவர் தனது கடுமையான விரதங்களைக் கைவிடமாட்டாரே. ஆகையால், ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே, அவரது மகளாக நீ எப்படிப் பிறந்தாய்? எனது இந்த பெருத்த சந்தேகத்தை தீர்த்து வை", என்றான் {துஷ்யந்தன்}.

சகுந்தலை, "கேளும் மன்னா, பழங்காலத்தில் எனக்கு என்ன நேர்ந்தது, அந்த {கன்வ} முனிவருக்கு நான் எப்படி மகளானேன் என்பதை நான் அறிந்த வரை கூறுகிறேன். முன்பொரு காலத்தில், ஒரு முனிவர் இங்கு வந்து எனது பிறப்பைக் குறித்துக் கேட்டார். அவரிடம் அந்த சிறப்பு மிகுந்தவர் {கன்வர்} சொன்னதை உமக்குச் சொல்கிறேன். கேளும் மன்னா.

முனிவரின் கேள்விக்கு எனது தந்தை கன்வர், "பழங்காலத்தில் விசுவாமித்திரர் கடுந்தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கண்ட தேவர்த்தலைவன் இந்திரன், விஸ்வாமித்திரரின் தவத்தால், தனது இந்திர பதவி பறிபோய்விடுமோ என்று பயந்து மேனகையை அழைத்து, "ஓ மேனகா, நீயே அப்ரஸுகளில் முதன்மையானவள், ஆகையால், ஓ இனிமையானவளே {மேனகையே}, எனக்கு ஒரு சேவையைச் செய். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேள். இந்தப் பெரும் துறவி விஸ்வாமித்திரர் கதிரவனின் காந்தியுடன், கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். எனது இதயம் பயத்தால் நடுங்குகிறது. ஓ கொடியிடை கொண்ட மேனகையே, இது உனது கடமை. தனது ஆன்மாவில் தன்னை மறந்து, கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் விஸ்வாமித்திரர், என்னை எனது பதவியில் {இந்திர பதவியில்} இருந்து எறிந்துவிடுவார் என்பதை நீ கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நீ சென்று அவரை {விசுவாமித்திரரை} மயக்கி, அவரது தொடரும் தவத்தை எனது நன்மைக்காக கலைக்க வேண்டும். ஓ அழகானவளே {மேனகையே}, நீ உனது அழகு, இளமை, ஏற்றுக் கொள்ளும் முறை, கலை, புன்னகை மற்றும் பேச்சால் மயக்கி அவரை {விசுவாமித்திரரை} தவத்திலிருந்து விடுபட வைத்து வெற்றி கொள்", என்றான் {இந்திரன்}.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட மேனகை, "அந்த சிறப்பு வாய்ந்த விஸ்வாமித்திரர் பெரும் சக்தி கொண்ட பெரும் துறவி. அவர் முன்கோபி வேறு என்பதை நீர் அறிவீர், அந்த உயர் ஆன்மாவின் சக்தி, தவம், கோபம் ஆகியவை உமக்கே கவலையைக் (பயம்) கொடுக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது நான் எப்படி பயப்படாமல் இருப்பேன்? சிறப்பு வாய்ந்த வசிஷ்டரையே, பிள்ளைகளின் அகால மரணத்தால் வேதனை தாங்காத சாட்சியாக இருக்க வைத்தவர் விஸ்வாமித்திரர்.



படம் 128: இந்திரனும் மேனகையும்

சத்திரியனாகப் பிறந்தும், தனது ஆன்ம தவங்களின் அறத்தகுதியால் அந்தணனானவர். தனது சடங்கோடு கூடிய சுத்தி காரியங்களுக்காக, எளிதில் கடக்க முடியாத ஆழமான நதியை உண்டாக்கியவர். அந்த நதி கௌசிகி என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. தந்தையின் சாபத்தால் வேடுவனாக வாழ்ந்த வந்த அரசமுனி மதங்கன் (திரிசங்கு), கொடும் காலத்தில், விஸ்வாமித்திரரின் மனைவியை ஆதரித்தான். பஞ்சம் தீரும் போது, திரும்பிக் கொண்டிருந்த விஸ்வாமித்திரர், கௌசிகி என்று தனது ஆசிரமத்தின் அருகில் ஓடிக்கொண்டிருந்த நதியின் பெயரை பரா என்று மாற்றிவிட்டு, மதங்கனுக்கு நன்றிக்கடனாக, அவனது (மதங்கனது) வேள்விகளில் அவனது புரோகிதராக அமர்ந்தார். சோமச்சாறைக் குடிக்க தேவர்த் தலைவனே பயந்து போக வேண்டிய நிலையை உண்டாக்கியவர் விஸ்வாமித்திரர். கோபம் தலைக்கேறி, திருவோணம் நட்சத்திரத்தை முதலாகக் கொண்டு எண்ணற்ற நட்சத்திரங்களுடன் இரண்டாவது உலத்தையே படைத்தவர் விஸ்வாமித்திரர். தனக்கும் மேலானவரின் சாபத்திலிருந்து திரிசங்குவுக்கு பாதுகாப்பளித்தவர் அவர்.

இத்தகைய செயல்கள் புரிந்த அவரை (விஸ்வாமித்திரரை) நெருங்க நான் அஞ்சுகிறேன். ஓ இந்திரா, நான் அவரது கோபத் தீயில் எரிந்து போகாமல் இருந்து என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் சொல்லும். அவர் (விஸ்வாமித்திரர்), அவரது காந்தியால் மூவுலகங்களையும் எரிக்கும் சக்தி கொண்டவர். அவரது (விஸ்வாமித்திரரது) ஒரு மிதி, பூமியில் நிலநடுக்கத்தை ஏற்படுத்தும். மேரு மலையைப் பூமியில் இருந்து பெயர்த்தெடுத்து, எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானால் எறியும் சக்தி கொண்டவர் அவர். நினைத்த மாத்திரத்தில் பூமியின் பத்து புள்ளிகளுக்கும் சென்றுவரும் சக்தி கொண்டவர் அவர். நெருப்பைப் போன்ற ஆன்மிக அறம் கொண்டு ஆசைகளைத் தனது முடி கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் அவரை (விஸ்வாமித்திரரை) என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணால் எப்படித் தொட முடியும்? எறியும் நெருப்பைப் போன்றது அவரது வாய், சூரியனும், சந்திரனும் போன்றன அவரது கண் கருவிழிகள். யமனைப் போன்றது அவரது நாக்கு. ஓ தேவர்த்தலைவனே (இந்திரனே), என்னைப் போன்ற பெண்ணால், எப்படி அவரைத்தொட முடியும்? அவரது (விஸ்வாமித்திரரது) வீரத்தை நினைத்தால், யமனும், சோமனும், பெரும் முனிவர்களும், சத்யஸ்யர்களும், விஸ்வர்களும், வாலகில்யர்களுமே பயந்து விடுவார்களே. என்னைப் போன்ற பெண்ணால் அவரை (விஸ்வாமித்திரரை) எப்படி பயமில்லாமல் பார்க்க முடியும்? இருப்பினும், ஓ தேவர் மன்னா (இந்திரா), உமது கட்டளைக்கிணங்கி, அந்த முனிவரை (விஸ்வாமித்திரரை) எப்படியாவது அணுகுகிறேன். ஆனால், ஓ தேவர்த்தலைவனே, நான் அந்த முனிவரை அணுகும்படிக்கு, உமது பாதுகாப்புடன் நான் செல்வது போன்ற ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டும். நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், நான் அந்த முனிவர் முன்னால் விளையாட ஆரம்பிக்கும்போது, மருதர் (வாயு, காற்றுக் கடவுள்) அங்கு வந்து எனது ஆடைகளைக் கவர்ந்து போகட்டும், மன்மதனும் (காதற்கடவுளும்) உமது கட்டளையால், எனக்கு உதவட்டும்.

அப்படி அங்கே வரும் மருதர், கானகத்தில் இருந்து நறுமணத்தைக் கொண்டு வந்து முனிவரை மயக்கட்டும்", என்று சொல்லி விட்டு, மேனகை, \*கௌசிகர் (விஸ்வாமித்திரர்) இருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றாள்.

\*கௌசிகர் (விஸ்வாமித்திரர்) விஸ்வாமித்திரர், குசநாபரின் மகன். கௌசிகன் என்ற பெயருடைய மன்னன். வசிஷ்ட முனிவரோடு ஏற்பட்ட போட்டியின் காரணமாக, கடுமையான தவங்களைச் செய்து பிரம்ம ரிஷியானவர்.

தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலி மாவட்டம், ராதாபுரம் வட்டத்தில் உள்ள விஜயாபதி (Vijayapathi) என்னும் ஊரில் தான் விசுவாமித்திரருக்கு கோயில் உள்ளது.

இவ்வூரின் அண்மையிலுள்ள ஊர்கள்: இடிந்தகரை, கூடன்குளம்



## விஸ்வாமித்திரரும் மேனகையும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 72

### (சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

கன்வர் "அவளால் (மேனகையால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சக்ரன் (இந்திரன்) எல்லா இடத்திற்கும் செல்லக் கூடியவனை (வாயுவை) அழைத்து, முனிவரின் (விஸ்வாமித்திரரின்) முன் மேனகை இருக்கும்போது, அவருடன் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அழகான மேனகை அச்சத்துடன் அந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். அங்கு தனது பாவங்களைத் தனது தவத்தால் எரித்த விஸ்வாமித்திரர் இன்னும் தவத்தில் இருப்பதைக் கண்டான். முனிவரை (விஸ்வாமித்திரரை) வணங்கி விட்டு, அவர் முன்பாக ஆட ஆரம்பித்தாள்.

சரியாக அந்த நேரத்தில் மருதன் அவளது (மேனகையினது) வெண்ணிற ஆடைகளைக் களவாடிக் கொண்டு சென்றான். அப்போது பெரும் நாணத்தினால், அந்த ஆடைகளைப் பற்றிக் கொள்ள ஓடுவது போலவும், மருதனிடம் கோபம் கொண்டவள் போலவும், நடந்து கொண்டாள். இவையெல்லாவற்றையும், நெருப்பைப் போன்ற பெரும் சக்தி கொண்ட விஸ்வாமித்திரர் கண்ணெதிரே செய்தாள். விஸ்வாமித்திரரும் அவளை (மேனகையை) அந்தக் கோலத்தில் கண்டார். ஆடைகள் விலக்கப்பட்ட அவளையும் (மேனகையையும்), அவளது குற்றமில்லா தன்மையையும் கண்டார். வயதின் தடயம் இல்லா அவள் பேரழகு கொண்டவள் என்பதை அந்த முனிவர் (விஸ்வாமித்திரர்) கண்டார். அந்த முனிவர்களில் காளைப் போன்றவர், அவளது (மேனகையினது) அழகையும், செயல்களையும் கண்டு காமங்கொண்டு, அவளது துணை தனக்கு வேண்டும் என்று குறிப்பால் உணர்த்தினார். அப்படியே அவளை (மேனகையை) அழைக்கவும் செய்தார். அந்தக் களங்கமில்லா குணம் கொண்டவளும் (மேனகையும்) அந்த அழைப்பை ஏற்றாள். அதன் பிறகு அவர்கள் நீண்ட காலம் ஒன்றாக இருந்தனர். ஒருவருடன் ஒருவர் விளையாடி, இன்புற்று, திருப்தியுடன் பல காலத்தை ஒரு நாள் போல வாழ்ந்தனர்.

அந்த முனிவர் (விஸ்வாமித்திரர்) மேனகையிடம் சகுந்தலை என்ற மகளைப் பெற்றார். மேனகை, இமயமலை பள்ளாத் தாக்கில் ஓடும் மாலினி என்ற நதியின் கரைக்குச் சென்றாள். அங்கே அந்த மகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தையை (சகுந்தலையை) ஆற்றங்கரையிலேயே விட்டுவிட்டு அவள் சென்றுவிட்டாள். சிங்கங்களும், புலிகளும் நிறைந்த மனிதர்கள் அற்ற கானகத்தில் தரையில் கிடக்கும் பிறந்த குழந்தையை பல கழுக்குகள் கூடி அமர்ந்து காத்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். எந்த ராட்சதனும் அல்லது ஊனுண்ணும் மிருகமும்



படம் 129: விஸ்வாமித்திரரும் மேனகையும்

அதன் உயிரை எடுக்க வில்லை. அந்தக் கழுக்குகள் மேனகையின் மகளை பாதுகாத்தன. நான் அங்கே எனது சுத்திகரிப்பு சடங்கைச் செய்யச் சென்றேன். குழந்தை (சகுந்தலை) தனியாக கழுக்குகளால் தூழப்பட்டு இருப்பதைக் கண்டேன். அவளை (சகுந்தலையை) இங்கே கொண்டு வந்து எனது மகளாக்கிக் கொண்டேன். உண்மையில், உடலைப் படைப்பவன், உயிரைக் காப்பவன், உணவு கொடுப்பவனும், ஆகிய மூவரும், சாத்திரங்களின் படி தந்தை என்ற தரத்தைப் பெற்றவர்களே. கானகத்தில் தனிமையில் பறவைகளால் (சங்குந்தா) தூழப்பட்டு இருந்ததால், என்னால் அவளுக்கு சகுந்தலை (பறவைகளால் காக்கப்பட்டவள்) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஓ அந்தணரே, இப்படியே சகுந்தலை எனது மகளானாள். அந்தக் களங்கமற்ற சகுந்தலையும் என்னைத் தந்தையாகவே மதிக்கிறாள்", என்றார் (கன்வ முனிவர்)

"அந்த முனிவரால் கேட்கப் பட்டதற்கிணங்க எனது தந்தை (கன்வ முனிவர்) இப்படிச் சொன்னார். ஓ மனிதர்களின் மன்னா (துஷ்யந்தா), இதனால் நீர் என்னை கன்வரின் மகளாக அறிந்து கொள்ளும். எனது உண்மை தந்தையை (விஸ்வாமித்திரரை) அறியாததால், நான் கன்வரையே எனது தந்தையாக மதிக்கிறேன். முடிவாக, ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), எனது பிறப்பைக் குறித்து நான் கேள்விப்பட்டதையெல்லாம் நீர் கேட்டதற்கிணங்க சொல்லிவிட்டேன்", என்றாள் (சகுந்தலை).

## சகுந்தலையை மயக்கிய துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 73

### (சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவை எல்லாவற்றையும் கேட்ட மன்னன் துஷ்யந்தன், " ஓ இளவரசியே (சகுந்தலையே), நீ என்னவெல்லாம் சொன்னாயோ அவற்றை நன்றாகச் சொன்னாய், ஓ அழகானவளே, நீ என் மனைவியாகு. நான் உனக்காக என்ன செய்யட்டும்? தங்க மாலை, ஆடைகள், தங்கத்தாலான கம்மல்கள், பல நாடுகளில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட அழகான வெண்முத்துக்கள், தங்க நாணயங்கள், சிறந்த தரைவிரிப்புகள் ஆகியவற்றை இன்றே உனக்கு பரிசளிக்கிறேன். எனது முழு அரசாங்கமும் இன்று உனதாகட்டும். ஓ அழகானவளே! (சகுந்தலையே) என்னருகே வா, ஓ அச்சமுள்ளவளே, அழகானவளே, கந்தர்வ முறைப்படி என்னை மணந்து கொள். ஓ கூராக இறங்கிச் செல்லும் தொடைகளைக் கொண்டவளே, திருமண முறைகள் எல்லாவற்றிலும் கந்தர்வ முறையே முதன்மையானதாக மதிக்கப்படுகிறது", என்றான் (துஷ்யந்தன்).

இதைக்கேட்ட சகுந்தலை, "ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), எனது தந்தை (கன்வ முனிவர்) பழங்கள் கொண்டு வருவதற்காக வெளியே சென்றிருக்கிறார். சிறிது நேரம் பொறுமை கொள்வீர்; அவரே (கன்வ முனிவரே) என்னை உமக்கு அளிக்க வேண்டும்" என்றாள் (சகுந்தலை).



படம் 130: துஷ்யந்தனும் சகுந்தலையும்

துஷ்யந்தன், "ஓ அழகானவளே, களங்கமற்றவளே, நீ எனது வாழ்க்கைத் துணையாக நான் விரும்புகிறேன். நான் உனக்காகவே வாழ்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள். எனது இதயம் உன்னிடமே இருக்கிறது. தானே தனக்கு நிச்சயமான நண்பன். நிச்சயம் ஒருவர் தன்னைச் சார்ந்திருக்கலாம். ஆகையால், முறைப்படி, நீயே உன்னை எனக்கு அளிக்கலாம்.

மொத்தம் எட்டு {8} வகை திருமணங்கள் இருக்கின்றன. அவை, பிரம்மம், தெய்வ, அர்ஷ, பிரஜாபத்ய, அசுர, கந்தர்வ, ராட்சத, பைசாச என்ற வகைகளாகும். சுயம்புவின் மகன் மனு, இவற்றின் எல்லா தகுதிகளையும் அவற்றின் ஒழுங்குக்கேற்ப சொல்லயிருக்கிறார்.

ஓ களங்கமற்றவளே (சகுந்தலையே), அந்தணர்களுக்கு முதல் நான்கு {4} வகையும், சத்திரியர்களுக்கு முதல் ஆறு வகையும் பொருந்தும். மன்னர்களுக்கு இராட்சத வகையும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. அசுர வகை வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. முதல் ஐந்தில் மூன்று சரியானவை, மீதம் இரண்டும் சரியில்லாதவை. பைசாச மற்றும் அசுர வகைகள் நடைமுறையில் செய்யப்படவே கூடாது.

இவையே தர்மத்தின் அங்கங்களாகும். எவனொருவனும் அதன்படி நடக்க வேண்டும். கந்தர்வ மற்றும் இராட்சத வகை சத்திரியர்களுக்கு ஏற்றது. நீ இதனால் சிறு பயமும் அடையத் தேவையில்லை. கடைசியில் சொன்ன இருவகையில் எந்த ஒரு வகையும், அல்லது இருவகையும் கலந்து நமது திருமணம் நடைபெறலாம். ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே (சகுந்தலையே), ஆசையால் நிறைந்திருக்கிறேன் நான். நீயும் அவ்வாறே இருக்கிறாய். கந்தர்வ முறைப்படி நீ எனது மனைவியாகு", என்றான் (துஷ்யந்தன்).

இதையெல்லாம் கேட்ட சகுந்தலை பதிலளித்தாள், "இதுதான் தர்மத்தின் பாதை என்றால், நிச்சயமாக நானே என்னை அளிக்கலாம். ஓ புரு குலத்தில் முதன்மையானவரே, எனது நிபந்தனைகளைக் கேளும். நான் கேட்பனவற்றை எனக்குக் கொடுப்பதாக எனக்கு சத்தியம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். என் மூலமாகப் பிறக்கும் மகனே உமது வாரிசாக வேண்டும். ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), இதுவே எனது நிலையான மனத்துணிவு. ஓ துஷ்யந்தரே, இந்த வரத்தை நீர் எனக்களிப்பதாக இருந்தால், நமது கூடுகை நடக்கலாம்", என்றாள் (சகுந்தலை).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்), சிந்திக்க எந்த நேரமும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் உடனடியாக, "அப்படியே ஆகட்டும். ஓ ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் புன்னகை கொண்டவளே (சகுந்தலையே), நான் உன்னை எனது தலைநகருக்கே அழைத்துச் செல்வேன். நான் உனக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன். ஓ அழகானவளே (சகுந்தலையே), நீ இது எல்லாவற்றுக்கும் தகுதியானவளே", என்றான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் (துஷ்யந்தன்), அழகான நடைகொண்ட சுந்தரமான சகுந்தலையை மணந்து, மனைவியாக அவளை அறிவித்து கொண்டான். அவளுக்கு உறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு, சென்றுவிட்டான். அவன் (துஷ்யந்தன்) அவளிடம் (சகுந்தலையிடம்) "உனது பாதுகாப்புக்காக எனது நான்கு வகைப் படைகளை அனுப்பி வைக்கிறேன். நிச்சயமாக நான் உன்னை எனது தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் ஓ இனிமையான புன்னகை கொண்டவளே" எனத் திரும்ப திரும்ப சொல்லிச் சென்றான் (துஷ்யந்தன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ ஜனமேஜயா, இப்படி சத்தியம் செய்துவிட்டு, மன்னன் (துஷ்யந்தன்) சென்றுவிட்டான். அவன் (துஷ்யந்தன்) வந்தவழியே தனது இல்லம் நோக்கிச் சென்று, காசியபரைக் குறித்து நினைத்தான். அவன் (துஷ்யந்தன்) தனக்குத் தானே, 'எல்லாவற்றையும் அறிந்த பிறகு, சிறப்புமிக்க துறவி காசியபர் என்ன சொல்வார்' என்று நினைத்துக் கொண்டே தனது தலைநகருக்குள் நுழைந்தான்.

மன்னன் (துஷ்யந்தன்) சென்ற நிமிடத்தில், கன்வர் தனது குடிலுக்கு வந்தார். ஆனால் சகுந்தலை, வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு தனது தந்தையை (கன்வ முனிவரை) அழைக்கச் செல்லவில்லை. இருந்தாலும், அந்தப் பெரும் துறவி, தனது ஆன்ம ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார். ஞானக்கண் கொண்டு எல்லாவற்றையும் கண்டு, அந்த சிறப்புவாய்ந்தவர் (கன்வர்) மகிழ்ந்து, அவளிடம் (சகுந்தலையிடம்), "இனிமையானவளே, எனக்காகக் காத்திராமல் ரகசியமாக இன்று நீ என்ன செய்தாயோ, அதனால் உனது நல்லொழுக்கத்துக்கு இழக்கில்லை. புலன் ஆசை கொண்ட ஆணும், பெண்ணும் எந்த மந்திரமும் இல்லாமல் கந்தர்வ முறைப்படி சேர்வது சத்திரியர்களுக்கு சிறந்ததே. அந்த மனிதர்களில் சிறந்த துஷ்யந்தன், உயர் ஆன்மா கொண்டவனும் அறம் சார்ந்தவனுமாவான். ஓ சகுந்தலா, நீ அவனைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டாய். உனக்குப் பிறக்கப் போகும் மகன் இந்த உலகில் பெரும் பலம் வாய்ந்தவனாகவும், சிறப்பு வாய்ந்தவனாகவும் இருப்பான்.

அவன் கடல் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்துவான். அந்த சிறப்பு வாய்ந்த மன்னர்களுக்கு மன்னன் தனது படைகளுடன் எதிரிகளிடம் சென்றால் அது தாங்கமுடியாததாக இருக்கும்", என்றார்.

சகுந்தலை அதன்பிறகே தனது களைப்படைந்த தந்தையை (கன்வ முனிவரை) அணுகி, அவரது காலைக் கழுவினாள். அவரது சுமையை வாங்கிக் கொண்டு பழங்களை சரியான முறையில் அடுக்கி வைத்து, அவரிடம் (கன்வ முனிவரிடம்), "என்னால் கணவராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட துஷ்யந்தரையும் அவரது அமைச்சர்களையும் நீங்கள், உங்கள் கருணையால் அருள வேண்டும்", என்றாள்

அதற்கு கன்வர், "ஓ அழகான நிறம் கொண்டவளே (சகுந்தலையே), உனக்காகவே நான் அவனை (துஷ்யந்தனை) ஆசீர்வதிப்பேன். ஆனால், ஓ அருளப்பட்டவளே (சகுந்தலையே), என்னிடமிருந்து நீ ஆசைப்படும் ஒரு வரத்தை பெற்றுக் கொள்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சகுந்தலா, துஷ்யந்தனுக்கு அனுகூலமாக இருக்க ஆசைப்பட்டு, பௌரவ ஏகாதிபதிகள் எப்போதும் அறம் வழுவாமல், தங்கள் அரியணையை இழக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டாள்", என்றார்.

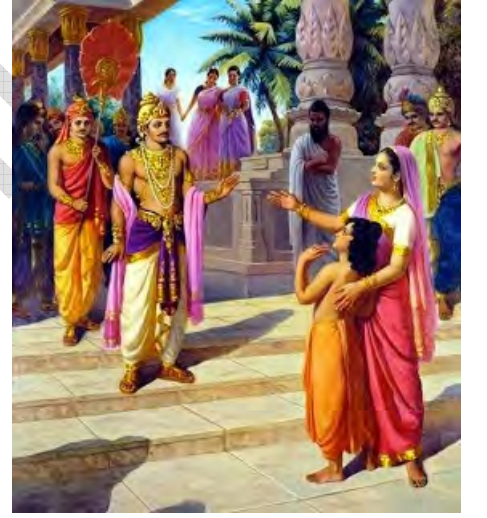


## துஷ்யந்தனிடம் சென்றாள் சகுந்தலை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 74அ

### (சம்பவ பர்வத் தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர், "துஷ்யந்தன் சகுந்தலைக்கு சத்தியங்களைச் செய்து கொடுத்து ஆசிரமத்தை விட்டு அகன்றதும், கூராகச் செல்லும் தொடைகளைக் கொண்ட அவள் {சகுந்தலை} அளவிடமுடியா சக்தி கொண்ட ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை, மூன்று வயது அடைந்ததும், எரியும் நெருப்பைப் போன்ற காந்தியைப் பெற்றான். ஓ ஜனமேஜயா, அவன் அழகும், பெருந்தன்மையும், நிபுணத்துவத்துடனும் இருந்தான். அறம் சார்ந்த மனிதர்களின் முதன்மையான கன்வர், தர்மத்தின்படியான சடங்குகளை யெல்லாம் நாளுக்கு நாள் புத்திசாலியாகும் அந்த குழந்தைக்கு செய்வித்தார். அந்த ஆண்பிள்ளை முத்துக்களைப் போன்ற பளபளப்பான பற்களைப் பெற்றிருந்தான். உள்ளங்கையில் அனைத்து அதிர்ஷ்ட ரேகைகளையும் பெற்று, சிங்கத்தை விழுத்தும் பலம் பெற்றிருந்தான்.

அகலமான நெற்றியுடன், அழகுவாய்ந்தவனாகவும், பலம் வாய்ந்தவனாகவும் வளர்ந்தான். அவன் தேவலோக குழந்தையைப் போன்ற காந்தியுடன் விளங்கி வேகமாக வளர்ந்தான். அவனுக்கு ஆறு வயதானபோது, பெரும் பலம் கொண்டு, சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், எருமைகள், யானைகள் ஆகியவற்றை அடக்கிக் கவர்ந்து, அந்த ஆசிரமத்தைச் சுற்றியுள்ள மரங்களில் கட்டி வைத்தான். சில மிருகங்கள் மேல் அமர்ந்து சவாரி செய்து, சில மிருகங்களுடன் சண்டையிட்டு விளையாடி மகிழ்ந்தான். கன்வரின் ஆசிரமத்தில் வசிப்பவர்கள் இவனுக்கு ஒரு பெயர் வைத்தனர். இவன் எந்த பலம் மிகுந்த மிருகத்தையும் பற்றி அடக்கி வைப்பதால் சர்வதமனா (அனைத்தையும் அடக்கி கைப்பற்றுபவன்) என்று அழைக்கப்பட்டும் என்று சொன்னார்கள். அதனால் அந்த வீரமும் சக்தியும் பலமும் கொண்ட பிள்ளைக்கு சர்வதமனா என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. முனிவர் {கன்வர்} அந்தப் பிள்ளையின் இயல்புக்குமிக்க செயல்களைக் கண்டு, சகுந்தலையிடம், இவனை அனைவரும் அறிய வாரிசாக நியமிக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்று சொன்னார். அந்தப் பிள்ளையின் பலத்தைக் கண்டு, கன்வர் தனது சீடர்களிடம், "சகுந்தலையையும், அவள் மகனையும், அனைத்து அதிர்ஷ்ட குறிகளையும் கொண்ட அவளது கணவனிடம் {துஷ்யந்தனிடம்} தாமதிக்காமல் தாங்கிச் செல்லுங்கள். பெண்கள் தன் தந்தைவழி அல்லது தாய்வழி உறவினர்களிடம் வெகு காலம் வாழக்கூடாது. அப்படித் தங்குவது, அவர்களது நற்பெயருக்கும், நன்னடத்தைக்கும், அறத்துக்கும் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும்.



படம் 131: சகுந்தலையை மறந்த துஷ்யந்தன்

அதனால் தாமதிக்காமல் உடனே அவளை {சகுந்தலையை} தாங்கிச் செல்லுங்கள்", என்றார். அந்த சீடர்களும் முனிவரிடம் {கன்வரிடம்}, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி யானையின் பெயரைக் கொண்ட (ஹஸ்தினாபுரம்) நகரத்திற்கு சகுந்தலையையும், அவளது மகனையும் {சர்வதமனாவையும்} அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்த அழகான புருவங்களைக் கொண்டவள் {சகுந்தலை}, தன்னுடன் அந்த தேவலோக அழகுடன், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களை உடைய பிள்ளையை {சர்வதமனாவை} அழைத்துக் கொண்டு, தான் துஷ்யந்தனை முதலில் சந்தித்த அந்த வனத்தைவிட்டு அகன்றாள். மன்னனிடம் {துஷ்யந்தனிடம்} சென்ற பிறகு, அவளும் {சகுந்தலையும்}, உதயதூரியனின் காந்தியைக் கொண்ட அவளது பிள்ளையும் {சர்வதமனாவும்}, அவனுக்கு {துஷ்யந்தனுக்கு} அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். முனிவரின் {கன்வ முனிவரின்} சீடர்கள் அவளை {சகுந்தலையை} மன்னனிடம் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள். சகுந்தலை, மன்னனை {துஷ்யந்தனை} சரியான முறையில் துதித்து, "இது உமது மகன் {சர்வதமனா}. ஓ மன்னா {துஷ்யந்தா}, இவன் {சர்வதமனா} உமது வாரிசாக

நியமிக்கப்பட்டும். ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), தேவர்களைப் போன்ற இந்தப் பிள்ளையை (சர்வதமனாவை), நீர் என்னிடம் பெற்றீர். ஆகையால், ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே (துஷ்யந்தரே), நீர் என்னிடம் செய்த சத்தியத்தை நிறைவேற்றும். ஓ பெரும் நற்பேறு பெற்றவரே (துஷ்யந்தரே), என்னுடன் கூடுவதற்கு முன்பு கன்வரின் ஆசிரமத்தில் ஏற்பட்ட நமது ஒப்பந்தத்தை நினைத்துப் பாரும", என்றான் (சகுந்தலை).

மன்னன் (துஷ்யந்தன்), அவளின் (சகுந்தலையின்) வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அனைத்தையும் நினைத்துப் பார்த்து, "எனக்கு எதுவும் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. ஓ துறவு கோலத்தில் இருக்கும் தீய பெண்ணே, நீ யார்? தர்மம் (அறம்), காமம் (இன்பம்), அர்த்தம் (பொருள்) ஆகிய செய்கைகளில் எதிலும் உன்னுடனான தொடர்பு இருப்பதாக நினைவில்லையே. போ அல்லது இரு அல்லது நீ என்ன விருப்பப்படுகிறாயோ அதைச் செய்", என்றான். அவனால் (துஷ்யந்தனால்) இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும், அந்த அழகான நிறம் கொண்ட அப்பாவி (சகுந்தலை) அதிர்ச்சியடைந்தாள். துன்பம் அவளின் (சகுந்தலையின்) நினைவை இழக்க வைத்தது. சிறிது நேரம் மரக்கட்டை போல் நின்றாள். இருப்பினும், விரைவாக அவளின் (சகுந்தலையின்) கண்கள் தாமிரத்தைப் போன்று சிவப்பாயின, உதடுகள் நடுங்கத் தொடங்கின.

## துஷ்யந்தனைக் கடிந்து கொண்ட சகுந்தலை-ஆதிபர்வம் - பகுதி 74ஆ

அவ்வப்போது மன்னனின் (துஷ்யந்தனின்) மேல் படும் அவளின் (சகுந்தலையின்) பார்வை , அவனை (துஷ்யந்தனை) எரித்தது. தன் உயரும் கோபத்தையும், துறவின் நெருப்பையும், இயல்புமீறிய (Extra ordinary) முயற்சியால் தனக்குள் கட்டுப்படுத்தினாள். சிறிது நேரம் தனது நினைவுகளைச் சேகரித்தாள். அவளது (சகுந்தலையின்) இதயம் துன்பத்திலும் கோபத்திலும் உழன்றது, அவள் (சகுந்தலை) கோபத்தால் தனது தலைவனை (துஷ்யந்தனைப்) பார்த்து, "எல்லாவற்றையும் அறிந்தும், ஓ ஏகாதிபதியே (துஷ்யந்தனே), கீழ்த்தரமான மனிதன் போல, எதையும் அறிந்ததில்லை என்று எப்படி உம்மால் சொல்ல முடிகிறது?

உமது இதயமே உண்மைக்கோ பொய்மைக்கோ உண்டான சாட்சி. ஆகையால், உம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்ளாமல், உண்மையைப் பேசும். ஒருவன் தனது உண்மை நிலையை விட்டு, வேறொரு நிலையில் தானிருப்பதாக மற்றவர்களுக்குப் பிரதிபலிப்பதென்பது, தன்னைத் தானே திருடுவதற்குச் சமமாகும். அவன் என்ன பாவம்தான் செய்ய மாட்டான்? உமது செயலை நீர் மட்டுமே அறிந்திருப்பதாக நினைக்கிறீர். ஆனால், உமது இதயத்தில் குடியிருக்கும் அளவற்ற ஞானம் கொண்ட பழமையானவரை, (நாராயணனை) நீர் அறியமாட்டீரா? உமது பாவங்கள் அனைத்தையும் அவர் (நாராயணன்) அறிவார். நீர் அவர் முன்னிலையிலேயே பாவம் இழைத்தீர். பாவத்தை செய்பவன், யாரும் நம்மைப் பார்க்கவில்லை என்று நினைக்கிறான். ஆனால், அவன் தேவர்களாலும், தனது இதயத்தில் இருப்பவனாலும் பார்க்கப்படுகிறான். சூரியன், சந்திரன், காற்று, நெருப்பு, பூமி, ஆகாயம், இதயம், யமன், பகல், இரவு, இரவும் பகலும் சந்திக்கும் இரு வேளைகள் (twilights), தர்மம் ஆகியன மனிதனின் செயல்களுக்கு சாட்சியாக இருப்பனவாகும். தனது அனைத்து செயல்களுக்கும் சாட்சியாக தனக்குள் இருக்கும் நாராயணன், ஒருவன் செய்யும் செயல்களில் திருப்தியடைந்தால், ஒருவனது செயல்களுக்கான பாவத்தை சூரியனின் மகன் யமன், கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். ஆனால் நாராயணன் திருப்தியடையாவிட்டால் யமன் அவர்களது பாவங்களுக்காக சித்திரவதை செய்வான்.

தன்னைப் பொய்யாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டி (தான் எதுவாக இல்லையோ அதுவாகக் காட்டி), தன் தரத்தைத் தாழ்த்திக் கொள்பவனை கடவுள் என்றுமே ஆசீர்வதிக்கமாட்டார். அப்படிப்பட்டவனை அவனது சொந்த ஆன்மா கூட ஆசீர்வதிக்காது. நான் கணவனுக்கு அடங்கி நடக்கும் மனைவி. நான் எனது சொந்த விருப்பத்தின் பேரிலேயே வந்தேன் என்பது உண்மையே. ஆனால், அதனால் என்னை மரியாதை குறைவாக நடத்தாதீர். நான் உமது மனைவி, ஆகையால், நான் மரியாதையாக நடத்தப்பட வேண்டும். நான் எனது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் உம்மை நாடி வந்ததால், என்னை அப்படி மதிக்கவில்லையா? பலபேர் முன்னிலையில், என்னை சாதாரணப் பெண்ணைப் போல ஏன் நடத்துகிறீர்? நான் வெறுமையாக இருப்பதால் அழவில்லை. நான் சொல்வதை நீர் கேட்க மாட்டீரா? ஆனால், நான் இரந்து கேட்பதை நீர்

மறுதலித்தால், ஓ துஷ்யந்தரே, உமது தலை இந்த நொடியில் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதறட்டும்! ஒரு கணவன் தனது மனைவியின் கர்ப்பத்தில் நுழைந்து, தானே மகனாகப் பிறக்கிறான். ஆகையால், வேதங்களின் படி ஒரு மனைவி ஜெயா (அவள் மூலமாக மறுபடியும் பிறப்பதால்) என்று அழைக்கப்படுகிறாள். வேத மந்திரங்களை அறிந்தவர்களுக்கு அப்படிப் பிறக்கும் மகன், வீழ்ந்து கிடக்கும் தங்கள் மூதாதையர்களின் ஆவிகளை மீட்க உதவுகிறான். அப்படிப் பிறக்கும் மகன், புத் எனும் நரகத்தில் விழ வேண்டிய தனது மூதாதையர்களை மீட்பதால், சுயம்புவால் புத்திரன் (புத் எனும் நரகத்தில் இருந்து காப்பவன்) என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஒரு மகனால், ஒருவன் மூன்று உலகங்களையும் கைப்பற்றுகிறான். ஒரு மகனின் மகனால், மறுமையில் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். ஒரு பேரனின் மகனால், பெருந்தகப்பன்களும், முப்பாட்டன்களும் முடிவில்லா நீடித்த மகிழ்ச்சியை அடைகிறார்கள். வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனிப்பதில் நிபுணத்துவம் பெற்றவன் உண்மையான மனைவி. ஒரு மகனைப் பெற்றுக் கொடுத்தவன் உண்மையான மனைவி. தனது தலைவனுக்கு தனது இதயத்தால் பணிந்து நடப்பவன் உண்மையான மனைவி. தனது தலைவனைத் தவிர வேறு யாரையும் அறியாதவன்

உண்மையான மனைவி. ஒரு மனைவி என்பவள் ஒரு மனிதனின் பாதியாகும். நண்பர்களில் மனைவியே முதன்மையானவள். மனைவியே, ஒருவனது தர்மத்திற்கும், லாபத்திற்கும், ஆசைக்கும் வேராக இருப்பவள். மனைவிகளை உடையவர்களே தர்ம காரியங்கள் செய்ய முடியும். மனைவிகள் உள்ளவர்களே இல்லற வாழ்வு வாழ முடியும். மனைவிகளை உடைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்க காரணங்கள் இருக்கும். மனைவிகளை உடையவர்களே நற்பேறு பெற முடியும். இனிமையாகப் பேசும் மனைவிகள், மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள். தர்ம காரியங்கள் செய்யும் போது அவர்கள் தந்தையாக இருக்கிறார்கள். துன்பத்திலும் நோயிலும் அவர்கள் தாயாக இருக்கிறார்கள். ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் பயணிக்கும் ஒருவனுக்கும் மனைவியானவளே புத்துணர்ச்சியும், வசதியுமாவாள். மனைவியை உடைய ஒருவன் எல்லோராலும் நம்பப்படுகிறான். ஆகையால், ஒரு மனைவி என்பவள் ஒருவனது மதிப்புமிக்க சொத்தாவாள். கணவன் இந்த உலகை விட்டு யமனின் உலகத்திற்குச் சென்றாலும், பக்தியுள்ள மனைவி அவனுக்குத் துணையாகச் செல்வாள். முன்னே செல்லும் மனைவி கணவனுக்காகக் காத்திருப்பாள். ஆனால் கணவன் முன்னே சென்றுவிட்டால், கற்புடைய மனைவி, மிக விரைவாக அவனைத் தொடருகிறாள். இந்தக் காரணங்களுக்காகவே ஓ மன்னா, திருமணம் என்பது நிலைத்திருக்கிறது.

கணவன், மனைவியின் துணையால், இவ்வுலகிலும் பரவுலகிலும் மகிழ்ச்சியை அடைகிறான். ஒருவன் தானே தனக்கு மகனாகப் பிறக்கிறான் என்று கற்றவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், மகனைப் பெற்றுக் கொடுத்த மனைவியை ஒருவன் தனது தாயாகவும் பார்க்க வேண்டும். ஒருவன் தனது மனைவியின் மூலம் பெற்றெடுத்த மகனின் முகத்தைக் காணும் போது, கண்ணாடியில் தன்னைக் காண்பது போல உணர்ந்து, அறம்சார்ந்த மனிதனைப் போல மகிழ்ச்சியடைந்து, சொர்க்கத்தை அடைவான். மனத்துயராலும், உடல் வலியாலும் துன்பப்படும் மனிதன், தனது மனைவியின் துணையால், வேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது குளிர்ந்த குளியலால் கிடைக்கும் உற்சாகத்தை அடைகிறான்.

மகிழ்ச்சி, அறம் ஆகியன மனைவியாலே கிடைப்பதால், எந்த மனிதனும், தனது மனைவி ஏற்றுக் கொள்ளாத எதையும் செய்யக்கூடாது. ஒரு மனைவி, தனது கணவன் தானே பிறக்கும் புனிதமான பூமியாகிறாள். முனிவர்களாலும், ஒரு பெண் இல்லாமல் உயிரினங்களை உருவாக்க முடியாது. ஒரு தந்தைக்கு தன்னை நோக்கி ஓடி வரும் மகனை, அவன் உடல்மு (டிவதும் அழுக்காக இருந்தாலும், வாரியனைத்துக் கட்டிக் கொள்ளும் மகிழ்ச்சியை விட எது மகிழ்ச்சியைத் தர முடியும்? உம்மை அணுகி, உமது முட்டிகள் மேலேற குறுகுறுவென்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உமது மகனை ஏன் இப்படி யாரோ போல் நடத்துகிறீர்? மெதுவான சந்தனக் குழம்பின் தீண்டல், பெண்களின் தீண்டல், நீரின் தீண்டல் ஆகியன ஒரு மகனை வாரியனைத்துக் கட்டிக் கொள்ளும் இன்பத்துக்கு ஈடாகாது. எப்படி ஒரு அந்தணன் இருகால் மிருகங்களில் முதன்மையானவனோ, நான்கு கால் மிருகங்களில் பசு எப்படி முதன்மையானதோ, பெரியவர்களில் எல்லாம் முதன்மையானவனாக எப்படி ஒரு காப்பாளன் இருக்கிறானோ, அப்படி ஒரு மகனே எல்லா பொருட்களிலும் முதன்மையானவன். தீண்டலுக்குத் தகுந்தவன். ஆகையால், இந்த



அழகான குழந்தை உம்மை அணைத்துக் கொள்ளட்டும். ஒரு மகனின் அணைப்புக்கு ஈடானது இந்த உலகத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குபவரே, ஓ ஏகாதிபதியே, உமது துன்பங்களையெல்லாம் விலக்கவல்ல இந்தப் பிள்ளையை எனது கருவில் மூன்று {3} வருடங்கள் முழுமையாகச் சுமந்து பெற்றிருக்கிறேன். ஓ புருவின் குலத்தில் வந்த ஏகாதிபதியே, "இவன் நூறு குதிரை வேள்விகளை நடத்துவான்" என்று நான் அறையில் படுத்திருக்கும்போது வானத்திலிருந்து அசரீரிகேட்டது. தங்கள் இல்லங்களிலிருந்து வெளியே செல்லும் மக்கள், வெளியே மற்ற பிள்ளைகளாயிருந்தாலும், அவர்களை தங்கள் மடியில் உட்கார வைத்து, தலையை முகர்ந்து, பெரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். குழந்தை பிறந்ததும், நடத்தப்படும் முதல் சடங்கில் (பெயர்வைக்கும்), அந்தணர்கள் இந்த மந்திரங்களைச் சொல்வார்கள் என்று உமக்குத் தெரியும். "ஓ மகனே, நீ எனது உடல் மூலம் பிறந்தாய்! நீ எனது இதயத்தின் மூலம் பிறந்தாய், நீ எனக்கு மகனாக இருக்கும் நான். நீ நூறு வருடங்கள் வாழ்வாய்! எனது வாழ்வு உன்னை நம்பியே இருக்கிறது, எனது குலத்தின் வளர்ச்சி உன்னிடமே இருக்கிறது.

ஆகையால் மகனே, நீ மகிழ்ச்சியாக நூறுவருடங்கள் வாழ்வாய்." இவன் உமது உடலிலிருந்தே முளைத்தான். இவன் உமது இரண்டாவது உருவம். தெளிந்த ஏரியில் உம் உருவத்தைக் காண்பது போல உமது மகனிடம் உம்மைக் காண்பீராக. வேள்வி நெருப்பு, இல்லற நெருப்பால் தூண்டப்படுவதைப் போல, உம்மில் இருந்து இவன் முளைத்தான். நீரே, உம்மை இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டீர். நீர் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு மாணைத் தேடிவந்து, என்னை அணுகினீர். ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), அப்போது நான் கன்னியாக எனது {வளர்ப்புத்} தந்தையின் {கன்வ முனிவரின்} ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்து வந்தேன். ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, சஹஜன்யா, மேனகா, விஸ்வாச்சி, கிரிட்ச்சி ஆகியோர் அப்சரஸ்களில் ஆறு முன்னவர்கள். அவர்களில் அந்தணருக்குப் பிறந்த மேனகையே முதன்மையானவள். அவள் {மேனகை} தேவலோகத்தில் இருந்து இறங்கி வந்து, விஸ்வாமித்ரருடன் கலந்து, என்னைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் கொண்டாடப்படும் அப்சரஸ் மேனகை, என்னை இமயமலையின் பள்ளத்தாக்கொன்றில் பெற்றெடுத்தாள். எல்லா பாசபந்தங்களையும் துறந்து, நான் யாருக்கோ பிறந்தவள் போல, என்னை அங்கேயே விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டாள். பச்சிளம் குழந்தையாக இருக்கும் போதே பெற்றோரால் துறக்கப்பட்ட நான், முன் ஜென்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தேனோ, இப்போது உம்மாலும் துறக்கப்படுகிறேன். நான் எனது தந்தையிடமே அகதியாகச் செல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், உமக்கு சொந்தமான உமது குழந்தையை நீர் துறக்கக்கூடாது", என்றாள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட துஷ்யந்தன், "ஓ சகுந்தலா, உன்னிடம் இந்த மகனை நான் பெற்றதாக நான் அறியவில்லை. பொதுவாகவே பெண்கள் பொய் பேசுவர். உனது வார்த்தைகளை யார் நம்புவார்கள்? எல்லா பாச பந்தமற்ற, கற்பற்ற (Lewd - கற்பற்ற (அ) காமவெறி கொண்ட) மேனகையே உனது தாய். தனது கடவுளுக்கு பூஜையை முடித்தவுடன், பூஜைக்குப் பயன்படுத்திய மலர்களை ஒருவன் தூக்கி எறிவதைப் போல, அவள் {மேனகை} உன்னை இமய மலை அடிவாரத்தில் விட்டுச் சென்றாள்.

கூடித்திரிய குலத்தைச் சார்ந்து, அந்தணராக ஆசை கொண்ட, காமம் நிறைந்த உனது தந்தை விசுவாமித்ரரும் எந்த பந்தமும் அற்றவர். இருப்பினும் மேனகை அப்சரஸ்களில் முதன்மையானவள், உனது தந்தையும் {விஸ்வாமித்திரரும்} முனிவர்களின் முதன்மையானவர். அவர்களின் மகளாயிருந்தும், நீ ஏன் காம வெறி கொண்ட பெண் (Lewd woman) போல பேசுகிறாய்? உனது வார்த்தைகள் எந்த மதிப்புக்கும் அருகதையற்றவை. அந்த முனிவர்களில் முதன்மையானவர் {விஸ்வாமித்திரர்} எங்கே? அப்சரஸ் மேனகை எங்கே? துறவு வேடம் பூண்டு நீ ஏன் இவ்வளவு கீழ்த்தரமாக இருக்கிறாய்? உனது குழந்தையோ நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறான். அவனை நீ சிறுவன் என்று சொல்கிறாய். ஆனால் அவன் நல்ல பலசாலியாக இருக்கிறான். சால மரத்தைப் போல இவன் எப்படி இவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்தான்? உனது பிறப்பே கீழ்த்தரமானது. நீ காமவெறி கொண்ட பெண்போலப் பேசுகிறாய். காமவெறிகொண்ட மேனகையால் நீ பிறந்தாய். பெண்துறவி வேடம் பூண்டு, என்னிடம் நீ சொல்வதெல்லாம் நான் அறியாதவை. உன்னை எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ எங்கு செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயோ அங்கே செல்." என்றான் (துஷ்யந்தன்).

## பரதனை ஏற்றான் துஷ்யந்தன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 74இ

சகுந்தலை, "ஓ மன்னா(துஷ்யந்தா), நீர் சிறு கடுகளவு இருக்கும் அடுத்தவர்களின் தவறுகளை மட்டும் பார்க்கிறீர். ஆனால் வில்வப் பழத்தைப் போன்ற உமது பெரும் தவறுகளை காண மறுக்கிறீர். மேனகை தேவர்களில் ஒருத்தி. நிச்சயமாக, தேவர்களில் முதன்மையானவளாக அவள் அறியப்படுகிறாள். அதனால் ஓ துஷ்யந்தரே, உமது பிறப்பைவிட எனது பிறப்பு மிகவும் உயர்ந்ததே. ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), நீர் பூமியில் நடக்கிறீர், நான் வானத்தில் உலாவுகிறேன். நமக்குள், மேரு மலைக்கும், கடுகு விதைக்குமான வித்தியாசத்தைக் காணும். எனது சக்தியைப் பாரும். ஓ மன்னா! நான் நினைத்தால், இந்திரன், குபேரன், யமன் மற்றும் வருணனின் வசிப்பிடங்களுக்குச் செல்ல முடியும்.

ஓ பாவங்களற்றவரே (துஷ்யந்தரே), நான் உமக்கு முன்பாக சொல்வது அனைத்தும் உண்மையே, எந்த தீய எண்ணத்தினாலும் இதைச் சொல்லவில்லை. நான் சொல்வதனைத்தையும் கேட்டு, பிறகு என்னை மன்னிக்கப்பாரும். அழகற்ற ஒருவன், கண்ணாடியில் தனது முகத்தைக் காணும் வரை, தன்னை அழகானவனாகவே எண்ணிக் கொள்வான். ஆனால் கண்ணாடியில் தனது அழகற்ற முகத்தைக் கண்ட பிறகே, அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவன் காண்பான். உண்மையிலேயே அழகாக இருப்பவன், யாரையும் இகழமாட்டான். எப்போதும் தீயவற்றையே விரும்புவவன்தான் வசைபாடுபவனாக இருப்பான். அழகான பூக்கள் நிறைந்த நந்தவனம் இருந்தாலும், பன்றி அழிக்கையும் சக்தியையுமே தேடும். அதைப் போல், ஒருவர் பேசும் நல்லதும் அல்லதுமான கருத்துகளில் தீயவற்றையே எடுத்துக் கொள்வர் தீயவர்.

ஆனால் ஞானமுடையோர், நல்லதும் தீயதும் கலந்த மற்றவர் பேச்சினைக் கேட்டு, பாலில் கலந்த நீரைத் தவிர்த்து, பாலை மட்டுமே அருந்தும் அன்னத்தைப் போல அந்தப் பேச்சில் உள்ள நல்லவற்றை மட்டுமே ஏற்பர். நேர்மையானவர்களுக்கு, மற்றவர்களை இழித்துப் பேச வலிக்கும். ஆனால், தீயவர்களுக்கோ அப்படிப் பேசுவதில் தான் இன்பம். நேர்மையானவர்கள் மற்றவர்கள் குறையைத் தேடாமல் மகிழ்வுடன் இருப்பர். ஆனால், தீயவர்கள் மற்றவர்களின் குறையைக் கண்டே மகிழ்வர். தீயவர்கள் எப்போதும் நல்லவர்களை இழித்தே பேசுவர். ஆனால், பின்னவர் (நேர்மையானவர்) முன்னவரால் (தீயவர்) தனக்கு தீங்கேற்பட்டாலும், தீங்கைச் செய்யார். தீயவர்கள், நேர்மையானவர்களைத் தீயவர்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவதைவிட கேலிக்கிடமானது இந்த உலகத்தில் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? கொடும் விஷங்கொண்ட கோபக்காரப் பாம்புகளைப் போன்ற நாத்திகர்கள்கூட, உண்மை மற்றும் அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் வழுவினவர்களைக் கண்டு வெறுப்பர் எனும்போது நம்பிக்கையால் வளர்க்கப்பட்ட நான் எனக்கு என்ன சொல்லிக் கொள்வது? ஒருவன் தன் உருவத்திலேயே ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்து, அவனை அவனை தன் மகனென்று கருதவில்லையென்றால், அவன் நினைக்கும் உலகத்தை அடைய முடியாது. தேவர்களும் அவனது நற்பேறையும், உடைமைகளையும் அழித்துவிடுவர். ஒரு மகன் ஒரு குலத்தை தொடர வைப்பவன். அது ஒரு சிறந்த அறச்செயல். ஆகையால் ஒருவன் தனது மகனை கைவிடக்கூடாது என்று பித்ரிக்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். தனது மனைவியிடம் தானே பெறும் மகன் {1}, மற்றவர்களிடம் இருந்து (பரிசாக) பெறும் மகன் {2}, விலைக்கு வாங்கப்பட்ட மகன் {3}, பாசத்தால் வளர்க்கப்படும் மகன் {4}, மனைவியைத் தவிர மற்ற பெண்டிரிடம் பெறும் மகன் {5} என ஐந்து {5} வகையான மகன்கள் இருப்பதாக மனு சொல்கிறார்.

ஒருவனின் அறத்தையும் சாதனைகளையும் மகன்கள் தாங்கி, அவனது மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்தி, நரகத்திலிருந்து மூதாதையர்களையும் மீட்கின்றனர். ஓ மன்னர்களில் புலிபோன்றவரே (துஷ்யந்தரே), நீர் உமது மகனைக் கைவிடலாகாது. ஆகையால், ஓ பூமியின் தலைவரே, ஒரு மகனை மனதில் வைத்தால், உண்மை, அறம், ஆகியன உமது மனதில் தங்கும். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிங்கத்தைப் போன்றவரே (துஷ்யந்தரே), நீர் இந்த ஏமாற்று வேலையை செய்யக்கூடாது.

ஒரு ஏரியை அர்ப்பணிப்பது என்பது நூறு {100} கிணறுகளை அர்ப்பணிப்பதை விடத் தகுதிவாய்ந்தது. ஒரு வேள்வியைச் செய்வது என்பது ஒரு ஏரியை அர்ப்பணிப்பதைவிடத் தகுதிவாய்ந்தது. ஒரு மகன் என்பவன்

ஒரு வேள்வியைச் செய்வதைவிடத் தகுதிவாய்ந்தவன். உண்மை என்பது நூறு {100} மகன்களைவிடத் தகுதி வாய்ந்தது. ஒரு முறை, நூறு {100} குதிரை வேள்விகள் உண்மையுடன் நிறுத்திப் பார்க்கப்பட்டது. உண்மையே நூறு {100} குதிரை வேள்விகளைவிட அதிக கனம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. ஓ மன்னா (துஷ்யந்தா), உண்மை என்பது முழு வேதங்களுக்கும், அனைத்து புண்ணிய இடங்களில் நீராடியதற்கும் சமம் என்பது நான் கருதுகிறேன். உண்மைக்கு நிகரான வேறு எந்த அறமும் இல்லை. உண்மையைவிட உயர்ந்தது எதுவுமில்லை. ஓ மன்னா, உண்மை என்பதே கடவுள். உண்மையே உயர்ந்த நோன்பு, தவம். ஆகையால் உமது சத்தியத்தை மீறாதீர். ஓ ஏகாதிபதியே (துஷ்யந்தரே) உண்மை உம்மில் ஒருங்கிணைந்திருக்கட்டும். எனது வார்த்தைகளுக்கு நீர் மதிப்பளிக்கவில்லையென்றால், எனது விருப்பப்படியே நான் போவேன். நிச்சயமாக உமது துணை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், ஓ துஷ்யந்தரே, நீர் சென்ற பிறகு, இந்த எனது மகன், மலைகளின் மன்னனைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டு நான்கு புறமும் கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை ஆள வேண்டும்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சகுந்தலை, அந்த ஏகாதிபதியிடம் (துஷ்யந்தனிடம்) அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவனது முன்னிலையிலிருந்து அகன்றான். அவள் (சகுந்தலை) அகன்றதும், காண முடியாத உருவத்தில் வானத்திலிருந்து ஒரு அசரீரி, தனது புரோகிதர்களுடனும், குருக்களுடனும், அமைச்சர்களுடன் அமர்ந்திருந்த துஷ்யந்தனிடம் பேசியது. அந்தக் குரல், "தாயென்பவள் சதையைத் தாங்கும் உறையே, தகப்பனால் உண்டான மகன், அந்தத் தகப்பனே ஆவான்.

ஆகையால், துஷ்யந்தா, உனது மகனை ஏற்றுக் கொள், சகுந்தலையை அவமதிக்காதே. ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவனே, தனது சொந்த விதையில் உருவான மகன், யமனின் இடத்திலிருந்து ஒருவனை மீட்கிறான். நீயே இந்த பிள்ளையின் மூதாதை.

சகுந்தலை உண்மையையே பேசினாள். ஒரு கணவன், தனது உடலை இரண்டாகப் பிரித்து, தனது மனைவியிடம் பிள்ளையின் வடிவில் அவனே பிறக்கிறான். ஆகையால், ஓ துஷ்யந்தா, சகுந்தலைக்குப் பிறந்த உனது மகனை ஏற்றுக் கொள். ஓ ஏகாதிபதியே, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மகனை ஏமாற்றி வாழ்வது என்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது. ஆகையால், ஓ புரு குலத்தில் வந்தவனே (துஷ்யந்தனே), சகுந்தலைக்குப் பிறந்த உனது உயர் ஆன்ம மகனை ஏற்றுக் கொள். எமது வார்த்தையால், நீ இந்தப் பிள்ளையை ஏற்றுக் கொள்வதால், இந்தப் பிள்ளை இது முதல் பரதன் (ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவன்) என்று அறியப்பட்டும்." என்றது. தேவலோகவாசிகளின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட புருகுலத்தில் வந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) மிகவும் மகிழ்ந்து, தனது புரோகிதர்களிடமும், அமைச்சர்களிடமும் இப்படிப் பேசினான், "தேவ தூதரால் உச்சரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டீரா? இவன் (பரதன்) எனது மகன் என்பதை நானே அறிவேன்.

சகுந்தலையின் வார்த்தை பலத்தை மட்டுமே கொண்டு இவனை (பரதனை) எனது மகனாகக் கொண்டிருந்தேனானால், எனது குடிமக்கள் இது விஷயத்தில் சந்தேகப்பட்டிருப்பர். எனது மகனும் (பரதனும்) சுத்தமானவனாகக் கருதப்பட்டிருக்க மாட்டான்", என்றான் (துஷ்யந்தன்).

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரதகுலத்தில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்), தனது மகனின் (பரதனின்) புனிதம் தேவ தூதர் மூலம் நிறுவப்பட்டதால், மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்த மகனை (பரதனை) மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டான். அந்த மன்னன் (துஷ்யந்தன்) தனது மகனுக்கு (பரதனுக்கு) தந்தையால் செய்யப்பட வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்தான். அந்த மன்னன் (துஷ்யந்தன்) தனது மைந்தனின் (பரதனின்) தலையை முகர்ந்து பார்த்து, அவனை (பரதனை) பாசத்தோடு அணைத்துக் கொண்டான். அந்தணர்கள் வாழ்த்துகளை உச்சரித்தனர். கவிஞர்கள் மெச்சிக் கொண்டனர். அந்த ஏகாதிபதி (துஷ்யந்தன்) அந்த மகனின் (பரதனின்) தீண்டலை மகிழ்ச்சியாக உணர்ந்தான். துஷ்யந்தன் தனது மனைவியையும் (சகுந்தலையைப்) பாசத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டான். அவளிடம் (சகுந்தலையிடம்) பாசத்தோடு இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னான், "ஓ தேவதையே (சகுந்தலையே), உன்னுடனான எனது கலவி தனிமையில் நடந்தது. ஆகையால், உனது தூய்மையை எப்படி நிறுவுவது என்று நான் சிந்தித்துக்



கொண்டிருந்தேன். எனது மக்கள், நாம் காமத்தால் இணைந்த ஜோடியாக நினைப்பார்களேயன்றி, கணவன் மனைவியாக அல்ல. ஆகையால், எனது வாரிசாக அமரப் போகும் இந்த எனது மைந்தனின் (பரதனின்) பிறப்பு தூய்மையற்றதாகக் கருதப்படும்.

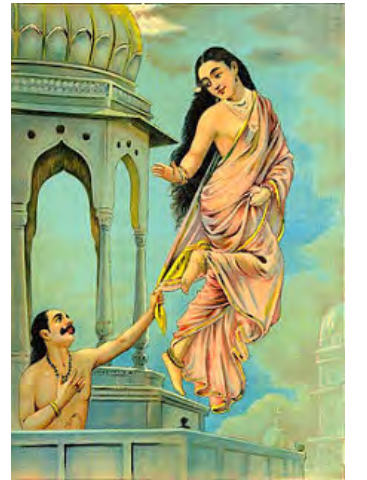
அன்பானவளே (சகுந்தலையே), ஓ பெரிய கண்களை உடையவளே, கோபத்தால் நீ உச்சரித்த அனைத்து கடுமையான வார்த்தைகளையும் நான் மன்னித்தேன். நீயே எனது அன்புக்குரியவள்", என்றான். ஓ பரதா (ஜனமேஜயா), இப்படி தனது அன்பு மனைவியிடம் பேசிய அந்த அரசமுனி துஷ்யந்தன், வாசனை திரவியங்களும், உணவும், நீரும் கொடுத்து அவளை (சகுந்தலையை) ஏற்றுக் கொண்டான். அந்த மன்னன் துஷ்யந்தன், தனது பிள்ளைக்கு பரதன் என்று பெயரிட்டு, தனது வாரிசாக நியமித்தான். பரதனின் புகழ்வாய்ந்த பிரகாசமான ரதச் சக்கரங்கள், தேவர்களின் ரதச் சக்கரங்களைப் போல வெல்ல முடியாதவையாக சட சட என்ற ஒலியை, தொடர்ந்து உலகம் முழுவதும் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தன. துஷ்யந்தனின் அந்த மைந்தன் (பரதன்) பூமியின் எல்லா மன்னர்களையும் தனது குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தான். அவன் அறம்சார்ந்து ஆண்டு பெரும் புகழ் அடைந்தான். அந்தப் பெரும் பலம் வாய்ந்த ஏகாதிபதி, சக்கரவர்த்தி, சர்வபௌமா என்ற பட்டங்களாலும் அறியப்பட்டான். மருதர்களின் தலைவனான சக்ரனைப் (இந்தினைப்) போல அவன் பல வேள்விகளைச் செய்தான். அந்தணர்களுக்கு பெரும் கொடை கொடுத்த அந்த வேள்விகள் அனைத்திற்கும் கன்வர் தலைமைப் புரோகிதராக இருந்தார். புரோகிதர் கூலியாக கன்வருக்கு ஆயிரம் {1000} தங்க நாணயங்களைக் கொடுத்தான். அந்த பரதனே பல பெரும் சாதனைகளைச் செய்தவன். அவன் (பரதன்) பெயரைச் சொல்லியே அவனின் (பரதனின்) குலம் அது முதல் (பரதபாரத குலமென்று) அழைக்கப்படுகிறது. அந்த பரத குலத்தில் பிறந்தவர்கள், தேவர்களைப் போன்ற பெரும் சக்திகள் கொண்ட ஏகாதிபதிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் பிரம்மனைப் போல இருந்தனர். அவர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காதவை. ஆனால், ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), அதில் பெரும் நற்பேறு பெற்று, தேவர்களைப் போல இருந்து, உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் தங்களை அர்ப்பணித்த முக்கியமானவர்களின் பெயர்களை என்னால் சொல்ல முடியும்.

## தகூன், புருரவஸ், நகுஷன் மற்றும் யயாதி வரலாறு ஆதிபர்வம் - பகுதி 75

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

"வைசம்பாயனர் (ஜனமேஜயனிடம்) சொன்னார், "படைப்புத் தலைவன் தகூன், தூரியனின் மகன் மனு, பரதன், ருரு, புரு, அஜமிதா ஆகிய அரச முனிகளின் புனிதமான, அறத்திற்குக்கட்டுப்பட்ட, பதிவு செய்யப்பட்ட பரம்பரை ஆய்வை நான் உரைக்கும்போது கேட்டுக்கொள். ஓ பாவங்களற்றவனே (ஜனமேஜயனே), யாதவர்கள், குருக்கள் மற்றும் பரத குலத்தின் பரம்பரை ஆய்வையும் நான் உனக்கு உரைக்கிறேன். இந்தப் பரம்பரை ஆய்வுகள் புனிதமானவை. அவற்றை உரைப்பது என்பது மனதில் அமைதியை ஏற்படுத்தும் பெரிய செயலாகும். இதை உரைப்பது, செல்வம், புகழ் மற்றும் நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கும். ஓ பாவங்களற்றவனே (ஜனமேஜயனே), நான் பெயர் குறிப்பிட்ட அனைவரும் மிகுந்த காந்தியைக் கொண்டவர்கள், சக்தியால் பெரும் முனிவர்களுக்குச் சமமானவர்கள்.

பிரசேதஸ் பத்து {10} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் ஆன்மிகத்திற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, எல்லா அறங்களையும் தங்களுக்குள் கொண்டிருந்தனர். பழங்காலத்தில் அவர்கள், தங்கள் வாயில் உண்டாகும் நெருப்பினால், பல விஷம் நிறைந்த செடிகளையும், பூமியை போர்த்தி மனிதர்களுக்கு சிரமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த எண்ணிலடங்கா பெரிய



படம் 132: புருரவஸ் ஊர்வசி

மங்களையும் எரித்தனர். இந்த பத்து பேருக்குப் பிறகு தகூன் என்றொருவன் பிறந்தான். இந்த தகூனின் மூலமே பூமியில் உண்டான அனைத்து உயிர்களும் உண்டாயின.

ஓ மனிதர்களில் புலியைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, அதனால்தான் அவன் {தகூன்} எல்லோருக்கும் முப்பாட்டன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். பிரசேதஸுக்குப் பிறந்த தகூன், வீரிணியுடன் கலந்து, தன்னைப் போன்றே கடுந்தவங்களை இயற்றும் ஆயிரம் {1000} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்கு நாரதர், முக்திக்கு வழிவகுக்கும் சாங்கிய தத்துவத்தைப் போதித்தார். ஓ ஜனமேஜயா, அந்தப் படைப்புத் தலைவன் தகூன், உயிரினங்களை உருவாக்குவதில் ஆர்வங்கொண்டு, ஐம்பது {50} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரையும் தனது வாரிசாகவும் (அந்த மகன்கள் பெற்றெடுக்கும் மகன்களும் தன்சார்பாக அறச்செயல்கள் செய்வதற்காக) நியமித்தான். தர்மனுக்கு பத்து {10} மகன்களையும், காசியபருக்கு பதிமூன்று {13} மகன்களையும், சந்திரனுக்கு நேரத்தைக் குறித்துக் காட்ட நியமிக்கப்பட்டிருந்த தன் மற்ற இருபத்தேழு {27} மகன்களையும் அளித்தான்.

மரிச்சியின் மூத்த மகனான காசியபர், அந்த பதிமூன்று {13} மனைவியருள் மூத்தவளிடம் இந்திரனைத் தங்கள் தலைவனாகக் கொண்ட ஆதித்தியர்கள் என்ற தேவர்களையும், விவஸ்வத்தையும் (சூரியன்) பெற்றார். விவஸ்வத்துக்கு யமன் பிறந்தான். அந்த மார்த்தாண்டன் (விவஸ்வத் [சூரியன்] யமனுக்குப் பிறகு, பெரும் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொண்டயாகக் கொண்ட மனுவைப் பெற்றான். மனு பெரும் ஞானம் கொண்டவராக இருந்து, அறத்துக்கு தன்னை அர்ப்பணித்தார். அவரே ஒரு பரம்பரையின் உற்பத்தியாளராக இருந்தார். மனுவின் குலத்தில் பிறந்தவர்களே மனிதர்கள், அதனாலேயே அவர்கள் மானவாஸ் (வட மொழியில் மனிதர்கள் என்று அர்த்தமாம்) மனுவிடம் பிறந்ததால் மனிதர்கள் என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள். இந்த மனுவின் மூலமே அந்தணர்கள், கூத்திரியர்கள் மற்றும் அனைத்து மனிதர்களும் உற்பத்தியாகினர். அதனாலேயே அவர்கள் மானவாஸ் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயா}, அதன்பிறகு அந்தணர்கள், கூத்திரியர்களுடன் கலந்தனர். மனுவின் மகன்களான அந்தணர்கள், வேத கல்விக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். மனு மேலும் பத்து {10} பிள்ளைகளைப் பெற்றார். அவர்கள் வேனா, திரிஷ்ணு, நரிஷ்யன், நபாகா, இக்ஷவாகு, கருஷா, சர்யாதி, எட்டாவதாக இளா என்ற பெண், ஒன்பதாவதாக பிரிஷத்ரு, பத்தாவதாக நபாகரிஷ்டா ஆகியோராவர். அவர்கள் அனைவரும் கூத்திரியர்களுக்கான செயல்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

இவர்களைத் தவிர்த்து மனுவுக்கு இந்த பூமியில் ஐம்பது {50} மகன்கள் இருந்தனர். ஆனால், அவர்கள் அனைவரும் ஒருவருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு அழிந்துவிட்டதாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். கல்வியறிவு பெற்ற புருரவஸ் இளாவுக்குப் பிறந்தவன். இளாவே அவனுக்கு தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருந்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். அந்தப் பெரும் புருரவசுக்கு கடலில் உள்ள பதிமூன்று தீவுகளில் ஆதிக்கம் இருந்தது. அவன் மனிதனாக இருந்தாலும், அவனைச் சுற்றி மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்டவர்களே நட்பாக இருந்தனர். புருரவஸ் தனது பலத்தால் போதை கொண்டு, அந்தணர்களிடம் சண்டையிட்டு, அவர்களின் கோபத்தைப் பற்றி அக்கரை கொள்ளாமல், அவர்களது செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டான். இதைக் கண்ட சனத்குமாரர்கள் பிரம்மலோகத்திலிருந்து வந்து, அவனுக்கு நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூறினர். ஆனால் அவையனைத்தையும், புருரவஸ் நிராகரித்தான்.

பலத்தால் போதைகொண்ட அந்தக் கஞ்சத்தனமான ஏகாதிபதி {புருரவஸ்}, காரண காரியங்களை அறியும் சக்தியை இழந்ததைக் கண்ட அந்த முனிவர்கள், பெரும் கோபம் கொண்டு, தங்கள் சாபத்தால் அவனை உடனே அழித்தனர்.

கந்தர்வலோகத்திலிருந்து மூன்று வகையான நெருப்பை (வேள்வி காரியங்களுக்காக) முதலில் இங்கே கொண்டு வந்தது புருரவஸே. அவன் அங்கிருந்து அப்சரஸ் ஊர்வசியையும் கொண்டு வந்தான். அந்த இளாவின் மகன் (புருரவஸ்) ஊர்வசியிடம் ஆறு மகன்களைப் பெற்றான். ஆயுஸ், தி மத், அமாவாசு, திரிதயுஸ், வானயுஸ், சதயுஸ் ஆகியன அவர்களது பெயர்கள். அதில் ஆயுஸ் என்பவன் நகுஷன், விரிதாசர்மன், ரஜிங்கயா, அனேனஸ் என்ற மகன்களையும், சுவர்பானு என்ற மகளையும் பெற்றான் என்று

சொல்லப்படுகிறது. ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, ஆயுஸின் எல்லா மகன்களைக் காட்டிலும், நகுஷன் என்பவன் பெரும் புத்திசாலித்தனத்தையும், பெரும் வீரத்தையும் கொடையாகக் கொண்டு அவனது அரசை அறத்தன்மையுடன் ஆண்டு வந்தான். மன்னன் நகுஷன், பித்ரிக்களையும், தேவர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராட்சதர்கள், கூடித்திரியர்கள் மற்றும் வைசியர்களையும் சமமாக பாவித்துத் தாங்கினான். திருட்டு கும்பலைத் தன் பலம் வாய்ந்த கைகளால் ஒடுக்கினான். முனிவர்கள், தன்னை சிறந்த சுமையாக கருதி தங்கள் முதுகில் அவனைச் சுமக்கும்படியும், அவனை வணங்கும்படியும் செய்தான். தனது அழகால், அறத்தால், வீரத்தால், சக்தியால் தேவர்களையும் வெற்றி கொண்டு, இந்திரனைப் போல் ஆட்சி செய்தான்.

நகுஷன் இனிமையான பேச்சு கொண்ட ஆறு {6} மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் யதி, யயாதி, சன்யாதி, அயாதி, மற்றும் துருவா (ஐவர்தான் சொல்லப்படுகின்றனர்). யதி துறவை மேற்கொண்டு முனிவராகி பிரம்மனுக்குச் சமமாக உயர்ந்தான். யயாதி பெரும் வீரமும், அறமும் கொண்ட ஏகாதிபதி ஆனான். அவன் இந்த முழு உலகத்தையும் ஆண்டான். பல வேள்விகளைச் செய்தான். பித்ரிக்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் வழிபட்டான். அவன் எப்போதும் தேவர்களை மதித்தான். அவன் முழு உலகத்தையும் தனது கட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, எதிரிகளால் அழிக்கப்பட முடியாதவனாக இருந்தான். யயாதியின் மகன்கள் அனைவரும் பெரும் வில்லாளிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைத்து அறங்களும் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள் (அவனது இரு மனைவியர்) தேவயானி மற்றும் சர்மிஷ்டைக்குப் பிறந்தனர். தேவயானிக்கு யதுவும், துர்வாசுவும் பிறந்தனர். சர்மிஷ்டைக்கு திரஹ்யு, அனு மற்றும் புரு ஆகியோர் பிறந்தனர். ஓ மன்னா, தனது குடிகளை அறம்சார்ந்து பல காலம் ஆண்ட யயாதி, முதுமை தனது அழகை அழிப்பதைக் கண்டு தாக்குண்டான். ஓ பரதா {ஜனமேஜயா}, முதுமையால் தாக்குண்ட அந்த ஏகாதிபதி {யயாதி}, பிறகு, தனது மகன்களான யது, புரு, துர்வசு, திரஹ்யு மற்றும் அனுவிடம் இப்படிப் பேசினான், "நீங்கள் எனது அன்புக்குரிய மகன்கள். இளம்பெண்களிடம் எனது ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள, நான் இளம் மனிதனாக இருக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு நீங்கள் உதவுவீர்களா?" என்று கேட்டான் {யயாதி}.

அதற்கு தேவயானிக்குப் பிறந்த மூத்த மகன், "ஓ மன்னா, உமக்கு என்ன வேண்டும்? உமது இளமையை நீர் எப்படிப் பெற முடியும்?" என்றான். யயாதி, "ஓ மகனே, எனது முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பமாக இருப்பேன். பெரும் வேள்வியின் போது, முனிவர் உசானாஸால் (சுக்ரன்) நான் சபிக்கப்பட்டேன். ஓ மகனே, உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பமாக இருப்பேன். உங்களில் யாராவது ஒருவன் எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொண்டு, எனது உடலால் இந்த நாட்டை ஆண்டு கொள்ளுங்கள். உங்கள் இளமையால் புத்துயிர் ஊட்டப்பட்டு, நான் இன்பமாக இருப்பேன். ஆகையால் எனது மகன்களே, எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்." என்றான். ஆனால் எந்த மகனும் அவனின் {யயாதியின்} முதுமையை ஏற்றுக்கொள்ள முன் வரவில்லை. பிறகு, அவனது இளைய மகன் புரு அவனிடம் {யயாதியிடம்} வந்து, "ஓ மன்னா, நீர் மீட்டெடுக்கப்பட்ட இளமையுடனும், புத்துயிர் ஊட்டப்பட்ட உடலுடனும் மறுபடியும் இன்பமாக இரும். நான் உமது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உமது உத்தரவின் பேரில் இந்த நாட்டை ஆள்கிறேன்." என்றான். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்த அரச முனி {யயாதி}, தனது அறத்தன்மை கொண்ட ஆன்மிக பலத்தால், முதுமையை தனது உயர் ஆன்ம மகனுக்கும், புருவின் இளமையை தனக்கும் மாற்றிக் கொண்டு இளமையானான். அந்த ஏகாதிபதியின் {யயாதியின்} வயோதிகத்தை ஏற்றுக் கொண்ட புரு, நாட்டை ஆண்டான்.

அதன்பிறகு அந்த மன்னர்களில் புலிபோன்ற யயாதி, புலிபோன்ற சக்தியும் பலமும் கொண்டு தனது இரு மனைவியரிடமும் {தேவயானி, சர்மிஷ்டையிடம்} இன்பமாக ஆயிரம் {1000} வருடங்கள் வாழ்ந்தான். மேலும், சித்ரரதனின் (கந்தர்வ மன்னன்) நந்தவனத்தில் அப்சரஸ் விஸ்வச்சியுடனும் இன்பமாக இருந்தான். இப்படியெல்லாம் இன்பமாக இருந்தும், அந்தப் பெரும் மன்னன் திருப்தி அடையவில்லை. முடிவில் அந்த மன்னன் {யயாதி}, "உண்மையாக, ஒருவனது ஆசைகள் இன்பங்களால் திருப்தியடையாது. மாறாக, நெருப்பில் வேள்வி நெய்யை விட்டால் எரிவது போல, அது சுடர்விட்டு எரியும். ஒருவன், இந்த முழு



உலகத்தில் உள்ள செல்வங்கள், வைரம், தங்கம், மிருகங்கள், பெண்கள் என எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து இன்பமாக இருந்தாலும், அவனால் திருப்தி அடைய முடியாது. ஒரு மனிதன், எந்த உயிர்வாழும் பொருளுக்கும், எண்ணத்தாலும், செயலாலும், பேச்சாலும் எந்தப் பாவமும் செய்யாமல் இருந்தால், அவன் பிரம்மனைப் போன்று சுத்தமானவனாக இருப்பான். எப்போது ஒருவன் எதற்கும் பயப்படாதவனாக இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் பயத்தை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் ஆசைப்படாமல் இருக்கிறானோ, எப்போது எதற்கும் எந்த தீங்கையும் செய்யாமல் இருக்கிறானோ அப்போதே அவன் பிரம்மனைப் போன்ற சுத்தமான நிலையை அடைய முடியும்." என்று புராணங்களில் உரைக்கப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளை நினைத்துப் பார்த்தான். அந்த ஞானமுள்ள ஏகாதிபதி (யயாதி), இவற்றை எண்ணிப் பார்த்து ஒருவனது ஆசைகளால் என்றும் திருப்தி கொள்ள முடியாது என்பதில் திருப்தி கொண்டு, தனது மனதை தியானத்தின் பேரில் திருப்பினான். தனது மகனிடம் சென்று, அவனுக்கு உரிய முதுமையை ஏற்றுக் கொண்டு, தனது ஆசைகளில் திருப்திகொள்ளாத நிலையில் தான் இருந்தாலும், இளமையை தன் மகனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து, அவனை (புருவை) அரியணையில் அமர்த்தி, அவனிடம், "நீயே எனது உண்மையான வாரிசு, எனது குலத்தைத் தொடர வைக்கப் போகும் நீயே எனது உண்மையான மகன். இந்த உலகத்தில் எனது குலம் உனது பெயரால் அறியப்படட்டும்" என்றான் (யயாதி).

வைசம்பாயனர் (ஜனமேஜயனிடம்) தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த மன்னர்களில் புலிபோன்றவன் (யயாதி), தனது மகன் புருவை அரியணையில் அமர்த்தி, தன்னை ஆன்மிகத்துக்கு அர்ப்பணித்து பிருகுவின் மலைக்குச் சென்றுவிட்டான். பெரும் ஆன்மிகத் தகுதிகளை அடைந்து, பல வருடங்களுக்குப் பிறகு காலத்தால் கட்டுப்படுத்த முடியாத இடத்திற்கு சென்றான். அவன் உண்ணா நோன்பு இருந்து, தனது மனித உடலைவிட்டு, தனது மனைவிகளுடன் தேவலோகத்திற்கு உயர்ந்தான்.

## உயிர்மீட்பு ஞானத்தை அடைந்த கசன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 76

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

"ஜனமேஜயன், "ஓ அன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, பிரஜாபதியைத் தொடர்ந்து பத்தாவது நபராக வரும் எங்கள் மூதாதையர் யயாதி, எப்படி கிடைக்க முடியாது சுக்ரனின் மகளை மனைவியாகக் கொண்டார். இது குறித்து விபரமாக அறிய நான் விரும்புகிறேன். வம்சங்களை நிறுவிய ஒவ்வொரு ஏகாதிபதிகளைக் குறித்தும் தனித்தனியாக எனக்குச் சொல்லுங்கள்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு வைசம்பாயனர், "ஏகாதிபதி யயாதி, காந்தியால் இந்திரனுக்கு நிகராக இருந்தான். ஓ ஜனமேஜயா, உனது கேள்விக்கான மறுமொழியாக, சுக்ரனும் விருஷபர்வனும் எப்படி அவனுக்கு தங்கள் மகள்களை உரிய சடங்குகளுடன் அளித்தனர் என்பதை நான் உரைக்கிறேன். குறிப்பாக அவன் எப்படி தேவயானியுடன் கலந்தான் என்பதையும் சொல்கிறேன்.

பழங்காலத்தில், மூன்று உலகங்களுக்கான அரசரிமைக்காக தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையில் அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்தன. தேவர்கள், வெற்றியில் ஆசை கொண்டு, அங்கிரசின் மகனை (பிரகஸ்பதி) தங்கள் வேள்விகளை நடத்தும் புரோகிதராக நியமித்தனர். அதே நேரத்தில், அதே காரியத்திற்காக அவர்களது எதிரிகள், கற்றறிந்த உசானஸைத் தங்கள் புரோகிதராக நியமித்தனர். இரு அந்தணர்களுக்கிடையிலும் பெருமைக்கான பகை எப்போதும் இருந்தது. போர்களில் தேவர்களால் கொல்லப்படும் தானவர்களை, தனது ஞானத்தால் சுக்ரன் உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மறுபடியும் உயிர் கிடைத்த அவர்கள் மீண்டும் தேவர்களுடன் போர் புரிந்தனர். அசுரர்களும் போர்க்களத்தில் பல தேவர்களைக் கொன்றனர். ஆனால், பெரும் சக்தி கொண்ட காவ்யர்



படம் 133: சுக்ரன்

(சுக்ரன்) அறிந்த சஞ்சீவனி அறிவியலை, வெளிப்படையான மனம் கொண்ட பிரகஸ்பதி அறியாததால், வீழ்ந்த தேவர்களின் உயிரை அவரால் மீட்க முடியவில்லை. அதனால், தேவர்கள் மிகுந்த கவலைக்குள்ளாகினர். அந்த தேவர்கள் இதயத்தில் பெரும் துயரம் கொண்டு, கற்றறிந்த உசானஸைக் கண்டு பயந்து, பிரகஸ்பதியின் மூத்த மகன் கசனிதம் சென்று பேசினார்கள். அவர்கள் அவனிடம், "நாங்கள் உனக்கு மரியாதை செலுத்துகிறோம். எங்களிடம் நீ கருணை கொண்டு, நாங்கள் பெரிதாக நினைக்கும் காரியத்தை எங்களுக்குச் செய்து உதவி செய். அளக்க முடியாத வீரம் கொண்ட அந்தணர் சுக்ரன் அறிந்திருக்கும் ஞானத்தைக் கூடிய விரைவில் உனதாக்கிக் கொள். அந்த அந்தணரை நீ விருஷபர்வன் சபையில் காணலாம். அவர் எப்போதும் தானவர்களையே காப்பார், ஆனால் அவர்களின் எதிரிகளான நம்மை காக்க மாட்டார். நீ அவரை விட வயதில் இளையவன்தான். ஆகையால், நீ அவரை மரியாதையுடன் வழிபட முடியும்.



படம் 134: சுக்ரன் (கிரகம்)

அவருக்குப் பிடித்தமான மகளான, தேவையானியையும் நீ வழிபடலாம். நிச்சயமாக உன் ஒருவனால் மட்டுமே அவர்கள் இருவரையும் வழிபட்டு அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த முடியும். அதைச் செய்ய வேறு ஒருவனாலும் இயலாது. தேவையானியை உனது ஒழுக்கத்தாலும், சுதந்தர மனப்பான்மையாலும், இனிமையாலும், பொதுவான நடத்தையாலும் திருப்திப்படுத்தி, அந்த ஞானத்தை உன்னால் நிச்சயம் அடைய முடியும்." என்றனர். பிரகஸ்பதியின் மகன் தேவர்களால் இப்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட பிறகு அவன், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி, விருஷபர்வன் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். இப்படி தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டு கசன், விரைவாக அசுரர்களின் தலைநகர் வந்து சுக்ரனைக் கண்டான். அவரைக் கண்டு, அவரிடம், "என்னை உமது சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளும். நான் அங்கிரஸ் முனிவரின் பேரன், பிரகஸ்பதியின் மைந்தன். எனது பெயர் கசன். நீர் எனது குருவானால், நான் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு பிரம்மச்சரிய வாழ்வு முறையைப் பயிற்சிவேன். ஒ அந்தணரே, எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்." என்றான்.

"இதைக் கேட்ட சுக்ரன், "ஓ கசா, நீ வரவேற்கப்படுகிறாய், நான் உனது பேச்சை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நான் உன்னை மரியாதையுடன் நடத்துவேன். நான் உன்னை அப்படி நடத்துவதால், பிரகஸ்பதியை நான் மதித்ததாக ஆகும்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், சுக்ரன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட காவியரால், அல்லது உசனாஸால் உத்தரவிடப்பட்ட கசன், "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி தான் குறிப்பிட்ட அந்த உறுதியை (ஆயிரம் வருட பிரம்மச்சரியம்) அப்போதே ஏற்றான். ஓ பரதா, தான் குறிப்பிட்ட உறுதியை ஏற்ற கசன், ஏற்ற சமயங்களில், தனது குருவையும், தேவையானியையும் மனம்நிறையச் செய்தான். உண்மையில், அவன் அவர்கள் இருவரையுமே வழிபட்டான். அவன் இளமையாக இருந்ததால், பாடிக்கொண்டும், ஆடிக் கொண்டும், பல விதமான வாத்தியங்களை வாசித்துக் கொண்டும் விரைவிலேயே தேவையானியின் மனதைக் கவர்ந்தான். தேவையானியும் இளமையுடனே இருந்தாள்.

ஓ பரதா, அவன், அந்த இளம்பெண் தேவையானிக்கு மலர்களையும், பழங்களையும் கொடுத்தும், அந்த மங்கை எப்பணியைக் கொடுத்தாலும் உடனே நிறைவேற்ற ஆயத்தமாக இருந்தும், அவளை மனம் நிறைய வைத்தான். தேவையானியும், (ஆயிரம் வருட பிரம்மச்சரிய) விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனுடன் தான் தனியாக இருந்த போதெல்லாம் தனது பாடல்களாலும், இனிமையான நடத்தையாலும் கவனித்துக் கொண்டாள். கசன் அவ்வுறுதியை ஏற்று ஐநூறு வருடங்கள் கடந்த பிறகு, தானவர்கள் அவனது நோக்கத்தை அறிந்து கொண்டனர். ஒரு அந்தணைக் கொல்வதில் எந்தத் தயக்கமும் இல்லாத அவர்கள், அவனிடம் மிகுந்த கோபம் கொண்டனர். ஒருநாள், கானகத்தில் தனியாக மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த கசனைக் கண்டனர். பிரகஸ்பதியின் மீதிருந்த தங்கள் கோபத்தாலும், இறந்தோரை உயிர்ப்பிக்கும் தங்கள் ஞானம் வெளியாகாமல் இருக்கவும், அவனை அங்கேயே கொன்றனர்.

அவனைக் கொன்று, அவனது உடலை துண்டு துண்டாக்கி ஓநாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் இட்டனர். மாடுகள், தங்களைக் கவனித்துக் கொண்ட அவனில்லாமல், தங்கள் கொட்டகைக்குத் திரும்பின. கசனில்லாமல் மாடுகள் திரும்பியதைக் கண்ட தேவயானி தனது தந்தையிடம் சென்று கேட்டாள்.

"உமது மாலைநேர நெருப்பு மூட்டப்பட்டுவிட்டது. தூரியனும் மறைந்துவிட்டான். ஓ தந்தையே! மாடுகள் தங்களை மேய்த்தவர் இல்லாமல் திரும்பிவிட்டன. உண்மையில் கசனை எங்கும் காண முடியவில்லை. ஒன்று கசன் தொலைந்து போயிருக்க வேண்டும். அல்லது இறந்திருக்க வேண்டும். இது நிதர்சனம். ஓ தந்தையே, நான் உண்மையாகச் சொல்கிறேன். அவரில்லாமல் நான் வாழ மாட்டேன்." என்றாள்.

இதைக்கேட்ட சுக்ரன், "நான் அவனை மீட்டெடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி, "அவன் வரட்டும்" என்றார். இறந்தோரை மீட்கும் அறிவியலைப் பயன்படுத்தி கசனை வரச்சொல்லி சுக்ரன் கட்டளையிட்டார். தன்னைத் தின்ற ஓநாய்களின் வயிறுகளைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த கசன், இதயத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டு, தனது குருவின் முன் வந்து நின்றான். அவனது தாமதத்திற்கான காரணம் கேட்கப்பட்டதால், பார்கவரின் மகளிடம் அவன் பேசினான். உண்மையில், அந்த அந்தணரின் மகள் கேட்டதால், அவளிடம், "ஓ சுத்தமான நடத்தை உள்ளவளே, நான் இறந்து போனேன். குசப்புல்லாலும், விறகு குச்சிகளாலும் ஆன வேள்விக்குத் தேவையான எரிபொருளை நான் சுமந்து கொண்டு, இருப்பிடம் திரும்பும் போது, ஒரு ஆலமரத்தினடியில் அமர்ந்தேன். மாடுகள் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, அந்த ஆலமரத்தின் நிழலில் நிறுத்தியிருந்தேன். அசுரர்கள் என்னைக் கண்டு, என்னிடம், "நீ யார்?" என்று கேட்டனர். நான், "பிரகஸ்பதியின் மைந்தன்" என்றேன். இப்படி தானவர்களிடம் நான் சொன்னவுடன், அவர்கள் என்னைக் கொன்று, எனது உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, நரிகளுக்கும் ஓநாய்களுக்கும் கொடுத்தனர். பிறகு, அவர்கள் தங்கள் இதயத்தில் மகிழ்ந்து அவர்களது இல்லத்திற்குத் திரும்பினர். ஓ இனிமையானவளே, பின்னர், அந்த உயர் ஆன்ம பார்கவரின் கட்டளையால், நான் முழுவதுமாக மீட்கப்பட்டு உன் முன் நிற்கிறேன்." என்றான்.

"மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தில், தேவயானி கேட்டதற்கிணங்க, அந்தப் அந்தணன் கசன் காணகத்திற்குள் சென்றான். அவன் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தானவர்கள் அவனைக் கண்டனர். அவனை மறுபடியும் கொன்று, அவனது உடலை அரைத்துக் கூழாக்கி கடல் நீரில் கலந்தனர். நீண்ட நேரமாகியும் அவனைக் காணாததால், அந்த மங்கை மறுபடியும் தனது தந்தையிடம் சென்று செய்தியைச் சொன்னாள். அறிவியலின் துணை கொண்டு அந்தப் அந்தணரால் கட்டளையிடப்பட்ட கசன், தனது குரு, மற்றும் குருவின் மகள் முன்னிலையில் வந்து நின்று, நடந்தது அனைத்தையும் நடந்தபடியே சொன்னான். பிறகு மூன்றாவது முறையாக அவனைக் கொன்ற அசுரர்கள், அவனை எரித்து, சாம்பலாக்கி, அந்தச் சாம்பலை, அவர்களின் குரு அருந்தும் மதுவில் கலந்துவிட்டனர். மறுபடியும் தேவயானி தனது தந்தையிடம் வந்து, "ஓ தந்தையே, கசன், மலர்களைச் சேகரிக்கச் சென்றார். ஆனால் இன்னும் அவரைக் காணவில்லை. அவர் தொலைந்து விட்டார் அல்லது இறந்துவிட்டார் என்பது நிதர்சனம். நான் உங்களுக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன். அவரில்லாமல் நான் வாழ மாட்டேன்." என்றாள்.

இதைக் கேட்ட சுக்ரன், "ஓ மகளே, அந்த பிரகஸ்பதியின் மகன், இறந்தோர் உலகம் சென்றுவிட்டான். எனது அறிவியலால் அவன் எத்தனை முறை மீட்கப்பட்டாலும், அவன் மீண்டும் மீண்டும் கொல்லப் படுவான். நிச்சயமாக, நான் என்ன செய்ய? ஓ தேவயானி, வருந்தாதே, அழாதே. ஓ மகளே, அந்தணர்களாலும், இந்திரனுடன் சேர்ந்த தேவர்களாலும், வசுக்களாலும், அசுவினிகளாலும், அசுரர்களாலும், ஏன் உண்மையில், மொத்த பிரபஞ்சாலும், எனது சக்திக்காக ஒரு நாளைக்கு மூன்று முறை நான் வணங்கப்படும்போது, நிச்சயமாக நீயும் வணங்கப்படுகிறாய். உன்னைப்போன்ற ஒருத்தி, இறந்து போவோருக்காக வருந்தக்கூடாது. நான் அவனை எத்தனை முறை மீட்டாலும் அவன் மறுபடியும் கொல்லப்படுவான். அவனை இறவாமல் வைத்திருக்க இயலாது." என்றார். அதற்கு மறுமொழியாக தேவயானி, "ஓ தந்தையே அவர் ஒரு முனிவரின் பேரனும், ஒரு முனிவரின் மகனுமாவார். முதுமையான அங்கிரசின் பேரனும், கடலைப் போன்ற தகுதி வாய்ந்த பிரகஸ்பதியின் மைந்தனுமான ஒருவருக்காக நான் ஏன் வருந்தக்கூடாது? அவர் ஒரு பிரம்மச்சாரியாக வேறு இருந்தார். ஒரு அன்மிகவாதியாக அவர்



எப்போதும் விழிப்புடனும் எல்லாவற்றிலும் திறமை வாய்ந்தவராகவும் இருந்தார். நான் உண்ணாதிருந்து, கசனின் வழியிலேயே செல்வேன். ஓ தந்தையே, அந்த அழகான கசன், எனது அன்புக்குரியவன்." என்றாள்.

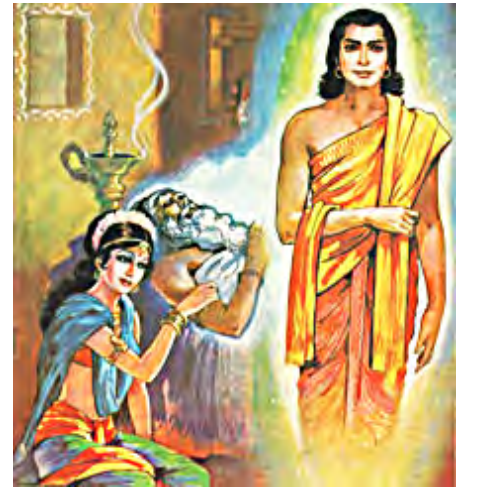
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரும் முனிவர் காவியர், தேவயானி சொன்னதை நினைத்து துயர்கொண்டு, கோபத்தால் உரத்துப் பேசினார். "என்னுடன் இருக்கும் எனது சீடனைக் கொன்று, நிச்சயமாக இந்த அசுரர்கள் என்னைக் காயப்படுத்தவே (எனக்குத் துரோகம் செய்யவே) எண்ணுகின்றனர். இந்த ருத்ர வழிபாட்டாளர்கள், என்னை அவர்களது குற்றத்தில் பங்கெடுக்க வைத்து, என்னை அந்தணனின் தரத்தில் இருந்து நிர்வாணமாக்குகின்றனர் (இறக்குகின்றனர்) {அந்தணர் எனும் ஆடையை நீக்கி நிர்வாணமாக்குதல்; அந்தணர் என்பதை ஆடையாகக் குறிக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்}. உண்மையில் இந்தக் குற்றத்திற்கு ஒரு கொடூர முடிவு இருக்கிறது. ஒரு அந்தணனைக் கொல்லும் குற்றம் என்பது இந்திரனையே எரித்துவிடக் கூடியது." என்று சொல்லிவிட்டு, தேவயானியால் அவரசப்படுத்தப்பட்டு, மரணத்தின் தாடைக்குள் நுழைந்த கசனுக்கு சுக்ரன் கட்டளையிடத் தொடங்கினார். ஆனால், அந்த அறிவியலின் துணை கொண்டு கட்டளையிடப்பட்ட கசன், தனது குருவுக்கு நேரப்போகும் அபாயத்தை நினைத்து பயந்து, தளர்ந்த குரலில், அந்த குருவின் வயிற்றுக்குள் இருந்து, "ஓ தலைவரே, என்னிடம் கருணைகொள்ளுங்கள். நான் கசன் உம்மை வழிபடுகிறேன். என்னிடம் உமது அன்புக்குரிய மகனைப் போல் நடந்து கொள்ளுங்கள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுக்ரன், "ஓ அந்தணா, நீ எந்த வழியில் எனது வயிற்றில் நுழைந்தாய்? இப்போது நீ எங்கே இருக்கிறாய்? இந்தக்கணத்தில் இந்த அசுரர்களை விட்டகன்று, தேவர்கள் நான் செல்லப்போகிறேன்." என்றார். கசன், "உமது கருணையால், நான் எனது நினைவை இழக்கவில்லை. நிச்சயமாக எனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று என்னால் நினைத்துப்பார்க்க முடிகிறது. எனது ஆன்மிக அறங்கள் அழியவடையவில்லை. ஆகையால், எனது இந்தத் தாங்க முடியாத வலியை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. ஓ காவியரே, அசுரர்களால் நான் கொல்லப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டு, சாம்பலாகக் குறைக்கப்பட்டு, உமது மதுவில் கலக்கப்பட்டு, அந்த மதுவை நீர் அருந்தும்போது உமக்குள் வந்தேன். நீர் இருக்கும் வரை அசுரர்களின் திறமை அழியாது, குறிப்பாக அந்த அந்தண அறிவியல் அழியாது." என்றான்.

இதைக்கேட்ட சுக்ரன் தனது மகளிடம், "ஓ மகளே, உனக்கு என்ன நன்மையை நான் செய்ய முடியும்? எனது இறப்பால்தான், கசன் தனது உயிரைப் பெறுவான். ஓ தேவயானி, கசன் என்னுள் இருக்கிறான். எனது வயிற்றைக் கிழித்து வருவதைத் தவிர அவன் வெளியே வர வேறு வழி இல்லை." என்றார். அதற்கு தேவயானி, "இரண்டு தீமையும் என்னை நெருப்பைப்போல் சுட்டெரிக்கும். கசனின் இறப்பும், உமது இறப்பும் எனக்கு ஒன்றேயாம். கசன் இறந்தாலும், நீர் இறந்தாலும் நான் எனது உயிரைத் தாங்க முடியாது." என்றாள். பிறகு சுக்ரன் சொன்னார், "ஓ பிரகஸ்பதியின் மகனே, தேவயானி உன்னைப் பெரிதும் மதிப்பதால், நிச்சயமாக நீ வெற்றி மகுடம் தரித்து விட்டாய்.

நிச்சயமாக கசனின் உருவத்தில் இருக்கும் இந்திரனாக நீ இல்லாவிட்டால், நான் இன்று உனக்கு சொல்லப்போகும் அறிவியலை ஏற்றுக் கொள். யாராலும் உயிருடன் எனது வயிற்றைவிட்டு வெளியே வரமுடியாது. இருப்பினும், ஒரு அந்தணன் கொல்லப்படலாகாது. ஆகையால், உனக்குச் சொல்லப்போகும் அறிவியலை ஏற்றுக் கொள். எனது மகனாக உனது வாழ்க்கையை ஆரம்பி. என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்படும் ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, என்னை மீட்டெடு. எனது உடலை விட்டு வெளியே வந்து, கருணையோடு நடந்து கொள்வதில் கவனமாக இரு." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "குருவால் அளிக்கப்பட்ட அந்த அறிவியலைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்த அழகான கசன், அவரது வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, வளர்பிறையின் பதினைந்தாவது



படம் 135: தேவயானி கசன் சுக்ரன்

நாளில் முளைக்கும் முழு நிலவாக வெளியே வந்தான். தனது குருவின் உடல் தவங்களின் குவியல் போல் கிடப்பதைக் கண்டகசன், அவரை தான் கற்ற அந்த அறிவியலின் துணை கொண்டு மீட்டெடுத்தான். அவரை மதிப்புடன் வழிபட்ட கசன், தனது குருவிடம், "ஞானமில்லாத எனக்கு நீர் செய்தது போலவே, ஒருவனது காதுகளுக்குள், ஞானம் எனும் அமுதத்தினை ஊற்றும் ஒருவரை நான் தந்தையாகவும் தாயாகவும் மதிப்பேன்.

இந்தப் பெரும் சேவையை நினைவு கூரும் எவனும், எப்படி நன்றிகெட்டனாகி அப்படிப்பட்டவரைக் காயப்படுத்த முடியும்? ஞானத்தைக் கொடுக்கும், உலகத்தின் பொருட்களனைத்திலும் பொக்கிஷமான தனது குருவால் ஞானமடைந்து, அவருக்கே காயத்தை ஏற்படுத்துபவர்கள் இந்த உலகத்தால் வெறுக்கப்பட்டு, இறுதியில் பாவங்கள் செய்தவர்கள் செல்லும் உலகத்தை அடைவர்." என்றான்.

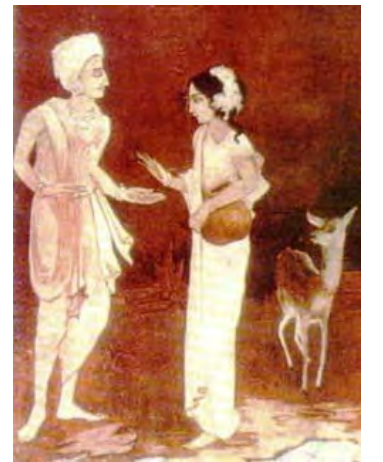
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்த கல்விகற்ற சக்ரன், மதுவின் மயக்கத்தால் தான் ஏமாற்றப்பட்டதை உணர்ந்து, அந்த பானத்தால் ஏற்பட்ட பெருத்த இழப்பை எண்ணிப் பார்த்து, நினைவு மங்கிய நிலையில் கசனை தான் அந்த மதுவுடன் விழுங்க வேண்டி வந்ததை நினைத்துப் பார்த்து, அந்தணர்களின் நடத்தை விதிகளைச் சீர்திருத்த எண்ணம் கொண்டார். அந்த உயர் ஆன்ம உசானஸ், கோபத்துடன் தரையிலிருந்து எழுந்து, "இந்த நாள் முதல், மயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், மது அருந்தும் அந்தணன் பாவியாவான். அவன் தனது எல்லா அறங்களையும் இழந்ததாகக் கருதப்படுவான். அவன் ஒரு அந்தணனைக் கொன்ற பாவத்தைத் தாங்கியவனாவான். அவன் இந்த உலகத்திலும் மற்ற உலகங்களிலும் வெறுக்கப்படுவான். இந்த நடத்தை மற்றும் கௌரவ விதியை எல்லா அந்தணர்களுக்கு உரித்தாக்குகிறேன். நேர்மையான அந்தணர்களும், பெரியோர்களை மதிப்போரும், தேவர்களும், இந்த மூன்று உலகமும் இதைக் கேட்கட்டும்." என்று சொல்லிவிட்டு அந்த உயர் ஆன்மாவைக் கொண்டவர், "தானவர்களே, நீங்கள் முட்டாள்கள். கசன் அவனது நோக்கத்தை அடைந்து விட்டான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். அவன் இனி என்னுடன்தான் வசிப்பான். இறந்தோரை மீட்கும் ஞானத்தை அடைந்த அவன், பிரம்மனுக்கு நிகரான பலத்துடன் இருப்பான்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பார்கவர் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தனது பேச்சை நிறுத்தினார். தானவர்கள் இதனால் அதிர்ச்சி அடைந்து, தங்கள் இல்லங்களுக்குச் சென்றனர். கசனும், முழுவதுமாக ஆயிரம் வருடங்கள் தனது குருவுடன் இருந்து, தனது வசிப்பிடமான தேவலோகத்திற்குத் திரும்ப, தனது குருவின் அனுமதியை வாங்கினான்."

## தேவயானியை ஏற்க மறுத்த கசன் - பகுதி 77

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "கசன், தனது விரதத்தின் காலம் முடிந்தவுடன் தனது குருவிடம் அனுமதி பெற்று தேவலோகத்திற்குத் திரும்ப முடிவு செய்தபோது, தேவையானி அவனிடம், "ஓ அங்கிரஸ் முனிவரின் பேரனே, நடத்தையால், பிறப்பால், கல்வியால், ஆன்மிகத்தால், பணிவால், நீர் பிரகாசிக்கிறீர். எப்படி அங்கிரஸ் முனிவர் மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் எனது தந்தையால் நினைக்கப்படுகிறாரோ, அப்படியே நானும் உமது தந்தையை மதித்து வழிபடுகிறேன். ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே, இதை அறிந்து, நான் சொல்வதைக் கேளும். உமது பிரம்மச்சர்ய விரத காலத்தில் நான் எப்படி நடந்து கொண்டேன் என்பதை நினைத்துப் பாரும. இப்போது உமது விரதம் முடிந்து விட்டது. இனி உமது அன்பையும் பாசத்தையும் என்னில் நிலைத்திருக்க வையும். உரிய மந்திரங்களுடன் எனது கரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்." என்றாள்.



படம் 136 கசனும் தேவயானியும்

அதற்கு கசன், "நீ எனது மரியாதைக்குரியவள். உனது தந்தையை வழிபடுவது போலவே உன்னையும் நான் வழிபடுகிறேன். ஓ களங்கமற்ற குணங்கள் கொண்டவளே, நீ என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவள். நீ அந்த உயர் ஆன்ம பார்கவருக்கு (சக்ரன்) அவரது உயிரைவிட அருமையானவள். ஓ இனிமையானவளே! நீ எனது குருவின் மகளாதலால், நீ எப்போதும் என்னால் வழிபடத்தகுந்தவள்! ஓ தேவயானி, எனது குரு சக்ரன் எப்படி எனது உயர்ந்த மரியாதைக்குரியவரோ, நீயும் அப்படியே. ஆகையால், நீ இப்படிச் சொல்லக் கூடாது." என்றான். தேவயானி, "நீர் எனது தந்தையின் குருவுடைய மகனின் மகன் (பேரன்). ஆகையால், ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நீர் எனது மரியாதைக்கும் வழிபாட்டுக்கும் தகுதி வாய்ந்தவர். ஓ கசரே, நீர் அசுரர்களால் பல முறை கொல்லப்பட்ட போது, நான் உம்மிடம் எப்படி பாசத்துடன் நடந்து கொண்டேன் என்று நினைத்துப் பாரும. ஓ ஒழுக்கமானவரே, எனது நட்பையும் பாசத்தையும் எண்ணி, எனது வழிபாட்டையும் மரியாதையையும் எண்ணிப்பாரும. என்னிடம் குறை இல்லாதபோது, நீர் என்னை நிராகரிக்கக் கூடாது. நான் உம்மை உண்மையான அர்ப்பணிப்புடன் நினைக்கிறேன்." என்றாள்.

இவையனைத்தையும் கேட்ட கசன், "ஓ ஒழுக்கமான விரதங்களுக்குச் சொந்தக்காரியே, பாவகாரியத்தைச் செய்ய என்னைத் தூண்டாதே. ஓ அழகான புருவம் கொண்டவளே, என்னிடம் கருணை கொள்.

அழகானவளே, நீ எனக்கு எனது குருவை விட மரியாதையில் உயர்ந்தவள். ஓ பெரிய கண்களுடன் நிலவைப்போல அழகாய் இருப்பவளே, நீ ஒழுக்கம் நிறைந்தவள். காவியரின் உடல் எனது வசிப்பிடமாக இருந்திருக்கிறது. ஆகையால், உண்மையில் நீ எனது தங்கை முறையாகும். இனிமையானவளே, நாம் ஒன்றாகமகிழ்ச்சிகரமாக நமது பொழிதைக் கழித்திருக்கிறோம். நமக்குள் நல்ல புரிந்துணர்வு உண்டு. நாம் பல தலைப்புகளில் உரையாடியிருக்கிறோம். அப்போதெல்லாம் எவ்வகையிலேனும் உன்னிடம் ஒழுக்கம் தவறி நடந்திருக்கிறேனா என்று நீ நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். நான் உன்னிடம் தேவலோகத்திற்குச் செல்ல அனுமதிக்கேட்டு நிற்கிறேன். ஆகையால், எனது பயணம் பாதுகாப்பாக அமைய என்னை வாழ்த்து. எனது குருவை கவனித்துக் கொள்ள எப்போதும் தயார் நிலையிலும், இதயத்தால் ஒருமைப்பட்டும் இரு." என்றான். தேவயானி, "ஓ கசரே, உண்மையில் என்னை நீர் மனைவியாக்கிக் கொள்ளாமல், என்னைத் தனிமைப்படுத்திச் சென்றால், உமது இந்த ஞானம், உமக்கு கனி கொடுக்காது போகும்." என்றாள்.

இதைக்கேட்ட கசன், "உன்னிடம் குறைகண்டு நான் உன்னை மறுக்கவில்லை. நீ எனது குருவின் மகளானதாலேயே மறுத்தேன்.

இது குறித்து எனது குருவின் கட்டளை எனக்கில்லை. உனக்கு திருப்தியுண்டாகுமானால் என்னைச் சபித்துக் கொள். ஒரு முனியின் நடத்தை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓ தேவயானி, உனது சாபத்திற்கு நான் தகுதியானவன் அல்ல. ஆனாலும், என்னை சபித்துவிட்டாய். கடமையாலன்றி உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு நீ இந்தச் செயலைச் செய்தாய்.

ஆகையால், இந்த உனது விருப்பம் நிறைவேறாது. எந்த முனிவரின் மகனும் திருமணத்திற்காக உனது கரத்தை ஏற்க மாட்டான். இந்த ஞானம் எனக்குக் கனி கொடுக்காது என்று சொன்னாய். அப்படியே ஆகட்டும். ஆனால், நான் யாருக்கு இந்த ஞானத்தை உபதேசிக்கிறேனோ, அவனுக்கு அதன் கனி கிடைக்கட்டும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தேவயானியிடம் இப்படிச் சொன்ன அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையான கசன், தேவர்கள் தலைவனின் வசிப்பிடம் சென்றான். அவன் வரவை அறிந்த தேவர்கள், இந்திரனை முன் கொண்டு வந்து அவனை வழிபட்டு, அவனிடம், "நிச்சயமாக நீ எங்களுக்கு மிகுந்த பலன் தரும் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறாய். உனது சாதனை அற்புதமானது. உனது புகழ் எப்போதும் சாகாது. வேள்விகளில் அளிக்கப்படும் கொடையை அடைவதில் நீயும் ஒரு பங்குதாரராக இருப்பாய்." என்றனர்.



## தேவயானியின் கோபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 78

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தேவலோகத்தில் வசிப்பவர்கள், அற்புதமான அறிவியலைப் பயின்று வந்த கசனை வரவேற்பதில் மிகுந்த மகிழ்வு கொண்டனர். ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவனே, கசனிடமிருந்து தேவர்கள் அந்த அறிவியலை அறிந்து கொண்டு தங்கள் குறிக்கோள் நிறைவேறியதாகக் கருதினர். எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி, ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவனிடம், "ஓ புரந்தரா! உனது வீரத்தைக் காட்ட நேரம் வந்துவிட்டது. உனது எதிரிகளைக் கொல்." என்றனர். அப்போது தேவர்களுடன் இருந்த மகவத் (இந்திரன்), "அப்படியே ஆகட்டும்." என்றான். ஆனால் அப்படிப் போகும் வழியில் நிறைய மங்கையரைக் கண்டான். அந்த மங்கையர் கந்தர்வ மன்னன் சித்ரரதனின் நந்தவனத்திற்கு அருகில் இருந்த ஏரியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவன் தன்னைக் காற்றாக மாற்றிக் கொண்டு, கரையில் இருந்த அவர்களது ஆடைகளைக் கலைத்துப் போட்டான். சிறிது நேரம் கழித்து, அந்த மங்கையர் நீரிலிருந்து எழுந்து, தங்கள் ஆடைகளை எடுக்கமுற்பட்டு, அந்த ஆடைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து கலைந்திருந்ததைக் கண்டனர். அதனால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் தேவயானியின் ஆடைகளை விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை எடுத்துக் கொண்டாள். ஓ மன்னா, அதன் பிறகு அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் ஒரு சச்சரவு ஏற்பட்டது.

தேவயானி, "ஓ அசுரனின் மகளே, ஏன் எனது ஆடையை எடுத்தாய்? நீ எனது சிஷ்யை அல்லவா? நீ நற்குணங்களற்று இருப்பதால், எந்த நன்மையும் உனக்கு ஏற்படாது." என்றாள். அதற்கு சர்மிஷ்டை, "உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் எனது தந்தையின் கீழ் நோக்கிய பார்வையில் படும், தாழ்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, காசு வாங்கிக் கொண்டு புகழ்பவர் போல புகழ்ந்து கொண்டே இருப்பவர்தானே உனது தந்தை. மற்றவர்களைப் புகழ்ந்து, இரந்து வாழ்பவர் மகள்தானே நீ. இரப்பவர்களுக்குப் பிச்சையிட்டு, தான் பிச்சையெடுக்காமல் எல்லோராலும் புகழப்படுபவரின் மகள் நான். நீயோ பிச்சைக்காரி, உனது மார்பில் அடித்துக் கொண்டுதீய வார்த்தைகள் பேசுவதும், என்னிடம் பகை கொள்வதும், கோபப்படுவதும் உன்போன்றோருக்கு வழக்கம்தான்.

பிச்சையை ஏற்பவளே, கோபத்தில் அழிவதால் சிந்தும் உனது கண்ணீரெல்லாம் வீண்தான். நான் நினைத்தால், உனக்கு துன்பத்தை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்யமாட்டேன். நீதான் சண்டையிட விரும்புகிறாய். ஆனால், நான் உன்னை எனக்குச் சமமாகக் கருதவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்." என்று வேகமாக மறுமொழி கூறினாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவயானி மிகுந்த கோபம் கொண்டு அவளிடம் இருக்கும் தனது ஆடைகளைப் பிடுங்கினாள். அதனால், சர்மிஷ்டை, அவளை அங்கிருந்த ஒரு கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு, வீடு திரும்பினாள். அந்தத் தீய சர்மிஷ்டை, நிச்சயமாக, தேவயானி இறந்து போனாள் என்று கருதி கோபத்துடன் தனது வீடு நோக்கி நடையைக் கட்டினாள்.

சர்மிஷ்டை அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றவுடன், அந்த இடத்திற்கு நகுஷனின் மகன் யயாதி வந்தான். அந்த மன்னன் அந்த இடத்திற்கு வேட்டையாடுவதற்காக வந்திருந்தான். அவனது ரதத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்த இரு குதிரைகளும், அவனுடன் தனியாக இருந்த ஒரு குதிரையும் மிகவும் களைத்திருந்தன. அந்த மன்னன், மிகுந்த தாகத்துடன் இருந்தான். அப்போது அந்த நகுஷனின் மகன் அங்கிருந்த கிணற்றைக் கண்டான்.

அது வற்றிப் போய்க் கிடந்ததைக் கண்டான். ஆனால், அதற்குள் ஆழமாகப் பார்வையைச் செலுத்துகையில், நெருப்பைப் போன்ற மங்கை அதனுள் இருப்பதைக் கண்டான். அந்த அருளப்பட்ட மன்னன், தேவர்களைப் போன்ற நிறத்தைக் கொண்ட அவளைக் கண்டு, இனிமையான வார்த்தைகளால் அவளிடம், "ஓ

அழகானவளே, பளபளப்பாக்கப்பட்ட தாமிரத்தைப் போன்ற நகங்களையும், தேவலோக ரத்தினங்கள் பொருத்திய கம்மல்களையும் கொண்டிருக்கும் நீ யார்? உன்னைக் கண்டால் மிகுந்த துன்பத்தில் இருப்பது போல் தெரிகிறது. நீ ஏன் இப்படி அழுது கொண்டிருக்கிறாய்? நீண்ட புற்களும், கொடிகளும் உடைய இந்தக் கிணற்றுக்குள் நீ எப்படி விழுந்தாய்? ஓ கொடியிடை மங்கையே, உண்மையாகச் சொல், நீ யாருடைய மகள்?" என்றான்.

அதற்கு தேவயானி, "தேவர்களால் கொல்லப்படும் அசுரர்களின் உயிரை மீட்டெடுக்கும் சுக்ரனின் மகள் நான். எனக்கு நேர்ந்த இந்த துயர் அவருக்குத் தெரியாது. ஓ மன்னா, பளபளப்பாக்கப்பட்ட தாமிரத்தைப் போன்ற நகங்களை உடைய இது எனது வலக்கரம்.

நீர் நல்ல பிறப்பு பிறந்தவர்; எனது கரத்தைப் பற்றி, என்னை மேலேற்றிவிடும்படி நான் கேட்கிறேன். நீர் நன்னடத்தையும், பெரும் வீரமும், பரந்த புகழையும் பெற்றவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் என்னை இந்தக் கிணற்றில் இருந்து மேலேற்றிவிடும்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அவள் ஒரு அந்தணரின் மகள் என்பதை அறிந்த மன்னன் யயாதி, அவளது வலக்கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்து, அந்த கிணற்றைவிட்டு, அவளை வெளியேற்றினான்.

அப்படி அந்த ஏகாதிபதி அவளை அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருந்து வெளியேற்றி, அவளது கூராகச் செல்லும் தொடைகளை வைத்தக்கண் வாங்காமல் இனிமையுடன் கண்டுகளித்து, தனது தலைநகர் திரும்பினான்.

அந்த நகுஷனின் மகன் சென்றுவிட்ட பிறகு, அங்கு வந்த தனது பணிப்பெண் குர்ணிகாவிடம், "ஓ குர்ணிகா, வேகமாக எனது தந்தையிடம் சென்று இங்கு நடந்ததையெல்லாம் சொல். விருஷபர்வனின் நகரத்திற்குள் நான் இப்போது நுழைய மாட்டேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிக் கட்டளையிடப்பட்ட குர்ணிகா, அசுரர் தலைவன் இருக்கும் அறைக்கு வேகமாகச் சென்று, அங்கு காவியரைக் கண்டு கோபப் பார்வையுடன், "ஓ பெரும் அந்தணரே, ஓ நற்பேறு பெற்றவரே, கானகத்தில், விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையால் தேவையானி தீங்கிழைக்கப்பட்டாள் என்பதை உமக்கு நான் தெரிவிக்கிறேன்." சர்மிஷ்டையால் தேவையானி தீங்கிழைக்கப்பட்டாள் என்பதை அறிந்த காவியர் கனத்த இதயத்துடன் வெளியே சென்று, கானகத்தில் அவளைத் தேடினார். கானகத்தில் அவளைக் கண்டவுடன், பாசத்துடன் அவளைக் கட்டியணைத்து, துயரால் அடைபட்ட குரலுடன், "ஓ மகளே, ஒருவரைத் தாக்கும் துயரம், பெரும்பாலும் அவரது தவறுகளாலேயே ஏற்படும். ஆகையால் உன்னிடம் ஏதோ தவறு இருக்கிறது, அதுவே இந்நேரத்தில் இப்படி தண்டித்திருக்கிறது." என்றார். இதைக்கேட்ட தேவயானி, "இது தண்டனையாக இருக்கட்டும், அல்லாமலிருக்கட்டும். கவனத்துடன் நான் சொல்வதைக் கேளும். விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை என்னிடம் சொன்னதனைத்தையும் கேளும். நீர் அசுர மன்னனால், வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட புகழ்பாடி என்று, கண்கள் சிவக்க, தீய வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். அவள் "கூலிக்காக எப்போதும் மற்றவர்களைப் புகழ்பாடிக் கொண்டு, இரந்து பிச்சையெடுத்து வாழ்பவரின் மகள்தானே நீ, நானோ, புகழை ஏற்றுக் கொண்டு, பிச்சையிட்டு, எந்தப் பரிசையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவரின் மகள்" என்றாள். விருஷபர்வனின் மகளான அந்த பெருமை கொண்ட சர்மிஷ்டை இப்படியே பேசினாள். ஓ தந்தையே, உண்மையில் நான் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டு புகழ்பாடி மற்றும் பரிசுகளை ஏற்பவரது மகளென்பது உண்மையென்றால், நான் அவளது கருணையைப் பெற அவளைப் புகழ் பாட வேண்டும். இதை நான் அவளிடம் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன்." என்றாள்.



படம் 137: தேவயானியும் சுக்ரனும்

அதற்கு சக்ரன், "ஓ தேவயானி, நீ வாடகைக்கமர்த்தப்பட்ட பிச்சைக்காரப் புகழ்பாடியின் மகளல்ல. யாரையும் புகழ்பாடாத, எல்லோராலும் புகழப்படுபவனின் மகளே நீ. அதை விருஷபர்வனே அறிவான். இந்திரன் அறிவான். மன்னன் யயாதியும் அறிவான். தெய்வீகத்தன்மையுடன், கற்பனைக்கெட்டாத அந்தணனாக இருப்பதே எனது பலம். ஒரு முறை என்னால் வழிபடப்பட்ட சுயம்புவே, நான் இந்த பூமிக்கும், தேவலோகத்துக்கும் தலைமையானவன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நானே நல்லுயிர்களுக்காக மழையைத் தருபவன், நானே எல்லா உயிரினங்களையும் காப்பவன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "துயரத்தாலும் கோபத்தாலும் பொருமிக்கொண்டிருந்த தனது மகளிடம், இனிமையான வார்த்தைகளை அருமையாகச் சொல்லி சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் சக்ரன்."

## சக்ரன் தேவயானி உரையாடல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 79

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

சக்ரன் தொடர்ந்தார், "ஓ தேவயானி, மற்றவர்களின் தீய பேச்சுகளை பொருட்படுத்தாதவன் அனைத்தையும் அடைகிறான் என்பதை அறிந்து கொள். குதிரைகளின் கடிவாளத்தை இறுகப்பற்றாமல் தளர்ந்தவாறு பற்றுபவனே உண்மையான சாரதி என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். ஆகையால், தனது வளரும் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவனே உண்மையான மனிதன். ஓ தேவயானி, தனது வளரும் கோபத்தைக் அமைதியாகக் கட்டுப்படுத்தி இருப்பவன் அனைத்தையும் அடைகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்.

மன்னிப்புக்கு தஞ்சம் கொடுப்பவன், தனது வளரும் கோபத்தை , சதுப்பு நிலத்தைவிட்டு அகலும் பாம்பைப் போல அசைத்து, உண்மையான மனிதனாகிறான். தனது கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவன், மற்றவர்களின் தீய பேச்சைப் பற்றி அக்கறைகொள்ள மாட்டான். காரணமிருந்தும் கோபமடையாதவன், நாம் வாழ்வதற்கு அவசியமான நான்கு நிலைகளையும் அடைவான் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு). சோர்வடையாமல் நூறு வருடங்களுக்கு மாதாமாதம் வேள்விகள் செய்பவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒரு வித்தியாசமுமில்லை. எப்போதுமே கோபமடையாதவன் உயர்ந்தவனாவான். நன்மைக்கும் தீமைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத ஆண்களும் பெண்களும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வர். ஞானமுள்ளோர் அவர்களைப் பின்பற்ற மாட்டார்கள்."

தனது தந்தையிடமிருந்து இவற்றைக் கேட்ட தேவயானி, "ஓ தந்தையே, கோபத்துக்கும் மன்னிப்புக்கு உள்ள வித்தியாசத்தையும், அதனதன் சக்திகளையும் நான் அறிவேன். ஆனால், ஒரு குரு தனது சீடனுக்கு நன்மையைச் செய்ய விரும்பினால், அந்தச் சீடன் மரியாதை குறைவாக நடக்கும்போது அவனை மன்னிக்கக்கூடாது. ஆகையால், தீய நடத்தையுள்ளோர் இருக்கும் இந்த நாட்டில் இனியும் நான் வாழ ஆசைப்படவில்லை. நன்னடத்தையுள்ள நல்லவர்களைப் பழித்துப் பேசி பாவகர காரியங்கள் செய்யும் மனிதர்களுடன், நன்மை செய்வதில் விருப்பம் கொண்ட ஞானமுள்ளோர் வசிக்கக்கூடாது. நல்ல நடத்தையுள்ள பிறப்பால் உயர்ந்தவர்கள், மரியாதைக்குரியவர்கள் ஆகியோர் வசிக்கும் இடமே ஒருவன் வாழத்தகுந்த இடம். விருஷபர்வனின் மகள் உச்சரித்த தீய வார்த்தைகள் வெறும் எரிபொருளை எரிக்க தூண்டிவிடப்பட்ட நெருப்பைப் போல எனது இதயத்தை எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நற்பேறு பெற்ற ஒரு எதிரியைப் புகழ்பாடுவதைவிட ஒரு தீயகாலம், நற்பேற்றை ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் வேறு இல்லை. அப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு மரணம் கூட சிறந்ததுதான் என்று கற்றவர்களால் சொல்லப்படுகிறது." என்றாள்.



## தேவயானியின் அடிமையானாள் சர்மிஷ்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 80

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



படம் 138: தேவயானி

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "மிருகு குலத்தில் வந்த காவியர் மிகுந்த கோபம் கொண்டு, அவனது மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த விருஷபர்வனை அணுகி, கனமான வார்த்தைகளால் பேசினார். "இந்தப் பூமியைப் போலவே, பாவகர காரியங்கள் உடனே பலனளிக்காது! ஆனால் படிப்படியாகவும், இரகசியமாகவும் அதைச் செய்தவனை அது அழிக்கும். அந்தக் கனி (பலன்) தன்னையோ? தனது மகனையோ அல்லது தனது பேரனையோ கண்டிப்பாக அணுகும். பாவங்கள் அதன் கனியைக் கொடுத்தே தீரும்.

ஆடம்பர உணவுகளைப் போல, அது செரிக்கவே செரிக்காது. தனது கடமைகளில் அக்கறையோடும், அறம் சார்ந்த தனது ஆன்மிகக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டும், எனது இல்லத்தில் தங்கியிருந்த அங்கரசின் பேரனைக் கொன்றீர்கள். அந்தப் அந்தணன் கசனைக் கொன்ற பாவத்தின் காரணமாகவும், எனதுமகளை நீங்கள் நடத்திய விதத்தின் காரணமாகவும், என்னால் உங்களுடன் இனியும் இருக்க முடியாது. ஓ அசுரர் தலைவனே, பிதற்றல் பேச்சு பேசும் பொய்யனாக என்னை நினைக்காதே? உங்களுடைய குற்றங்களையெல்லாம் திருத்திக் கொள்ளாமல் அதை நீங்கள் லேசாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்." என்றார்.

அதற்கு விருஷபர்வன், "ஓ மிருவின் மைந்தரே, நீர் ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவர் என்றோ, பொய்யர் என்றோ நான் ஒருபோதும் கருதியதில்லை. நிச்சயமாக அறமும், உண்மையும் உம்முள்ளேயே வசிக்கின்றன. ஓ பார்கவரே, என்னிடம் கருணையோடு இரும். எங்களைத் துறந்து நீர் செல்வதாயிருந்தால், நாங்கள் மறுபடியும் ஆழ்கடலுக்குள் செல்ல வேண்டியதுதான். நிச்சயமாக நாங்கள் வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது." என்றான்.

சுக்ரன், "ஓ அசுரனே, நானே அசுரர்களின் செல்வத்திற்குத் தலைவன் என்பது உண்மையாக இருப்பின், எனது மகள் தேவயானியிடம் சென்று அவளை சாந்தப்படுத்து." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "காவியர், விருஷபர்வனிடம் இப்படி சொல்லிவிட்டு, தேவயானியிடம் சென்று, நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னார். அதற்கு தேவயானி விரைவாக பதிலளித்தாள். "ஓ பார்கவரே, நீரே அசுர மன்னனின் தலைவராகவும், அவனது செல்வங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகவும் இருப்பின், மன்னனே இங்கு வந்து என்னிடம் அப்படிச் சொல்லட்டும்" என்றாள். அதன்பிறகு விருஷபர்வன் தேவயானியிடம் வந்து, "ஓ இனிமையான புன்னகையுடைய தேவயானி, நீ எதை விரும்பினாலும், அது எவ்வளவு கடினமாக இருப்பினும், அதை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்." என்றான்.

தேவயானி, "சர்மிஷ்டையுடன் கூடிய ஆயிரம் மங்கையர் எனக்குப் பணியாளாக வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்! எனது தந்தை என்னை எங்கு அளிக்கிறாரோ (திருமணம் செய்து கொடுக்கிறாரோ) அங்கும் அவள் என்னைத் தொடர வேண்டும்." என்று பதிலுரைத்தாள்.

விருஷபர்வன் தனது பணியாள் மங்கை ஒருத்தியிடம், "நீ சென்று, உடனே சர்மிஷ்டையை இங்கு கொண்டு வா. அவள் தேவயானியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றட்டும்." என்று கட்டளையிட்டான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெண் பணியாள் சர்மிஷ்டையிடம் சென்று, "ஓ இனிமையான சர்மிஷ்டா, உனது உறவினர்களுக்கு நன்மையைச் செய்ய, உடனே எழுந்து என்னைத் தொடர்ந்து வா. தேவயானியின் தூண்டுதலால், அந்த அந்தணர் (சுக்ரன்) தனது சீடர்களை (அசுரர்கள்) விட்டு அகலப் போகிறார். ஓ பாவமற்றவளே, நீ தேவயானி விரும்பியதைச் செய்ய வேண்டும்." என்றாள். சர்மிஷ்டை,

"தேவயானி விரும்பியதை நான் மகிழ்வுடன் செய்வேன். தேவயானியின் தூண்டுதலாலேயே சக்ரன் என்னை அழைக்கிறார். எனது தவறால், சக்ரன், தேவயானி ஆகிய இருவரும் அசுரர்களை விட்டு அகலக்கூடாது." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தனது தந்தையால் கட்டளையிடப்பட்ட சர்மிஷ்டை, தனது தந்தையின் மண்டபத்தை விட்டு, ஆயிரம் மங்கையருடன் விரைவாக ஒரு பல்லக்கில் வந்தாள். அவள் தேவயானியை அணுகி, "ஆயிரம் மங்கையருடன், நான் உனது பணியாளாக இருக்கிறேன். உன்னை உனது தந்தை எங்கு அளிக்கிறாரோ அங்கும் உன்னைத் தொடருகிறேன்." என்றாள். தேவயானி, "நான், உனது தந்தையின் புகழைப் பாடிக் கொண்டு, பிச்சையெடுத்து, இரந்துண்டு வாழும் ஒருவரின் மகள் ஆயிற்றே. நீயோ புகழப்படுபவள். நீ எப்படி எனக்குப் பணியாளாக இருக்க முடியும்?" என்றாள்.

சர்மிஷ்டை, "துன்பத்தில் உழலும் உறவினர்களுக்கு ஒருவன் அவனாலான எல்லா உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும். ஆகையால், நான் உனது தந்தை உன்னை எங்கு கொடுக்கிறாரோ அங்கும் தொடர்வேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா, சர்மிஷ்டை இப்படி தேவயானியிடம் பணியாளாக இருப்பதாக உறுதியளித்ததும், தேவயானி தனது தந்தையிடம், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, நான் திருப்தியடைந்தேன். இனி நான் அசுரர் தலைநகருக்குள் நுழைவேன்! உமது அறிவியலும், ஞானத்தின் சக்தியும் பலனற்றவையல்ல என்பதை நான் இப்போது உணர்ந்தேன்!" என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரும் நற்பெயர் பெற்ற அந்தணர்களில் சிறந்தவர், தனது மகளால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும், அசுரர் தலைநகருக்குள் இதயம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் நுழைந்தார். அவரை தானவர்கள் பெருமதிப்புடன் வழிபட்டனர்.

## யயாதியின் திருமணம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 81

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே, சில காலம் கழித்து, அழகான நிறம் கொண்ட தேவயானி, இன்பமாக இருக்க கானகத்திற்குச் சென்றாள். சர்மிஷ்டையுடனும் மற்ற பணிப்பெண்களுடனும் சென்ற தேவயானி, பழைய இடத்திலேயே திரிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அத்தனை பணியாட்களின் சேவையையும் ஏற்று பெருமகிழ்வு கொண்டாள். இதயம் இலகுவாகி விளையாடிக் கொண்டு, மலர்களிலிருக்கும் தேனையும், பலதரப்பட்ட கனிகளையும் உண்டு களித்தாள். அந்த நேரத்தில், நகுஷனின் மகன் யயாதி மிகுந்த களைப்புடனும் தாகத்துடனும் மானைத் தேடிக் கொண்டு அங்கு வந்தான். அங்கு தேவலோக ஆபரணங்கள் பூண்டு, நறுமணத்துடன் திகழ்ந்த தேவயானி, சர்மிஷ்டை மற்றும் பல மங்கையரையும் கண்டான்.

அங்கிருந்தவர்களிலேயே இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி, அழகிய நிறத்துடனும், இணையில்லாத அழகுடனும், இயல்பாகச் சாய்ந்திருந்தாள். அவளது கால்களை சர்மிஷ்டை பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இவை யாவையும் கண்ட யயாதி, "ஓ இனிமையானவர்களே, உங்கள் இருவரின் பெயர்கள் என்ன? உங்கள் பெற்றோர் யார்? இந்த இரண்டாயிரம் மங்கையரும் உங்களுக்குப் பணி செய்யக் காத்திருப்பது போலத் தெரிகிறதே."



படம் 139: யயாதியும் தேவயானியும்

என்றான். ஏகாதிபதி சொன்னதைக் கேட்ட தேவயானி, "ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே, நான் சொல்வதைக் கேளும். அசுரர்களின் ஆன்மிக வழிகாட்டிசுக்ரனின் மகள் நான் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். இந்த எனது தோழி, எனது பணிப் பெண்ணாவாள். நான் எங்கெல்லாம் செல்கிறேனோ அங்கெல்லாம் இவள் எனக்குப் பணி செய்வாள். இவள் அசுர மன்னன் விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையாகும்." என்று பதிலளித்தாள்.

அதன்பிறகு யயாதி, "இந்த அழகான புருவங்களும், அழகான நிறமும் கொண்ட உனது தோழி அசுரர் தலைவனின் மகளாக இருந்தும், ஏன் உனக்குப் பணிப்பெண்ணாக இருக்கிறாள் என்பதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறேன்." என்று கேட்டான்.

அதற்கு தேவயானி, "ஓ மன்னர்களின் சிறந்தவரே, எல்லாம் விதியின் பயனாக நிகழ்பவை. இதுவும் அப்படிப்பட்ட விதிப்பயனே, இதற்காக ஆச்சரியப்படாதீர். உமது குணங்களும், ஆடைகளும் மன்னர்களுக்குரியவை போல் தெரிகிறது.

உமது பேச்சும் வேதங்களின்படி அழகாகவும் சரியாகவும் இருக்கிறது. உமது பெயர் என்ன? எங்கே இருந்து வருகிறீர்? நீர் யாருடைய மகன் என்பதை எனக்குச் சொல்லும்." என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அந்த ஏகாதிபதி, "எனது பிரம்மச்சரிய காலத்தில் முழு வேதங்களும் எனது காதுகளுக்குள் நுழைந்தன. நான் யயாதி என்று அறியப்படுகிறேன். எனது தந்தை ஒரு மன்னர், நானும் ஒரு மன்னனே." என்று பதிலுரைத்தான்.

தேவயானி, "ஓ மன்னா, நீர் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறீர்? தாமரைகளைச் சேகரிக்கவா அல்லது மாற்றத்திற்காகவா? அல்லது வேட்டையாடவா?" என்று விசாரித்தாள். யயாதி, "ஓ இனிமையானவளே, மாணைத் தேடிவந்து தாகமடைந்தேன். இங்கே தண்ணீர் கிடைக்குமா என்றே வந்தேன். நான் மிகவும் களைத்துவிட்டேன். நான் இந்த இடத்தைவிட்டகல உனது உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்." என்றான்.

தேவயானி, "எனது இரண்டாயிரம் மங்கைகளுடனும் எனது பணிப்பெண் சர்மிஷ்டையுடனும், நான் உமது கட்டளைகளுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். வளமை உமதாகட்டும். நீர் எனது நண்பராகவும் தலைவராகவும் இருப்பீராக." என்று பதிலளித்தாள்.

யயாதி, "இனிமையானவளே, உன்னைப் பெற எனக்குத் தகுதி கிடையாது. என்னைவிட அந்தஸ்தில் வெகுவாக உயர்ந்த சுக்ரனின் மகள் நீ. உனது தந்தை, உன்னை பெரும் மன்னனுக்கே கூட அளிக்க முடியாது (மாட்டார்)." என்று சொன்னான்.

தேவயானி, "இதற்கு முன்பு, அந்தணர்கள் கூடித்திரியர்களுடனும், கூடித்திரியர்கள் அந்தணர்களுடனும் இணைந்திருக்கிறார்கள். நீர் ஒரு முனிவரின் மைந்தன், ஏன், நீரே ஒரு முனிவர்தான். ஆகையால், ஓ நகுஷனின் மைந்தரே, என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வீராக." என்று பதிலுரைத்தாள்.

யயாதி, "ஓ அழகான குணங்கள் கொண்டவளே, நான்கு வர்ணங்களும் ஒருவரின் உடலில் இருந்தே உற்பத்தியாயின. ஆனால் அவர்களது கடமைகளும், சுத்தமும் ஒன்றல்ல. ஒரு அந்தணன் எல்லோரினும் மேன்மையானவன்." என்றான். தேவயானி, "இந்த எனது கரம், உம்மைத் தவிர இதற்கு முன் எந்த மனிதனாலும் தொடப்பட்டதில்லை. ஆகையால், நான் உம்மை எனது தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டேன். உம்மைப் போன்ற முனி ஒருவரால் தொடப்பட்ட எனது கரங்களை வேறு எவர்தான் தொடுவார்?" என்று பதிலுரைத்தாள்.

யயாதி, "கோபத்துடன் இருக்கும் விஷத்தன்மை வாய்ந்த பாம்பையோ அல்லது சுடர்விட்டு எரிந்து பரவிவரும் சுடர்களையோவிட, ஒரு அந்தணனே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்பதை ஞானமுள்ளோர் அறிவர்." என்று சொன்னான்.

தேவயானி அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ மனிதர்களில் எருதைப் போன்றவரே, கோபத்துடன் இருக்கும் விஷத்தன்மை வாய்ந்த பாம்பையோ அல்லது சுடர்விட்டு எரிந்து பரவிவரும் சுடர்களையோவிட, ஒரு அந்தணனே தவிர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்று ஏன் சொல்கிறீர்?" என்று கேட்டாள்.



அதற்கு அந்த ஏகாதிபதி, "பாம்பு ஒருவரைத்தான் கொல்லும், கூர்முனை ஆயுதமும் ஒருவரைத் தான் கொல்லும். ஆனால் ஒரு அந்தணன் கோபமடையும்போது, மொத்த நகரங்களையும், அரசாங்கங்களையும் கொல்கிறான். ஒ மருட்சியுடையவளே, ஆகையால்தான் நான் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் அந்தணன் தவிர்க்கப்பட வேண்டியன் என்று குறிப்பிட்டேன். ஆகையால் ஒ இனிமையானவளே, உனது தந்தை உன்னை எனக்களிக்காமல், என்னால் உன்னைத் திருமணம் செய்ய முடியாது." என்று பதிலுரைத்தான்.

தேவயானி, " நீர் என்னால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறீர் என்பதே நிச்சயம். நீராக என்னைக் கேட்கவில்லை என்பதும் நிச்சயம். ஒ மன்னா, எனது தந்தை என்னை உமக்கு அளித்தால், நீர் என்னை ஏற்றுக் கொள்வீர் என்று அறிகிறேன். நீர் எளிமையான என்னை ஏற்றுக் கொள்வதில் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதன்பிறகு. தேவயானி ஒரு பணிப்பெண்ணைத் தன் தந்தையிடம் அனுப்பினாள். அந்தப் பணிப்பெண் சுக்ரனிடம் நடந்த எல்லாவற்றையும் விவரித்தாள். எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து கொண்ட பார்கவர், யயாதியை வந்து சந்தித்தார்."

பார்கவர் வருவதைக் கண்ட யயாதி அவரை இருகரம் கூப்பி வணங்கி, புகழ் வார்த்தைகள் சொல்லி, அவரது உத்தரவுகளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்தான்.

தேவயானி, "ஒ தந்தையே, இவர் நகுஷனின் மைந்தர். நான் துயரத்தில் இருந்த போது, இவர் எனது கரத்தைப் பற்றினார். நான் உமக்கு சிரம் தாழ்த்துகிறேன். என்னை அவருக்கு அளியுங்கள். இந்த உலகத்தில் வேறு எந்த மனிதரையும் நான் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன்." என்றாள்.

சுக்ரன், "ஒ அற்புதமான வீரம் மிக்கவளே, எனது அன்பான மகளால் அவளது தலைவனாக நீ நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறாய். நான் அவளை உனக்கு அளிக்கிறேன். ஆகையால், ஒ நகுஷனின் மைந்தா, இவளை உனது மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்." என்றார்.

யயாதி, "ஒ அந்தணரே, நான் ஒரு வரத்தைக் கேட்கிறேன். இந்தக் காரியத்தை நான் செய்வதால், வளராதக் கருவைப் பெறும் பாவம் என்னை அணுகாதிருக்கட்டும்." என்றான்.

சுக்ரன் அவனிடம், "நான் அந்தப் பாவத்திலிருந்து உன்னைக் காக்கிறேன். நீ விருப்பப்படும் வரத்தைக் கேள். இவளை மணந்து கொள்ள அஞ்சாதே. நிரந்தரத் தீர்வை நான் உனக்களிக்கிறேன்.

உனது மனைவியான கொடியிடையாள் தேவயானியை அறம்சார்ந்து காத்து வா. அவளுடைய துணையோடு நீ செய்யும் பயணங்கள் இனிமையானதாக உனக்கு அமையும். விருஷபர்வனின் இந்த மகள் சர்மிஷ்டை உன்னால் மரியாதையாக நடத்தப்பட வேண்டும். அவளை உனது படுக்கைக்கு நீ அழைக்கக்கூடாது." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சுக்ரனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட யயாதி, அந்த அந்தணரைச் சுற்றி வந்தான். அதன்பிறகு அந்த மன்னன் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவாறு சடங்குகளைச் செய்து திருமணம் செய்தான். சுக்ரனிடமிருந்து வளமான பொக்கிஷங்களான அருமையான தேவயானி, சர்மிஷ்டை மற்றும் இரண்டாயிரம் மங்கையரையும் பெற்றுக்கொண்ட, சுக்ரனாலும் அசுரர்களாலும் மரியாதையாக நடத்தப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி, பார்கவரால் உத்தரவிடப்பட்டு, தனது தலைநகருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினான்."

## யயாதியை ஏற்கவைத்த சர்மிஷ்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 82

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன் பிறகு யயாதி, இந்திரனின் நகரத்தைப் போன்ற தனது நகரத்திற்குத் திரும்பி, தனது அறைக்குள் நுழைந்து தனது மனைவி தேவயானியை அங்கு அமர்த்தினான். பிறகு அந்த ஏகாதிபதி, தேவயானியின் வழிகாட்டுதலின்படி செயற்கை வனமான அசோகவனத்தின் நந்தவனத்திற்கு அருகில் ஒருமாளிகையைக் கட்டி விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையை அமர்த்தினான். ஆயிரம் மங்கையர்த்து இருந்த சர்மிஷ்டைக்கு தகுந்த மரியாதைகளைச் செய்து, அவளுக்கான உணவுக்கும், ஆபரணங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்தான். ஆனால், அந்த நகுஷனின் மைந்தன் பல ஆண்டுகள் அருள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் தேவயானியுடனே தேவனைப்போல இன்பமாக கழித்தான். அவளது கனிதரும் காலம் வந்தபோது, அந்த அழகான தேவயானி கர்ப்பந்தரித்தாள். அவள் தனது அழகான மூத்த மகனை ஈன்றெடுத்தாள்.

அதன்பிறகு ஆயிரம் வருடம் கழிந்த பிறகு, விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை பூப்பெய்தி, தனது கனி தரும் காலம் வந்ததை அறிந்து ஆவல்கொண்டு தனக்குள்ளேயே, "எனது காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் நான் இன்னும் எனது மணாளனைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. என்ன நடந்துவிட்டது? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? எனது ஆசையின் கனிகளை நான் பெறுவது எப்படி? தேவயானி தாயாகிவிட்டாள். எனது இளமை இப்படியே நிராசையுடன் கழியப்போகிறது. தேவயானி தேர்ந்தெடுத்தவரையே நானும் கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கலாமா? நிச்சயமாக அதுதான் எனது தீர்மானம். அந்த ஏகாதிபதியே எனக்கு மகனைத் தர வேண்டும். அந்த அறம் சார்ந்தவன் என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க மாட்டானா?" என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "சர்மிஷ்டை இப்படித் தனது சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தபோது, எதிர்பாராமல் அசோகவனத்திற்கு வந்த மன்னன், சர்மிஷ்டையைக் கண்டு அமைதியாக நின்றான். எந்த சாட்சியும் இல்லாத இடத்தில் அந்த ஏகாதிபதியைக் கண்ட இனிய புன்னகை கொண்ட சர்மிஷ்டை அவனை அணுகி, தனது கரங்களைக் கூப்பி, "ஓ நகுஷ மைந்தரே, சோமன், இந்திரன், விஷ்ணு, யமன், வருணன் மற்றும் உம்முடைய அந்தப்புரங்களில் உள்ள மகளிரை யாராலும் காண முடியாது. ஓ மன்னா, நான் அழகானவள் என்றும் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் என்றும் நீர் அறிவீர். ஓ மன்னா, எனது கனிதரும் காலம் வந்துவிட்டது. அது பலனளிக்காமல் செல்ல நீர் அனுமதியாமல் இரும் என்று நான் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்." என்றாள்.



படம் 140: சர்மிஷ்டையும் யயாதியும்

யயாதி, "நீல நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் என்பதை நான் அறிவேன். நீ பெருமை மிக்க தானவர்களின் குலத்தில் பிறந்தவள். நீ அழகைக் கொடையாகக் கொண்டிருக்கிறாய். நிச்சயமாக, நான் உனது குணத்தில் எந்தக் களங்கத்தையும் காணவில்லை. நான் தேவயானியுடன் இணைந்த போது, உசானஸ், விருஷபர்வனின் மகளை நீ உனது படுக்கைக்கு அழைக்கக்கூடாது என்று எனக்கு கட்டளையிட்டிருக்கிறார்." என்று பதிலுரைத்தான்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ மன்னா, கேலிக்காவும், மாதரிடம் கலவிக்காகவும், திருமணத்திற்காகவும், தான் சொல்லும் வார்த்தையால் ஒருவருக்கு மரணமேற்படும் எனும்போதும், ஒருவன் செல்வத்தையெல்லாம் இழக்கும்போதும் பொய்யுரைப்பது பாவமன்று என்று சொல்லப்படுகிறது. பொய்யுரைப்பது இந்த ஐந்து சமயங்களில் மன்னிக்கப்படுகிறது.

ஓ மன்னா, கேட்கப்படும் போது, ஒருவன் உண்மையை உரைக்கவில்லை என்பதால் அவன் பாவமிழைத்தவன் என்பது உண்மையாகாது. ஒரே காரியத்திற்கு சேவை செய்யவே தேவயானியும் நானும் இங்கு தோழிகளாக அனுப்பப்பட்டோம். ஆகையால், நீர் எங்களுள் ஒருவரின் எல்லைக்குள் மட்டும் சுருங்கி இருப்பேன் என்று சொல்வது பொய்மையே ஆகும்." என்றாள்.யயாதி, "ஒரு மன்னன் என்பவன் தனது குடிமக்களின் கண்களுக்கு சிறந்த உதாரணமாக இருக்க வேண்டும். பொய்மை பேசும் ஏகாதிபதி நிச்சயமாக அழிவையே சந்திப்பான். என்னைப் பொருத்தவரை, நான் எனக்கு பெரும் இழப்பு என்னைப் பயமுறுத்தினாலும் பொய்யுரைக்க மாட்டேன்." என்றான்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ ஏகாதிபதி, ஒருத்தி தனது தோழியின் கணவரை தனதுகணவராகவே பார்க்கலாம். ஒருத்தியுடைய தோழியின் திருமணம் என்பது தன்னுடைய திருமணமே ஆகும். நீர் எனது தோழியால் கணவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டீர். ஆகையால், நீர் எனக்கும் அதேபோல கணவரே ஆவீர்." என்றாள்.

யயாதி, "கேட்பவருக்கு கேட்பதைக் கொடுப்பது நிச்சயமாக நான் நோற்கும் நோன்பாகும். நீ கேட்பது போலவேஏ, நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்." என்றான். சர்மிஷ்டை, "ஓ மன்னா, பாவத்திலிருந்து என்னைக் கரையேற்றும். எனது அறத்தைக் காப்பாற்றும். உம்மால் தாயாகி, உலகத்தில் சிறந்த அறத்தைப் பயில என்னை அனுமதியும். ஓ மன்னா, மனைவி, அடிமை, மகன் ஆகியோர் சுயமாக செல்வம் சம்பாதிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் சம்பாதிப்பது அனைத்தும் கொண்டவனுக்கே (தலைவனுக்கே) சொந்தம். உண்மையில் நான் தேவயானியின் அடிமை. நீர் தேவயானிக்கு தலைவனாகவும், குருவாகவும் இருக்கிறீர். ஆகையால், தேவயானியைப் போல, நீரே எனது தலைவனும் குருவும் ஆவீர். எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுமாறு நான் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி சர்மிஷ்டையால் சொல்லப்பட்ட யயாதி அவளது பேச்சில் இருந்த உண்மையை எண்ணிப் பார்த்தான். ஆகையால் அவன் சர்மிஷ்டையின் அறத்தைக் காப்பாற்றி அவளை கௌரவப்படுத்தினான். அவர்கள் சிறிது காலத்தை சேர்ந்தே கழித்தனர். அதன்பிறகு ஒருவருக்கு ஒருவர் பிரியாவிடை பெற்று எங்கிருந்து வந்தனரோ அங்கேயே தனித்தனியாகப் பிரிந்து சென்றனர்.

சில காலம் கழிந்ததும், அந்த இனிய புன்னகைக்கும், அழகான புருவங்களுக்கும் சொந்தக்காரியான சர்மிஷ்டை, அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் கருத்தரித்தாள். ஓ மன்னா, அந்த தாமரைக்கண் மங்கை உரிய காலத்தில் தேவர்களைப் போன்ற காந்தியுடனும், தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களுடனும் அழகான மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

## யயாதியைத் தாக்கிய பலவீனம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 83

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி அந்தக் குழந்தையின் பிறப்பை கேள்விப்பட்டு பொறாமையடைந்தாள். ஓ பரதா, சர்மிஷ்டை தேவயானியின் அன்பற்ற உணர்ச்சிக்குப் பொருளானாள். தேவயானி அவளிடம் சென்று, "ஓ அழகான புருவங்கள் கொண்டவளே, காமத்தின் பாதிப்பால் உண்டான பலனை அடைந்து, என்ன பாவம் செய்திருக்கிறாய்?" என்றாள். சர்மிஷ்டை, "வேதங்களை அறிந்த ஒரு அறம் சார்ந்த முனிவர் என்னிடம் வந்தார். அவர் வரங்கள் அருளக்கூடியவர். எனது தகுதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, நான் விரும்பிய வரத்தை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, எனது ஆசைகளை அடைவதற்காக நான் பாவ காரியம் செய்ய மாட்டேன். அந்த முனிவராலேயே நான் எனது பிள்ளையைப் பெற்றேன் என்று உனக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன்." என்று பதிலுரைத்தாள். தேவயானி, "அப்படி நடந்திருந்தால் சரிதான், ஓ மருட்சியுடையவளே, அந்த அந்தணரின் குலம், பெயர், குடும்பம் பற்றிய செய்திகளை நீ அறிந்திருப்பாயே. நான் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்." என்றாள். சர்மிஷ்டை, "ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, துறவாலும் சக்தியாலும் அந்த முனிவர்



தூரியனைப் போன்றிருந்தார். அப்படி அவரைப் பார்த்ததும், இது குறித்து நான் அவரிடம் கேட்கவில்லை." என்று பதிலுரைத்தாள். தேவயானி, "இது உண்மையானால், அப்படிப்பட்ட பெரும் அந்தணரால் இந்தக் குழந்தை கிடைத்தது நிச்சயமென்றால், ஓ சர்மிஷ்டா, நான் கோபமடைய எக்காரணமும் இல்லை." என்றாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படி அவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிச் சிரித்து, பிரிந்து சொன்னனர். சர்மிஷ்டையால் சொல்லப்பட்ட செய்தியை அறிந்து தேவயானி தனது அரண்மனைக்குச் சென்றாள். ஓ மன்னா, இந்திரனையும் விஷ்ணுவையும் போன்ற யது, துர்வசு என்று இரு மகன்களை யயாதி, தேவயானியிடம் பெற்றான். விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை அந்த அரச முனிவனால், திரஹ்யு, அனு மற்றும் பூரு என்ற மூன்று மகன்களுக்குத் தாயானாள்.

ஓ மன்னா, ஒரு நாள் இனிய புன்னகையுடைய தேவயானி யயாதியுடன் தனிமையில் கானகத்தில் (மன்னனின் விரிவாக்கப்பட்ட நந்தவனம்) உலவிக் கொண்டிருந்த போது, அவள் தெய்வீக அழகுடன் மூன்று குழந்தைகள் ஒருவர் மீது ஒருவர் முடி நம்பிக்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். தேவயானி ஆச்சரியமடைந்து, "ஓ மன்னா, அழகாக தேவலோகக் குழந்தைகளைப் போல இருக்கும் இவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள்? காந்தியாலும் அழகாலும் இவர்கள் தங்களைப் போல் இருக்கின்றனர் என்று நான் நினைக்கிறேன்." என்று கேட்டாள்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "தேவயானி மன்னனின் மறுமொழிக்காகக் காத்திராமல் அந்தக் குழந்தைகளிடமே, "குழந்தைகளே, உங்கள் குலம் என்ன? உங்கள் தந்தை யார்? உண்மையான பதிலைச் சொல்லுங்கள். அனைத்தையும் அறிய நான் விரும்புகிறேன்." என்றாள்.

அந்தக் குழந்தைகள் மன்னனை (தங்கள் ஆட்காட்டி விரலால்) காட்டினர். சர்மிஷ்டையைத் தங்கள் தாய் என்றனர். அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்தக் குழந்தைகள் மன்னனின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டனர்.

ஆனால் மன்னன் தேவயானியின் முன்னிலையில் அக்குழந்தைகளைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அந்த பிள்ளைகள் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று, தங்கள் தாயிடம் அழுது கொண்டே சென்றனர். மன்னன், அக்குழந்தைகளின் செயலால் மிகவும் வெட்கமடைந்தான். ஆனால் தேவயானி, மன்னிடம் குழந்தைகள் கொண்ட பாசத்தைக் கண்டுகொண்டு இரகசியத்தை அறிந்து சர்மிஷ்டையிடம், "நீ என்னை நம்பி இருக்கும்போது, என்னையேக் காயப்படுத்தும் தைரியம் உனக்கு எப்படி வந்தது? உனது அசுர வழக்கத்தால் மற்றுமொரு தீங்கைச் செய்ய நீ அஞ்சவில்லையா?" என்றாள்.

சர்மிஷ்டை, "ஓ இனிய புன்னகையுடையவளே, நான் முனிவரைப் பற்றிச் சொன்னது முற்றிலும் உண்மையே. நான் சரியாகவே நடந்து கொண்டேன். அறம் சார்ந்தே நடந்து கொண்டேன். ஆகையால் நான் உனக்கு அஞ்சவில்லை. நீ மன்னனை உனது கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது போல, நானும் அவரையே எனக்குத் தேர்ந்தெடுத்தேன். ஓ அழகானவளே, நடைமுறையில் தோழியின் கணவர், தனது கணவரும் கூட. நீ ஒரு அந்தணரின் மகள் ஆகையால், நீ எனது வழிபாட்டிற்கும் மரியாதைக்கும் தகுதி வாய்ந்தவள். ஆனால், நான் இந்த அரசமுனியின் மேல் இன்னும் எவ்வளவு மதிப்பை வைத்திருக்கிறேன் என்பதை நீ ஆறியமாட்டாய்." என்றாள்.

வைசம்பாயனர், "ஓ மன்னா, அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவயானி பெரிதும் சத்தம் போட்டு, "ஓ ஏகாதிபதியே, நீர் எனக்குத் தீங்கிழைத்துவிட்டீர். நான் இனி இங்கு வாழ மாட்டேன்." என்றாள். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, வேகமாக கண்ணீர் நிறைந்த கண்களோடு எழுந்து, தனது தந்தையிடம் சென்றாள். மன்னன் அவளை அந்தக் கோலத்தில் கண்டு, மிகவும் துயரடைந்து, பெரிதும் அச்சமடைந்து, அவளது காலடிகளைத்



படம் 141 பலவீனத்தையடைந்த யயாதி

தொடர்ந்து, அவளது கோபத்தைத் தணிக்க முயற்சி செய்தான். ஆனால் தேவயானி, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, மன்னனிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல், கண்ணிரால் குளித்த கண்களோடு, விரைவாக கவியின் மைந்தனான தனது தந்தை உசானஸிடம் சென்றடைந்தாள். அவளது தந்தையைக் கண்டு, தனது மரியாதைகளைச் செலுத்தி, அவர் முன்பு நின்றாள். யயாதியும் விரைவாக வந்து தனது வணக்கங்களைத் தெரிவித்து பார்க்கவரை வழிபட்டான்.

தேவயானி, "ஓ தந்தையே, எனது துணைவரால் நல்லொழுக்கம் கைவிடப்பட்டது. கீழ்மையானது உயர்ந்து, உயர்வானது தாழ்ந்தது. விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டையால் நான் மீண்டும் உள்ளம் புண்பட்டேன். இந்த மன்னன் யயாதி அவளிடம் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால், ஓ தந்தையே, அதிர்ஷ்டமற்றவளான நான் இரண்டு மைந்தர்களையே பெற்றிருக்கிறேன்! ஓ பிருகுவின் மைந்தரே, அறம் சார்ந்த கட்டளைகளை நன்கு அறிந்தவர் இந்த மன்னன் என்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்டது. ஓ காவியரே, ஆனால் இவர் நேர்மையான பாதையில் இருந்து வழுவி விட்டார் என்பதை நான் உமக்குச் சொல்கிறேன்." என்றாள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட சுக்ரன், "அன்பாக உன்னைப் பின் தொடர்ந்தவளை அறம் சார்ந்த கட்டளைகளை அறிந்தும், நீ களங்கப் படுத்தியதால், ஓ ஏகாதிபதியே, வெல்லப்பட முடியாத பலவீன நிலை (முதுமை) உடனே உன்னை குலைத்துப் போட்டும்" என்றார். யயாதி, "வணக்கத்திற்குரியவரே, தனது காலத்தை கனியுடையதாக ஆக்க, அந்த தானவ மன்னனின் மகளால் தனிமையில் நான் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டேன். அறம் சார்ந்தே நான் அதைச் செய்தேன். வேறு எந்த நோக்கமும் எனக்குக் கிடையாது. ஓ அந்தணரே, ஒரு பெண்ணால் அவளுக்குரிய காலத்தில், தனிமையில் கேட்கப்பட்டு, அதை நிறைவேற்றாத ஆண், ஒரு கருவைக் கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாவான் என்று வேதம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. விருப்பம் நிறைந்த மங்கையை, அவளது காலத்தில் தனிமையில் அவளால் இரகசியமாகக் கேட்கப்பட்டு, அவளுடன் அந்த ஆண் செல்ல வில்லையென்றால், அவன் எல்லா அறத்தையும் இழந்து, கருவைக் கொன்றவன் என்று கற்றவர்களால் பழிக்கப்படுவான். ஓ பிருகுவின் மைந்தரே, இந்தக் காரணங்களுக்காகவே, பாவத்தை விலக்க, நான் சர்மிஷ்டையிடம் சென்றேன்." என்றான். அதற்கு சுக்ரன், "நீ என்னை நம்பியிருக்கிறாய். நீ எனது கட்டளைக்காக காத்திருந்திருக்க வேண்டும். உனது கடமைகளில் பொய்மையைக் கடைபிடித்திருக்கிறாய். ஓ நகுஷ மைந்தா, நீ திருட்டுப் பாவத்திற்குச் சொந்தக்காரன்." என்றார்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "நகுஷ மைந்தன் யயாதி, கோபமடைந்த உசானஸால் சபிக்கப்பட்டு, உடனே தனது இளமை நீக்கப்பட்டு பலவீனத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டான். யயாதி, "ஓ பிருகு மைந்தரே, நான் இன்னும் எனது இளமையாலும், தேவயானியாலும் முழு திருப்தியடையவில்லை. ஆகையால், ஓ அந்தணரே, என்னிடம் கருணைக் கொண்டு, இந்தப் பலவீனம் என்னைத் தொடாமல் இருக்கச் செய்யும்." என்றான். சுக்ரன், "நான் பொய்மையைப் பேசுவதே இல்லை. ஓ மன்னா, இப்பொழுதும், நீ பலவீனத்தால் தாக்கப்பட்டாய். ஆனால் நீ விருப்பப்பட்டால், உனது இந்த பலவீனத்தை இன்னொருவருக்கு மாற்ற முடியும்." என்று பதிலுரைத்தார்.

யயாதி, "ஓ அந்தணரே, நான் அறத்தையும் புகழையும் பெற தனது இளமையைத் தரும் எனது மகன் யாரோ, அவனே எனது அரசாங்கத்தை அனுபவிக்கட்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்." என்றான். சுக்ரன், "ஓ நகுஷ மைந்தா, என்னை நினைத்துக் கொண்டு, நீ உனது பலவீனத்தை யாரொருவருக்கும் மாற்ற முடியும். எந்த மகன் உனக்கு இளமையைக் கொடுக்கிறானா, அவனே உனது வாரிசாகட்டும். அவன் நீண்டு ஆயுள் பெற்று, பெரும் புகழடைந்து, எண்ணற்ற மக்களைப் பெறுவான்." என்றார்.

## யயாதியின் முதுமையை ஏற்ற புரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 84

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



படம் 142: யயாதி தனது பிள்ளையிடம் யாசிப்பது

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "யயாதி முதுமையால் பலவீனமடைந்து தனது தலைநகருக்குச் சென்று, தனது மூத்த மகன் யதுவை அழைத்து, "அன்புக் குழந்தாய், உசானஸ் என்று அழைக்கப்படும் காவியரின் சாபத்தால், பலவீனமடைந்து, தோல் சுருக்கம் ஏற்பட்டு, தலை மயிர் வெண்மையாகி முதுமை என்னை ஆட்கொண்டது. ஆனால், நான் இன்னும் எனது இளமையின் இனிமையில் திருப்திகொள்ளவில்லை. ஆகையால், ஓ யது, எனது

பலவீனத்துடன் கூடிய முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பம்

அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை உனக்குத் திருப்பி அளித்து, எனது முதுமையையும் பலவீனத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

யது, "பலவீனம் கொள்வதால் உண்பதிலும் குடிப்பதிலும் எண்ணற்ற சிரமங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ஓ மன்னா, நான் உமது பலவீனத்தை ஏற்க மாட்டேன். இது எனது நிச்சயமான தீர்மானம். தலையில் வெண்மயிர் தாங்கி, மகிழ்ச்சியற்று, நரம்புகள் தளர்ந்து, உடலெங்கும் தோல் சுருக்கம் ஏற்பட்டு, உருகுலைந்து, உறுப்புகளின் வலிமை குன்றி, நலிவடைந்து, எந்த வேலையைச் செய்யவும் இயலாத நிலை ஏற்பட்டு, நண்பர்களிடமும் தோழர்களிடமும் தோல்வியுற்று வாழ்வதே பலவீன நிலையாகும். ஆகையால், ஓ மன்னா, நான் அதை ஏற்க விரும்பவில்லை. ஓ மன்னா, உமக்கு நிறைய மகன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உமக்கு மிகவும் அன்பானவர்கள் ஆயிற்றே. நீர் அறத்தின் கட்டளைகளை அறிந்தவர். உமது மற்ற மகன்களிடம் இந்த உமது பலவீனத்தை ஏற்கச் சொல்லுங்கள்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ மகனே, நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனது மகன்கள் மன்னர்களாக இருக்க மாட்டார்கள்." என்று சொல்லி அடுத்த மகன் துர்வசுவிடம், "ஓ துர்வசு, எனது பலவீனத்துடன் கூடிய முதுமையை நீ ஏற்றுக் கொள். உனது இளமையைக் கொண்டு நான் இன்பம் அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையைத் திருப்பி அளித்து, எனது முதுமையையும் பலவீனத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

துர்வசு, "ஓ தந்தையே, நான் பலவீனத்தை விரும்பவில்லை. அது பசி, இன்பம், பலம், அழகு, அறிவு ஆகியவற்றையும், ஏன் உயிரையே கூட ஒரு மனிதனிடம் இருந்து எடுத்துவிடுகிறது." என்றான். யயாதி அவனிடம், "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனது குலம் அருகிப் போகும். பாவியான நீ, நீல நிற இரத்தம் உடைய மங்கையரிடம் பிள்ளையைப் பெற்று தாழ்ந்த ரக ரத்தம் கொண்டு பயிற்சியாலும் கட்டளைகளாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சுத்தமற்றவர்களின் மன்னனாவாய். அவர்கள் பாவம் நிறைந்தவர்களாக, ஆரியரல்லாதவராக (உயர்குடியல்லாதவராக) பறவைகளையும் மிருகங்களையும் போலிருப்பர்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "யயாதி, தனது மகன் துர்வசுவை இப்படி சபித்துவிட்டு, சர்மிஷ்டையின் மகன் திரஹ்யுவிடம், "ஓ திரஹ்யு, நிறத்தையும் அழகையும் அழிக்கும் எனது பலவீனத்தை ஆயிரம் வருடங்களுக்கு ஏற்றுக் கொண்டு, உனது இளமையை எனக்குத் தா. ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை திருப்பிக் கொடுத்து எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்."



என்றான். அதற்கு திரஹ்யு, "ஓ மன்னா, பலவீனமடைந்தவன் யானைகளில் செல்வதையும், ரதங்களில் செல்வதையும், குதிரைகளில் செல்வதையும், பெண்களையும் அனுபவிக்க முடியாது. அவனது குரல் கூட கரகரப்பாகிவிடும். ஆகையால், நான் உமது பலவீனத்தை ஏற்க விரும்பவில்லை." என்றான்.

யயாதி, "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் நீ எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். ஆகையால், உனக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் விருப்பம் எதுவோ அது நிறைவேறாது. குதிரைகளும், ரதங்களும், யானைகளும், நல்ல வாகனங்களும், கழுதைகளும், எருதுகளும், பல்லக்குகளும் செல்வதற்கான சாலைகளே இல்லாத, களிமண்ணால் நிறைந்த தேசத்திற்கு நீ பெயரளவுக்கே மன்னனாக இருப்பாய்." என்று சபித்தான். அடுத்தவனான அனுவிடம் யயாதி, "ஓ அனு, எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள். நான் உனது இளமையைக் கொண்டு ஆயிரம் வருடங்களுக்கு இன்பங்களை அனுபவிக்கிறேன்." என்றான்.

அதற்கு அனு, "பலவீனமானவர்கள் குழந்தைகளைப் போல உண்டு எப்போதும் அசுத்தமாக இருப்பர். அவர்களால் வேள்வித்தீயில் நெய்யைக் கூட ஊற்றமுடியாது. ஆகையால், நான் உமது முதுமையை ஏற்க விரும்பவில்லை." என்றான். யயாதி அவனிடம், "நீ எனது இதயத்திலிருந்து உற்பத்தியானாய், ஆனால் எனக்கு உனது இளமையைத் தர மறுக்கிறாய். நீபலவீனத்தில் பெரும் குறைகளைக் கண்டுபிடிக்கிறாய். ஆகையால், பலவீனம் உன்னை வந்தடையட்டும்! ஓ அனுவே, உனது சந்ததியினரும் இளமையை அடையும் போது மரணத்தை அடைவர். நீ நெருப்பின் முன்பு அமர்ந்து வேள்விகளைச் செய்ய முடியாது." என்று சபித்தான்.

கடைசியாக யயாதி, தனது இளைய மகன் புருவிடம் சென்று, "ஓ புரு, நீ எனது இளைய மகன்! ஆனால் நீ எல்லோருக்கும் முதல்வனாவாய்! உசானஸ் என்று அழைக்கப்படும் காவியரின் சாபத்தால் பலவீனம், தோல் சுருக்கம், வெண் முடி ஆகியன என்னை அட்கொண்டன. இருப்பினும் எனது இளமையை நான் முழுமையான அனுபவிக்கவில்லையே. ஆகவே, ஓ புரு, எனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் ஏற்றுக் கொள்! உனது இந்த இளமையைக் கொண்டு நான் சில வருடங்களுக்கு இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொள்கிறேன். ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்ததும், நான் உனது இளமையை உனக்குத் திருப்பித் தந்து, எனது முதுமையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இப்படி மன்னனால் கேட்கப்பட்ட புரு பணிவுடன், "ஓ ஏகாதிபதியே, நீர் சொல்வதை நான் செய்கிறேன். ஓ மன்னா, உமது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எனது இளமையை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வின் இனிமையை அனுபவித்துக் கொள்ளும். உமது கட்டளைப்படி பலவீனத்தாலும் முதுமையாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, எனது இளமையை உமக்குக் கொடுத்து நான் வாழ்ந்து வருகிறேன்." என்றான். யயாதி, "ஓ புரு, உன்னிடம் நான் திருப்தி கொண்டேன். அப்படி திருப்தியடைந்ததால் சொல்கிறேன். உனது அரசாங்கத்தில் வாழும் மக்கள் அவர்கள் விருப்பங்கள் முழுவதும் ஈடேறி மகிழ்ச்சியாக இருப்பர்." என்றான்.

இப்படிச் சொன்ன அந்தப் பெரும் துறவி யயாதி, காவியரை நினைத்து, தனது பலவீனத்தையும் முதுமையையும் அந்த உயர் ஆன்மாவான புருவுக்கு அளித்தான்.

## தந்தைக்குக் கீழ்ப்படியும் மகனே வாரிசு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 85

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த சிறந்த ஏகாதிபதியான நகுஷ மைந்தன் யயாதி, புருவின் இளமையைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகவும் திருப்தி கொண்டான். அதன்பிறகு அவன் தனது சக்திக்கு உட்பட்ட இன்பங்களை காலத்திற்குத் தகுந்தவாறு அனுபவித்தான். ஆகையால் பெரும் இன்பத்தை பெற்றான். ஓ மன்னா, அறத்திற்கெதிரான எந்தச் செயலையும் அவன் செய்யவில்லை. தேவர்களையும், பித்ரிக்களையும் (பித்ருக்களையும்) தனது வேள்விகளாலும் சிரதங்களாலும் மகிழ்வித்தான், ஏழ்மையானவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து மகிழ்வித்தான், வைசியர்களைக் காத்து மகிழ்வித்தான், சூத்திரர்களை அன்பால் மகிழ்வித்தான். எல்லா குற்றவாளிகளுக்கும் தகுந்த தண்டைகளைக் கொடுத்தான். யயாதி, குடிமக்களின் எல்லா பகுதிகளையும் திருப்திப் படுத்தி அவர்களைக் காத்து மற்றுமொரு இந்திரனைப் போல இருந்தான். சிம்மத்தின் வீரத்தைக் கொண்ட அந்த ஏகாதிபதி, தனது இளமையைக் கொண்டு தனது கட்டுக்குள் இருக்கும் எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவித்தான், அறம் சார்ந்து எல்லையற்ற மகிழ்வை அடைந்தான்."



படம் 143: புரு  
அரியணையேற்றப்படுகிறான்

தனது விருப்பதுக்குட்பட்ட அனைத்தையும் அவன் அனுபவித்தான். அவன் எப்போது தனது ஆயிரம் வருட நிறைவு வரப்போகிறது என்று நினைத்தானோ அப்போதே துன்பப்பட்டான். காலத்தின் மர்மங்களை அறிந்த அந்த மன்னன், தகுந்த காலங்களையும் (13 கஷ்தங்கள் = 1 காலம், 30 காலங்கள் = 1 முகூர்த்தம்) கஷ்தங்களையும் (கண் சிமிட்டும் நேரம்) கவனித்து வைத்து, சில நேரங்களில் விஸ்வச்சியுடன் இந்திரனின் அழகிய நந்தவனத்திலும், சில நேரங்களில் அலகாவிலும் (குபேரனின் நகரத்தில்), சில நேரத்தில் வடக்கே இருக்கும் மேரு மலையின் உச்சியிலும் விளையாடினான். அந்த அறம் சார்ந்த மன்னன் எப்போது ஆயிரம் வருடங்கள் நிறைந்தது என்று நினைத்தானோ அப்போது புருவை வரவழைத்து அவனிடம், "ஓ எதிரிகளை அடக்குபவனே, ஓ மகனே, உனது இளமையைக் கொண்டு, எனது சக்திக்குட்பட்டு, வாழ்வின் இன்பங்களை அதனதன் காலத்தில் எனது முழு விருப்பம் ஈடேற அனுபவித்தேன். இருந்தாலும், நம் விருப்பங்கள் எப்போதும் அதை அனுபவித்துவிடுவதனால் திருப்திகொள்வதில்லை. ஆனால், அதை அனுபவிப்பதனால், நெருப்பில் நெய் ஊற்றப்பட்டால் வளர்வது போல அது வளர்கிறது. ஒரு தனி மனிதன் நெல், கோதுமை, வெள்ளி, தங்கம், ரத்தினங்கள், மிருகங்கள், பெண்கள் என அனைத்தும் கொண்ட இந்த முழு உலகத்துக்கே தனி அதிபதியாக இருந்தாலும், அவன் திருப்தி கொள்ள மாட்டான். ஆகையால், இன்பத்திற்கான தாகம் என்பது கைவிடப்பட வேண்டியது.

உண்மையான மகிழ்ச்சி என்பது, எவரொருவர் இந்த உலகப்பொருட்களின் மீதிருக்கும் தாகத்தைக் கைவிடுகிறார்களோ அவர்களுக்கே கிடைக்கும். அந்த தாகம் என்பதைத் தீயவர்களாலும், பாவிகளாலும் கைவிட முடியாது. நாம் வாழ்வில் தோல்வியுறும் போதும் அந்த தாகம் தோல்வியுறுவதில்லை. அந்த தாகம் என்பது மனிதனின் மரணத்திற்கான நோயாகும். இந்த ஆயிரம் வருடமும் எனது இதயம் எனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதிலேயே நிலைத்திருந்தது. இருப்பினும், அவற்றின் மீது எனக்கிருந்த தாகம், ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்தே வந்தது. ஆகையால், வருங்காலங்களில் கானகத்திற்குச் சென்று அங்கு இருக்கும் மானின் மருட்சியுடன் அமைதியாக உலகப் பொருட்களின் மீது எனது இதயத்தைச் செலுத்தாமல் பிரம்மனின் மீது செலுத்தி அந்த தாகத்தைக் கைவிடப்போகிறேன். ஓ புரு, உன்னிடம் நான் மிகுந்த திருப்திகொண்டேன்! வளமை உனதாகட்டும்! இந்த உனது இளமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்! எனது

அரசாங்கத்தையும் பெற்றுக் கொள். நிச்சயமாக நீயே எனக்குப் பெரும் சேவையைச் செய்த எனது மகனாவாய்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு, நகுஷ மைந்தனான யயாதி, தனது பலவீனத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். அவனது மகன் புரு தனது இளமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். யயாதி தனது இளைய மகனான புருவை அரியணையில் அமர்த்த விருப்பங்கொண்டான். ஆனால் அந்தணர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட நான்கு வகையினரும் மன்னனிடம், "ஓ மன்னா, தேவயானியின் மூலம் உனக்குப் பிறந்த மூத்த மகனும், பெரும் சக்ரனின் பேரனுமான யது இருக்கும்போது, நீர் எப்படி உமது அரசாங்கத்தை புருவுக்குக் கொடுப்பீர்? நிச்சயமாக யதுவே உமது மூத்த மைந்தன்; அவனுக்குப் பிறகு துர்வசுவும், அதற்குப் பிறகு சர்மிஷ்டைக்குப் பிறந்த மைந்தர்கள் திரஹ்யுவும் அனுவும் இருக்கிறார்கள். அதன்பிறகே புரு இருக்கிறான். மூத்தவர்கள் இருக்கும்போது இளையவன் எப்படி அரியணைக்கு அருகதையாவான்? இதை நாங்கள் உமக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். நீர் தர்மம் எதுவோ அதைச் செய்யும்." என்றனர்.

யயாதி, "அந்தணர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட நால்வகை மக்களே, நான் என் அரசாங்கத்தை எனது மூத்த மகன் யதுவுக்கு ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்பதைக் கேளுங்கள். தனது தந்தைக்குக் கீழ்ப்படியாதவன் மகனாகமாட்டான் என்பது ஞானமுள்ளோர் வாக்கு. தனது பெற்றோர்கள் சொல்வதை ஏற்று நடந்து, அவர்களின் நல்லதில் ஆர்வம் கொண்டு, அவர்களால் எல்லா வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களே சிறந்த மைந்தர்களாவர். யதுவாலும், ஏன் துர்வசுவாலும் நான் அலட்சியம் செய்யப்பட்டேன். திரஹ்யு மற்றும் அனுவாலும் நான் அலட்சியமே செய்யப்பட்டேன். புரு ஒருவனே எனது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தான். அவனாலேயே நான் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டேன்.

ஆகையால், எல்லோருக்கும் இளையவனே எனது வாரிசாவான். அவன் எனது பலவீனத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். நிச்சயமாக புரு எனது நண்பனாவான். என்னால் பெரிதும் ஏற்றுக் கொள்ளும் செயலை அவன் செய்தான். எனக்குக் கீழ்ப்படிந்த நடக்கும் எனது மகனே எனக்கு அடுத்த மன்னனாகி, இந்த முடி உலகத்தையும் அவன் கட்டுக்குள் கொண்டு வருவான் என்பது கவியின் மகனான சக்ரனின் கட்டளையும் ஆகும். ஆகையால், நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்வதெல்லாம், புரு இந்த அரியணையை அலங்கரிக்கட்டும் என்பதுதான்." என்றான்.

அதன் பிறகு அந்த மக்கள், "அது உண்மைதான். ஓ மன்னா, பெற்றோரின் நன்மையில் விருப்பம் உள்ள மகனே, அவன் இளையவனாக இருந்தாலும் வளமாக இருக்க அருகதையுள்ளவன். ஆகையால், உமக்கு நன்மையைச் செய்த புரு உமது முடியைத் தாங்க தகுதி வாய்ந்தவனே. சக்ரனே இக்காரியத்தில் கட்டளையிட்டிருப்பதால், நாங்கள் சொல்வதற்கு வேறு எதுவும் இல்லை." என்றனர்.

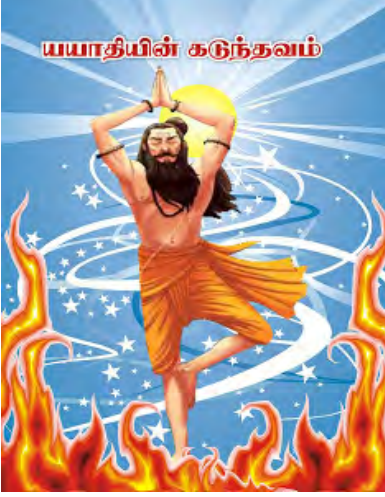
வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மக்களால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட நகுஷ மைந்தன், அரியணையில் புருவை அமர்த்தினான். உரிய சடங்குகளுடன் அரசாங்கத்தை புருவுக்கு அளித்த அந்த ஏகாதிபதி, தனது தலைநகரை விட்டு அந்தணர்களுடனும் துறவிகளுடனும் கானகமேகினான்.

யதுவின் மைந்தர்கள் யாதவர்கள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டார்கள்; துர்வசுவின் மைந்தர்கள் யவனர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்; திரஹ்யுவின் மைந்தர்கள் போஜர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள், அனுவின் மைந்தர்கள் மிலேச்சர்களாக இருந்தார்கள். புருவின் வம்சம், பெளரவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஓ ஏகாதிபதி, நீ அந்த வழியிலேயே (பெளரவர்கள்) ஆயிரம் வருடங்கள் உனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து அரசாளப் பிறந்திருக்கிறாய்." என்றார்.



## யயாதியின் கடுந்தவம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 86

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



படம் 144: யயாதியின் கடுந்தவம்

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "நகுஷ மைந்தன் மன்னன் யயாதி, தனது மகனை அரியணையில் அமர்த்தி மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, துறவு வாழ்க்கை வாழ கானகத்திற்குச் சென்றான். கடுந்தவங்கள் இயற்றும் அந்தணர்களுடன் இருந்த அந்த ஏகாதிபதி, அனைத்தையும் துறந்து, வெறும் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் மட்டும் உண்டு சில காலம் கானகத்தில் வாழ்ந்து, பிறகு தேவலோகத்திற்கு உயர்ந்தான். அப்படி தேவலோகத்துக்கு உயர்ந்து அங்கு அருளப்பட்டு இருந்தான். ஓ மன்னா, ஆனால் விரைவில் அவன் இந்திரனால் தேவலோகத்திலிருந்து கீழே பூமிக்குத் தூக்கி வீசப்பட்டு அந்தரத்தில் இருந்தான் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதன் பிறகு, சிறிதுகாலம் சென்று அவன் வசுமான், அஷ்டகன், பிரதார்தனா மற்றும் சிபியுடன் தேவர்களின் உலகை அடைந்தான் என்றும் கேள்விப்பட்டேன்." என்றார்.

ஜனமேஜயன், "யயாதி, தேவலோகத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு ஏன் தூக்கி வீசப்பட்டு, மறுபடியும் ஏன் சேர்க்கப்பட்டார் என்பதை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள். அதை அறிய விரும்புகிறேன். ஓ அந்தணரே, இவையெல்லாவற்றையும் இந்த இருபிறப்பாளர்களான இந்த முனிவர்கள் மத்தியில் சொல்லுங்கள். பூமியின் அதிபதியயாதி, நிச்சயமாக மற்றுமொரு இந்திரனைப் போல இருந்தவர். குரு பரம்பரையின் மூதாதையர், சூரியனைப் போல ஒளி வீசுபவர். தனது சாதனைகளுக்காக அகில உலகிலும் புகழ்வாய்ந்த அந்த சிறப்புவாய்ந்தவரின் கதையை முழுமையாக, அதாவது அவர் தேவலோகத்திலும் பூமியிலும் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை முழுமையாகச் சொல்லுங்கள்." என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர், "நிச்சயமாக நான் யயாதியின் துணிச்சல்மிக்க பூலோக மற்றும் தேவலோக வாழ்வு அடங்கிய பாவங்களை விலக்கவல்ல புனிதமான கதையை உரைக்கிறேன். கேளும்." நகுஷ மைந்தனான மன்னன் யயாதி, தனது மூத்த மகன் யது உட்பட அனைத்து மகன்களையும் மிலேச்சராகும்படி விட்டு, தனது இளைய மகன் புருவை அரியணையில் அமர்த்திவிட்டு, துறவு வாழ்க்கை வாழ கானகத்திற்குச் சென்றான்.

அந்த மன்னன் பழங்களையும் கிளங்குகளையும் உண்டு சில காலம் கானகத்தில் வாழ்ந்தான். தனது மனதையும் உணர்ச்சிகளையும் தனது முழுக்கட்டுப்பட்டால் வைத்திருந்த அந்த மன்னர் பித்ரிக்களையும், தேவர்களையும் திருப்திப்படுத்தினான். வானபிரஸ்த வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள் என்ன சடங்கு செய்ய வேண்டுமோ அப்படி சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை நெருப்பில் விட்டு சடங்குகள் செய்தான். அறுவடைக்குப் பின் சிதறிக் கிடக்கும் தானியங்களை எடுத்து தான் உண்டு உயிரைத் தாங்கி வந்தாலும், நாடி வரும் விருந்தினர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் பழங்கள் கொடுத்தும், சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யைக் கொடுத்தும் அந்த சிறப்புவாய்ந்தவன் கவனித்துக் கொண்டான். அந்த மன்னன் இதைப் போன்ற வாழ்வை ஆயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தான். பேசா நோன்பிருந்து, தனது மனதை தனது முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, காற்றை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டு தூங்காமல் ஒரு முழு வருடத்தைக் கடத்தினான்.

அடுத்த ஒரு வருடம் நான்கு புறமும் நெருப்பு வளர்த்து, மேலே கதிரவன் காய கடுமையான தவமியற்றினான். காற்றை மட்டுமே உண்டு, ஆறு மாதங்கள் ஒரு காலில் நின்றான். அந்த மன்னன் தனது புனிதமான கடமைகளின் பயனாக தேவலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் தனது புகழால் மறைத்து தேவலோகத்துக்கு உயர்ந்தான்.

## இந்திரன் யயாதி பேச்சு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 87

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

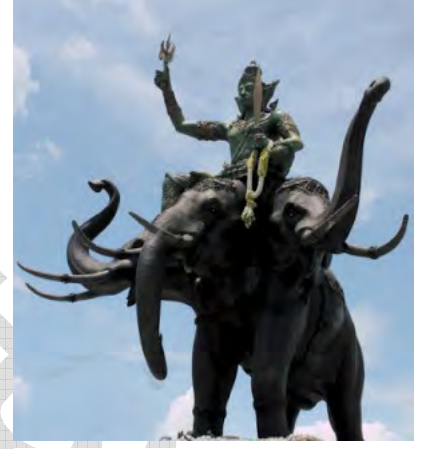
வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த மன்னர் மன்னன் தேவலோகத்தில் தேவர்களின் இல்லத்தில் வசிக்கும்போது, அவன் தேவர்களாலும், சத்யர்களாலும், மருதர்களாலும், வசுக்களாலும் மதித்து நடத்தப்பட்டான். புனிதமான கடமைகளைச் செய்து, தனது மனதைத் தனது முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, அந்த ஏகாதிபதி தேவலோகத்திலிருந்து பிரம்மலோகத்திற்கு அடிக்கடி சென்று வருவான். அவன் தேவலோகத்தில் வெகு காலத்திற்கு வசித்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம்.

ஒருநாள் அந்த மன்னர்களில் சிறந்தவன் யயாதி, இந்திரனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த பூலோக அதிபதி இந்திரனால் பின்வருமாறு கேட்கப்பட்டான்.

"ஓ மன்னா, பூமியில் புரு உன்னிடம் பலவீனத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் போதும், அவனிடம் அரசாங்கத்தை நீ ஒப்படைக்கும்போதும் என்ன சொன்னாய்?" என்று இந்திரன் கேட்டான்.

யயாதி, "கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் உட்பட்ட முழு நாடும் அவனுடையது என்று அவனுக்குச் சொன்னேன். நிச்சயமாக அதுதான் பூலோகத்தின் மத்தியில் இருக்கும் இடம். அதைச் சுற்றியிருக்கும் இடங்கள் உனது தமையன்களின் அரசாக இருக்க வேண்டும். கோபமடைபவனை விட கோபமடையாதவனே உயர்வானவன், மன்னிக்காதவர்களைவிட மன்னிப்பவன் உயர்வானவன். கீழ்மையுள்ள மிருகங்களைவிட மனிதன் உயர்வானவன். மனிதர்களில் கல்லாதவர்களை விட கற்றவர்கள் உயர்வானவர்கள். உனக்குத் தீங்கிழைக்கப்பட்டாலும் பதிலுக்கு நீ யாருக்கும் தீங்கிழைக்கக்கூடாது. ஒருவனது கோபத்திற்கு மதிப்பில்லையென்றால், அந்தக் கோபமே அவனை எரித்துவிடும். அவனது கோபத்தை மதிக்காதவன், கோபப்படுபவனின் அறம்சார்ந்த புண்ணியங்களைத் தன் வசம் எடுத்துக் கொள்கிறான். கடும் வார்த்தைகளால் நீ மற்றவர்களுக்கு வலியை உண்டாக்காதே. இழிவான முறைகளில் உனது எதிரிகளை ஒடுக்காதே. மற்றவர்களை வேதனைப்படுத்தும் வகையில் பாவம் நிறைந்த வாட்டும் சொற்களை உச்சரிக்காதே. கடுமையும் கொடுமையும் நிறைந்த வார்த்தைகளால் மனிதர்களை முள்போலக் குத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள், தங்கள் நாவில் ராட்சதர்களைச் சுமந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள். வளமையும், அதிர்ஷ்டமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே பறந்து போகும்.

நீ எப்போதும் அறம் சார்ந்தவர்களையே உனக்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள். எப்போதும் உனது செயல்களை கடந்த காலப் பார்வையோடு அறம் சார்ந்தவர்களின் செயல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள். தீயவர்களின் தீச்சொற்களை நீ எப்போதும் மதிக்கக்கூடாது. நீ அறம் சார்ந்த ஞானமுள்ளவர்களின் நடத்தைகளை நினைத்துப் பார்த்து, அதன்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவனது உதடுகள் மூலம் உதிர்க்கப்பட்ட தீச்சொற்கள் எனும் கணைகளால் தாக்குண்ட மனிதன், இரவும் பகலும் அழிவான். அது அவனது உடலின் மைய பாகத்தையே தாக்கும். ஆகையால், ஞானமுள்ளோர் எப்போதும் அந்தக் கணையை அடுத்தவர் மீது பயன்படுத்தமாட்டார்கள். அன்பு, நட்பு, கொடை, இனிமையான பேச்சு ஆகியவற்றால் கிடைப்பதைவிட, தேவர்களை வழிபட்டும் புகழ்ந்தும் திருப்திப்படுத்துவதனால்கூட மூவுலகங்களிலும் எதுவும் அதிகமாக கிடைத்துவிடாது. ஆகையால், நீ எப்போதும் தணிக்கும் வார்த்தைகளை உச்சரிக்க வேண்டுமே தவிர்த்து, வாட்டும் சொற்களைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. உன்னால் மதிக்கப்பட வேண்டிய தகுதி வாய்ந்தவர்களை நீ மதிக்க வேண்டும். நீ எப்போதும் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும், எதையும் இரந்து கேட்கக் கூடாது. என்று சொன்னேன்" என்றான்.



படம் 145: இந்திரன்

## அஷ்டகளை அடைந்த யயாதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 88

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



படம் 146: தேவலோகத்தில் இருந்து விழுந்த யயாதி

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அதன்பிறகு இந்திரன் யயாதியிடம், "ஓ மன்னா, உனது கடமைகளையெல்லாம் முடித்த பிறகு, நீ கானகமேகினாய், ஓ நகுஷ மைந்தனான யயாதியே, ஆன்மிகக் கடமைகளிலும் எளிமையிலும் நீ யாருக்குச் சமமாக இருக்கிறாய் என்று நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்." யயாதி, "ஓ வாசவா, மனிதர்களிலோ, தேவர்களிலோ, கந்தர்வர்களிலோ அல்லது பெரும் முனிவர்களிலோ ஆன்மிகத் தவத்தில் எனக்குச் சமமான ஒருவரையும் நான் காணவில்லை." என்றான். அதற்கு இந்திரன், "ஓ ஏகாதிபதியே, உன்னைவிடப் பெரியவர்களையும், சமமானவர்களையும், சிறியவர்களையும் அவர்களது உண்மையானத் தகுதிகளை அறியாமல் நீ மதிக்கவில்லையாகையால், நீ உனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை இழந்தாய். நீ தேவலோகத்திலிருந்து விழவேண்டியது தான்." என்றான். யயாதி, "ஓ சக்ரா, நிச்சயமாக எனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை நான் இழந்துவிட்டேன். அதன் காரணமாக நான் தேவலோகத்திலிருந்து விழ வேண்டியதுதான். ஓ தேவர்கள் தலைவனே, நான் அறம்சார்ந்தவர்கள் மற்றும் நேர்மையானவர்கள் மத்தியில் விழ விரும்புகிறேன்." என்றான்.

இந்திரன், "ஓ மன்னா, நீ அறம் சார்ந்தவர்கள் மற்றும் ஞானமுள்ளோம் மத்தியிலேயே விழுந்து பெரும் புகழை அடைவாய். ஓ யயாதி, இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு, உன்னைவிட உயர்வானவர்களையோ, சமமானவர்களையோ இனி நீ மதிக்காமல் இராது." என்று பதிலுரைத்தான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இதன் காரணமாக யயாதி தேவலோகத்தில் இருந்து விழுந்தான். அப்படி விழுந்து கொண்டிருக்கையில் அரசமுனியான அஷ்டகனால் அவன் பார்க்கப்பட்டான். அஷ்டகன் அவனைக் கண்டு, "இந்திரனின் அழகுக்குச் சமமாக, நெருப்பின் காந்திக்குச் சமமாக இருந்து உயரத்தில் இருந்து விழும் நீர் யார்? கருமேகங்களுக்குப் பின்னிருந்து வெளிவந்து விண்ணை அதிகராம் செய்பவர்களில் முதன்மையான தூரியனா? தூரியனைப் போன்று காந்தியுடன், அதிக சக்தியுடன் தூரியப்பாதையில் இருந்து விழும் உம்மைக் கண்டு, என்ன விழுந்து கொண்டிருக்கிறது என்று அனைவரும் ஆச்சர்யத்தில் மதியிழந்து பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். சக்ரனைப் போன்று, அல்லதுதூரியனைப் போன்ற அல்லது விஷ்ணுவைப் போன்ற சக்தியுடன், தேவர்களின் பாதையில் இருந்து விழும் உம்மைக் கண்டு உண்மையை அறிந்து கொள்ள அணுகினோம். நாங்கள் யார் என்று நீர் கேட்பதற்கு முன்னர், நீர் யார் என்பதைச் சொல்லும். நீர் யார்? நீர் ஏன் இங்கு விழுகிறீர்? உமது பயங்கள் அகலட்டும், உமது துன்ப துயரங்கள் மறையட்டும்.

நீர் இப்போது அறம்சார்ந்த ஞானமுள்ளோர் மத்தியில் இருக்கிறீர். பலனைக் கொன்ற சக்ரனேகூட உம்மை இங்குக் காயப்படுத்த முடியாது. தேவர்களின் தலைவனைப் போன்ற வீரமிக்கவரே, ஞானமுள்ளோரும், அறம்சார்ந்தவர்களும் துயரத்தில் இருக்கும் தங்கள் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களைத் தாங்குவார்கள். இங்கே கூடியிருக்கும் எங்களில், உம்மைப் போன்ற ஞானமுள்ளோர் மற்றும்அறம்சார்ந்தவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. ஆகையால், இங்கேயே அமைதியாகத் தங்கியிரும். நெருப்புக்கு மட்டுமே வெப்பத்தைக் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு. பூமிக்கு மட்டுமே விதைக்கு உயிர் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு. தூரியனுக்கு மட்டுமே எல்லாவற்றையும் ஒளிரச் செய்யும் சக்தியுண்டு. அதைப் போல விருந்தினர்களுக்கு மட்டுமே அறம் சார்ந்தவர்களையும்ஞானமுள்ளோரையும் கட்டளையிடும் சக்தி உண்டு." என்றார்.



## யயாதி கண்ட உலகங்கள்| ஆதிபர்வம் - பகுதி 89

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

யயாதி, "நான் நகுஷ மைந்தனும், புருவின் தந்தையுமான யயாதி. அனைத்து உயிரையும் மதிக்காததால், நான் தேவர்கள், சித்தர்கள், மற்றும் முனிவர்களின் உலகத்திலிருந்து, எனது அறத் தகுதிகள் குன்றி விழுந்து கொண்டிருக்கிறேன். வயதால் நான் உன்னை விட மூத்தவன், ஆகையால் நான் உன்னை முதலில் வணங்கவில்லை. நிச்சயம், வயதில் மூத்தவர்களையும், கல்வியில் உயர்வானவர்களையும், ஆன்மிகத் தகுதிகளில் உயர்வானவர்களையும் எப்போதும் அந்தணர்கள் மதிப்பார்கள்.

அஷ்டகன் "ஓ ஏகாதிபதி, வயதால் மூத்தவர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்று நீர் சொல்கிறீர். ஆனால் கல்வியாலும், ஆன்மிகத் தகுதிகளாலும் உயர்ந்தவர்களே வழிபடுவதற்கு உண்மையான தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது." என்றான்.

யயாதி, "பாவம் என்பது, நான்கு அறச்செயல்களின் தகுதிகளை அழிக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. தன் தோற்றம் பற்றிய கர்வம் என்பது ஒருவனை நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் பகுதிகளில் ஒன்றாகும். அறம் சார்ந்தவர்கள், தீயவர்களின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றமாட்டார்கள். தங்கள் ஆன்மிகத் தகுதிகள் உயர்வதற்கேதுவான செயல்களையே அவர்கள் செய்வார்கள். நானும் பெரும் அறத்தகுதிகளைக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவையெல்லாம் குன்றிவிட்டன. எனது சிறந்த முயற்சிகளினால் கூட நான் அவற்றை மீட்டெடுக்க முடியாது. தனது நன்மையில் அக்கறையுள்ளவன், எனது விதியைக் கண்டு தனது தோற்றத்தைப் பற்றி கர்வம் கொள்ளாமல் இருப்பான். அப்படிப் பட்டவன் பெரும் செல்வங்களை அடைந்து, அவனது தகுதிகளை வளர்க்கும் வேள்விகளைச் செய்வான்.

அவன் எல்லாவற்றையும் கற்று, அடக்கமுள்ளவனாக இருப்பான். அவன் முழு வேதங்களையும் அறிந்து, இவ்வுலகம் சார்ந்த இன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு, ஆன்மிகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, தேவலோகம் செல்வான். பெரும் செல்வத்தை அடைந்தவன் எவனும் பேருவகை கொள்ளக்கூடாது. முழுவேதங்களையும் அறிந்தவன் எவனும் தகுதிகளற்று இருக்குக் கூடாது. மனிதர்களின் உலகத்தில் பல்வேறு இயற்கைப் பண்புகள் இருக்கின்றன. அங்கே விதியே தலைமையானது. சக்தியும் முயற்சியும் கனியற்று இருக்கின்றன. விதியின் வலிமையை அறிந்த ஞானமுள்ளோர், அவர்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும், பேருவகையோ துன்பமோ அடையக்கூடாது. செழுமையும் துக்கமும் விதியை நம்பியே இருக்கின்றன, தனது முயற்சியாலோ சக்தியாலோ அல்ல என்பதை அறிந்தவன், விதி வலியது என்பதை உணர்ந்து துயரமோ பேருவகையோ கொள்ள மாட்டான். ஞானமுள்ளவன் எப்போதும், துயரங்களில் துன்பப்படாமலும், செழுமையில் பேருவகை கொள்ளாமலும் திருப்தியுடன் இருப்பான். விதியே தலைமையானது என்று உணரும்போது, துயரமும் பேருவகையும் ஏற்படாது.

ஓ அஷ்டகா, இந்த உலகத்தில் பெரும் சக்தியின் கட்டளைகளை அறிந்த நான், எப்போதும் பயத்துக்கு ஆட்படுவதுமில்லை துயரத்தை ஊக்குவிப்பதும் இல்லை. பூச்சிகளும், புழுக்களும், முட்டையிடும் இனங்களும், தாவர வகைகளும், ஊர்ந்து செல்லும் இனமும், மனித உடலில் வசிக்கும் புழு பூச்சிகளும், நீர்களில் இருக்கும் மீன்களும், கற்களும், புற்களும், கட்டைகளும் - எல்லாம் படைக்கப்பட்டனவே. அவை தனது செயல்களுக்கான விளைவுகளிலிருந்து விலக்கப்படும்போது தலைமை ஆன்மாவோடு (பரமாத்மாவோடு) கலக்கின்றன. இன்பமும் துன்பமும் நிலையில்லாதன. ஆகையால், ஓ அஷ்டகா, நான் ஏன் துயரடைய வேண்டும்? துன்பத்தை விலக்க என்ன செயல் செய்யவேண்டும் என்பதை நாம் அறிய மாட்டோம். ஆகையால், யாரும் துன்பத்தைக் கண்டு துயருறக்கூடாது." என்றான்.

அஷ்டகனின் தாய்வழிப் பாட்டனான மன்னன் யயாதி, அனைத்து அறங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு அந்தரத்தில் மிதந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்த போது, அந்தப் பேச்சின் முடிவில் அஷ்டகன் அவனை

கேள்வி கேட்டான். "ஓ மன்னர் மன்னா, நீர் எந்த உலகங்களையெல்லாம் கண்டு இன்பமாக இருந்தீர். ஒவ்வொரு உலகிலும் எவ்வளவு காலம் அப்படி இன்பமாக இருந்தீர்? பேரான்மாக்களின் செயல்களையும், கட்டளைகளையும் அறிந்த சாமர்த்தியமுள்ள குருக்களைப் போல, அறத்தின் கட்டளைகளை உரைக்கின்றீரே!" என்று கேட்டான். யயாதி, "நான் இந்தப் புவலகில் பெரும் மன்னனாக இருந்தேன். முடி உலகமும் எனது கட்டுக்குள் இருந்தது. அதைத் துறந்து, எனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை வளர்த்துக் கொண்டு மேலுலகம் அடைந்தேன். நான் அங்கே ஆயிரம் வருடங்கள் இருந்து, மிகவும் உயர்ந்த இடத்திலிருக்கும் ஆயிரம் கதவுகளை உடைய, நூறு யோஜனைகள் கொண்ட இடத்தில் இருக்கும் இயல்புக்குமிக்க அழகுடைய இந்திரனின் வசிப்பிடத்தை அடைந்தேன்.

அங்கேயும் நான் ஆயிரம் வருடங்கள் இருந்து, இன்னும் உயரமான இடத்திற்குச் சென்றான். அந்த இடத்தில் நிலைத்த மகிழ்ச்சி இருந்தது. அழிவு என்பது இல்லாத இடம் அது. அந்த இடம்ப டைப்பாளியும், பூமியின் தலைவனுமானவர் இருக்கு இடம். அந்த இடத்தை அடைவது மிகவும் கடினம். அங்கேயும் நான் ஆயிரம் வருடங்கள் வசித்தேன், அதன்பிறகு அதைவிடவும் உயர்ந்த இடமான தேவர்களுக்கு தேவன் (விஷ்ணு) வசிக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கேயும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தேன். தேவர்களாலேயே கொண்டாடப்படும் பல்வேறு இடங்களில் நான் வசித்தேன். நினைத்த உருவத்தை அடையும் சக்தி பெற்று, நந்தனா என்ற இடத்தில் இருக்கும் நந்தவனத்தில் அப்சரஸ்களுடன் விளையாடிக்கொண்டு, கோடி வருடங்கள் வாழ்ந்தேன்.

அங்கே கணக்கிலடங்கா வண்ண வண்ண மலர்களையும் நறுமணத்தையும் உடைய அழகான மரங்களையும் கண்டேன். இப்படியே பல வருடங்கள் கடந்து, நித்தியமான மகிழ்ச்சியை நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஓ மன்னா, ஒரு நாள், தேவ தூதன் ஒருவன் கடுமையான முகபாவத்துடன், சத்ததுடனும் ஆழ்ந்த குரலுடனும், ஓ மன்னர்களில் சிம்மத்தைப் போன்றவனே, "கேடுவந்தது! கேடு வந்தது! கேடு வந்தது!" என்று மூன்று முறை சத்தமிட்டது மட்டுமே என் நினைவிலிருக்கிறது. நான் எனது அறத்தகுதிகளை இழந்து நந்தனத்திலிருந்து விழுந்தேன்.

அப்போது வானத்திலிருந்து தேவர்கள், "அந்தோ! என்னவொரு துரதிர்ஷ்டம், அறம் சார்ந்தவனாக இருந்தும், புனிதமான கடமைகளைச் செய்திருந்தும், யயாதி தனது ஆன்மிகத் தகுதிகளை இழந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறானே" என்று துயருற்று சொல்லினர்.. அப்போது நான் விழுந்து கொண்டிருந்தேன். நான் அவர்களிடம் சத்தமாக, "தேவர்களே, நான் விழப்போகும் ஞானமுள்ளோர் இருக்கும் இடம் எங்கே இருக்கிறது? என்று கேட்டேன். அவர்கள் உங்களுக்குச் சொந்தமான இந்தப் புனிதமான வேள்விகள் நடக்கும் இடத்தைக் காண்பித்தனர். வேள்வி நெருப்பில் ஊற்றப்படும் நெய்யால் உருவாகும் சுற்றுப் புறத்தைக் கருமையாக்கிக் கொண்டு வரும் சுருண்ட புகையைக் கண்டேன். அதன் வழிகாட்டுதல்படி, நான் உங்கள் பகுதியை அணுகிக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் இடத்திற்கு வந்ததில் இதயத்தால் மகிழ்கிறேன்." என்றான்.

## மனிதன் இறந்த பிறகும், பிறக்கும் முன்பும் என்ன நடக்கிறது? ஆதிபர்வம் - பகுதி 90

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

அஷ்டகன், "நினைத்த உருவை நினைத்த மாத்திரத்தில் அடைந்து, கோடி வருடங்கள் நந்தனத்தில் இருக்கும் நந்தவனத்தில் வாழ்த்துள்ளீர். ஓ கிருத யுகத்தின் புகழ் வாய்ந்தவர்களில் முதன்மையானவரே, நீர் எப்படி அந்தப் பகுதியிலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கு வந்தீர்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "உறவினர்களும், நண்பர்களும், சொந்தங்களும் எப்படி ஒரு மனிதனை இந்த உலகத்தில் கைவிடுகிறார்களோ, அப்படியே அவர்களது செல்வமும் கைவிட்டுப் போகும். அடுத்த உலகத்தில், இந்திரனைத் தலைமையாகக் கொண்ட தேவர்கள் நாம் அறத்தை இழக்கும்போது நம்மைக் கைவிடுகிறார்கள்." என்றான். அஷ்டகன், "எப்படி அடுத்த உலகத்தில் நாம் அறத்தை இழக்கமுடியும் என்பதை அறிய நான் ஆவலாக இருக்கிறேன். ஓ மன்னா, பேரான்மாக்களின் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அறிந்தவர் நீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்ன செயல்புரிந்தால், எந்த உலகத்தை அடையலாம் என்பதையும் எனக்குச் சொல்லும்." என்றான்.



படம் 147: குருகுலம்

யயாதி, "ஓ பக்தியுள்ளவனே, தங்கள் சுயபெருமையையே பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள் பெளமா என்ற நரகத்தில் வீழ்ந்து தண்டிக்கப்படுவார்கள். என்னதான் மெலிந்திருந்தாலும் அவர்கள் பூமியில் வளர்ந்து (மகன்கள் மற்றும் பேரன்கள் வகையில்) கழுகுகளுக்கும், நாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் உணவாக மாறுவர்.

ஆகையால், ஓ மன்னா, பெரிதும் கண்டிக்கத்தக்க களங்கமுள்ள தீயவர்கள் அடக்கப்பட வேண்டும். ஓ மன்னா, உனக்கு அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டேன். நான் இன்னும் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பதைச் சொல் என்றான்."

அஷ்டகன், "வாழ்வில் முதுமை அடைந்து அழிந்துபோகும்போது, கழுகுகளும், மயில்களும், பூச்சிகளும், புழுக்களும் மனித உடலை உண்கின்றன. அப்போது அந்த உடலில் இருந்த மனிதன் எங்கிருக்கிறான் (அவை உண்ணும்போது)? அவன் எப்படி மறுபடியும் பிறக்கிறான்? பெளமா என்ற நரகைப் பற்றி பூமியில் நான் கேள்விப்பட்டதில்லையே!" என்றான்.

யயாதி, "உடல் அழிந்த பிறகு, மனிதன், தனது செயல்களுக்கேற்பே, மறுபடி ஒரு தாயின் கருவறைக்குள் புகுகிறான். அவன் அங்கேயே தெளிவில்லாத உருவுடன் இருக்கிறான். தெளிவான உருவடைந்து, பின்பு காணும்படியான தோற்றத்தை அடைந்து உலகில் தோன்றி, பூமியின் பரப்பில் நடக்கிறான். அவன் எங்கே விழுகிறானோ அதுதான் பூமி நரகம் (பௌமா). வாழ்வின்முடிவை அவன் காண்பதில்லை. அதனால் அவன் அந்த அடிமைத்தளையை அறுப்பதில்லை.

சிலர் தேவலோகத்தில் அறுபது ஆண்டுகள் வாழ்கின்றனர், சிலர் எண்பது ஆண்டுகள் வாழ்கின்றனர். அதன் பிறகு அவர்கள் மீண்டும் கீழே விழுகின்றனர். அப்படி அவர்கள் விழும்போது, ராட்சத உருவில் இருக்கும் மகன்கள், பேரன்கள், உறவினர்கள் ஆகியோரால் தாக்குண்டு தங்களது இதயத்திலிருந்து விலகி தங்கள் அடிமைத்தளைகளை அறுப்பதில்லை." என்றான்.



அஷ்டகன், "என்ன பாவத்திற்காக, சொர்க்கத்தில் இருந்து விழும்போது, கூர்மையான பற்கள் கொண்ட ராட்சதர்களால் தாக்கப்படுகிறார்கள்? ஏன் அவர்கள் முழுவதுமாக அழிவதில்லை? அவர்கள் எப்படி ஒரு கருவறைக்குள் புலனுணர்வுகளுடன் புகுகின்றனர்?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "சொர்க்கத்தில் இருந்து விழுந்தவுடன், நுண்ணிய பொருளாக நீரில் கலக்கிறான். இந்த நீரே உயிர் விதையான விந்தணுவாகிறது. பிறகு பெண்மைக்கான காலத்தில் ஒரு தாயின் கருவறைக்குள் புகுகிறது. அங்கே அது கருவாக வளர்கிறது. பிறகு, மலரிலிருந்து கனி உருவாவது போல், காணும் தோற்றம் கொண்ட உருவாகிறது. மரங்கள், செடிகள், மற்றகாய்கறிவகைகள், நீர், காற்று, பூமி, ஆகாயம், ஆகியவற்றில் இதே உயிர்நீராக இருந்து, நான்கு கால் விலங்கினங்களாகவும், இரண்டு கால் விலங்கினங்களாகவும் உருவாகிறது. இதுதான் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நேர்கிறது." என்றான்.

அஷ்டகன், "நான் எனது சந்தேகங்களைக் கேட்கிறேன். அவற்றை எனக்குச் சொல்லும். கருவறை நுழைந்து, மனித உருவை அடையும் ஒரு ஜீவன் எப்படி ஒரு உருவத்தை அல்லது வேறு உருவத்தையோ அடைகிறது? தனித்தன்மை வாழ்ந்த உருவமும், கண்களும், காதுகளும், நினைவும் எப்படி கிடைக்கிறது? ஒத்ததையே, நீர் பேரான்மாக்களின் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அறிந்தவர். ஆகையால், என்னால் கேட்கப்பட்ட இந்த கேள்விக்கு முழுமையான பதிலைச் சொல்லும்." என்றான். யயாதி, "ஒருவனது செயல்களின் தகுதிகேற்ப, உயிர்விதைக்குள் நுண்ணிய உருகொண்டு, மறுபிறப்புக்கான காரணத்திற்கான சுற்றுப்புறச் சக்திகளால் ஈர்க்கப்பட்டு, ஒரு உயிர் கருவறைக்குள் விழுகிறது.

அங்கே அது குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் வளர்கிறது. முதலில் அது கருவாகிறது, பிறகு வெளிப்புற உறுப்புகள் வளர்கின்றன. குறிப்பிட்ட காலத்தில் அந்தக் கருவறையைவிட்டு வெறியே வந்து, மனிதனாகி, தனது காதுகளால் ஒலியை உணர்கிறது. தனது கண்களால் நிறைத்தையும் உருவத்தையும் உணர்கிறது; தனது மூக்கால் மணத்தையும், தனது நாவால் சுவையையும், தனது முடி உடலால் தொடுதல் உணர்வையும், தனது மனதால் கருத்துகளையும் உணர்கிறது. ஒ அஷ்டகா, இப்படியே நுண்ணியச் சாறு கண்கள் காணும் உடலாக வளர்கிறது." என்றான்.

அஷ்டகன், "மரணத்திற்குப் பிறகு, உடல் எரிக்கப்படுகிறது. அல்லது அழிக்கப்படுகிறது."

"முழுவதுமாக அழிக்கப்பட்ட பிறகு, என்ன நியமத்தால் (கொள்கை) ஒருவன் புத்துயிர் பெறுகிறான்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "ஒ மன்னர்களில் சிம்மத்தைப் போன்றவனே, இறக்கும் மனிதன் ஒரு நுண்ணிய உரு கொள்கிறான். தனது செயல்களை கனவு போல் நினைவில் கொள்கிறான், பிறகு அவன் வேறு உருவத்திற்குள் காற்றைவிட வேகமாக உருமாறுகிறான்.

நற்குணமிக்கவர்கள் உயர்வான உருவையும், தீயவர்கள் கீழ்மையான உருவையும் அடைகிறார்கள். தீயவர்கள் புழுக்களாகவும், பூச்சிகளாகவும் ஆகிறார்கள். வேறு எதுவும் சொல்ல என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. ஒ சுத்தமான பெரும் ஆன்மாவே! உயிரினங்கள் எப்படிப் பிறக்கின்றன, கருவில் வளர்ந்து, பிறகு நான்கு கால், ஆறுகால் அல்லது இன்னும் அதிகமாக கால்களுடைய உயிரினங்களாக எப்படி ஆகின்றன என்பதைச் சொல்லிவிட்டேன். நீ என்னிடம் வேறு என்ன கேட்கப் போகிறாய்?" என்றான்.

அஷ்டகன், "ஒ தந்தையே, மனிதர்கள் பூமிக்குத் திரும்பாத அளவுக்கு உயர்ந்த உலகங்களை எப்படி அடைகிறார்கள்? ஆன்மிகத்தாலா அல்லது ஞானத்தாலா? ஒருவன் படிப்படியாக எப்படி பாராட்டப்படும் உயர்ந்த உலகங்களை அடைய முடியும்? இதற்கு முழுமையாக பதிலளியுங்கள்." என்றான்.

யயாதி, "மனிதர்கள் சொர்க்கத்தில் நுழைவதற்கு அவர்கள் ஏழு வாயில்களில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கிறார்கள். துறவு (ஆன்மிகம்), தயவு, அமைதியான மனம் (மன அமைதி), சுய கட்டளை, அடக்கம், எளிமை, அனைத்து உயிரடத்திலும் அன்பு ஆகியவையே அவை. கர்வத்தால் ஒருவன் இவையனைத்தையும் இழக்கிறான் என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கிறார்கள். ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்பவன் தன்னைத் தானே கற்றவனாக நினைத்துக் கொள்கிறான். அந்தக் கல்வியால் மற்றவர்களை மதிக்காமல் இருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் போற்றப்படும் அழிவில்லாத உலகங்களை அடைய முடியாது.

அந்த வகை ஞானம் உள்ள ஒருவன் பிரம்மத்தை அடைய முடியாது. கல்வி, குறைவாகப் பேசும்தன்மை, நெருப்பு முன்பு வழிபாடு, வேள்விகள் ஆகிய இந்த நான்கும் ஒருவனது பயத்தை விலக்கவல்லன. இருப்பினும், கர்வம் கலப்பின், பயம் விலகுவதற்குப் பதில், அது அதிகரிக்கும். ஞானமுள்ளோர் மதிக்கப்படும்போது உவகையும், அவமதிக்கப்படும்போது துன்பமும் அடையக்கூடாது. ஞானமுள்ளோர் மட்டும் மற்றுமொரு ஞானமுள்ளவரை மதிப்பார். தீயவர்களால் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்கள் போல நடந்து கொள்ள முடியாது. நான் நிறை கொடுத்திருக்கிறேன் - நான் நிறைய வேள்விகளைச் செய்திருக்கிறேன் - நான் நிறைய கற்றிருக்கிறேன் - நான் நிறைய நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறேன் என்பன போன்ற கர்வங்களே, பயங்களின் வேர். ஆகையால், நீ அது போன்ற உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாகக் கூடாது. உன்னைப் போன்றநற்குணமிக்க கற்றவர்கள், மாற்றமில்லாத, பிறப்பு இறப்பற்ற பிரம்மத்தை மட்டுமே துணையாகக் கருதி, இகத்திலும் பரத்திலும் நிரந்தர அமைதி பெறுகிறார்கள்." என்றான்

## வாழ்வின் நான்கு நிலைகள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 91

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



படம் 148: முனிவன்

அஷ்டகன், "வாழ்வின் நான்கு நிலைகளான, கிருஹஸ்தம், பிசுஹ, பிரம்மச்சாரி, வானப்பிரஸ்தம் ஆகியவற்றை கடைப்பிடிப்பவர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டு அறத்தகுதிகளை அடைய வேண்டும் என்பதில் வேதத்தை அறிந்தவர்கள் வேறு பட்டு இருக்கிறார்களே!" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "பிரம்மச்சாரிகள் பின்வருமாறு செயல்பட வேண்டும். தனது குருவின் வசிப்பிடத்தில் தங்கி, அந்த குருவின் கட்டளைப்படி பாடம் கற்க வேண்டும். குருவின் கட்டளைக்காகக் காத்திராமல் அவரது குறிப்புணர்ந்து சேவை செய்ய வேண்டும். குரு உறக்கத்திலிருந்து கண்விழிக்கும் முன்பு அவன் விழித்துவிட வேண்டும். குரு உறங்கச் சென்ற பிறகே அவன் உறங்கச் செல்ல வேண்டும். அவன் எளிமையானவனாக, தனது உணர்ச்சிகளைத் தனது முழு கட்டுப்பாட்டில் வைத்து, அமைதியுனும் விழிப்புடனும் படிப்புக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் வெற்றியடைய முடியும்.

பழையமையான உபநிஷத்தில் இவையெல்லாம் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கிருஹஸ்தன் (இல்லறவாசி), நேர்மையான நியாயமான வழிகளில் செல்வம் சம்பாதிக்க வேண்டும். அவன் வேள்விகள் செய்ய வேண்டும். அவன் எப்போதும் ஏதாவது தானம் தர வேண்டும்.

தனது வசிப்பிடத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களை அன்போடு உபசரிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு பொருளையும், அதில் சிறுபகுதியையேனும் மற்றவனுக்குக் கொடுக்காமல் தானே எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு முனிவன், கானகங்களைத் தேடாமல், தனது சக்தியை மட்டுமே நம்பி, எல்லா தீய காரியங்களிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அவன் ஏதாவது தானம் செய்ய வேண்டும். எந்த உயிரினத்தையும் துன்புறுத்தக் கூடாது. அப்போதுதான் அவன் தனது வழியில் வெற்றியை அடைவான். உண்மையான பிசுஹ என்பவன், தனது செயல்களினால் (உழைப்பு) தன்னைத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது (உணவு). அவன் எண்ணற்ற சாதனைகள் செய்திருக்க வேண்டும். அவன் தனது உணர்ச்சிகளை முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். உலக நிகழ்வுகளில் இருந்து அவன் தன்னை துண்டித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு இல்லறவாசியின் கூரைக்குக்கீழே படுத்துறங்கக் கூடாது. அவன் மனைவியைக் கொள்ளக் கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் சிறிது தூரத்தைக் கடந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். நாட்டின் பெரும்பகுதிகளில் பயணம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். உலகம் சம்பந்தமான தனது கடமைகளை முடித்த கற்றவன், வானப்பிரஸ்த வாழ்வுமுறையைத் (உலகத்தைத் துறந்து, காட்டில்

வசிப்பது) தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இன்பங்களுக்கான தனது பசியைக் குறைத்துக் கொண்டு, செல்வம் சேர்ப்பதில் விருப்பத்தைத் தவிர்த்து வர வேண்டும். இந்த வாழ்வுமுறை அனுசரித்து வரும்போது இறந்து போகும் மனிதன், தனது பத்து தலைமுறை மூதாதையர்களையும், வழித்தோன்றல்களையும் தெய்வீகத் தன்மையடையச் செய்கிறான்." என்று பதிலுரைத்தான். அஷ்டகன், "எத்தனை வகையான முனிவர்கள் இருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான். யயாதி, "முனிவன் என்பவன், ஒன்று கானகத்தில் வசித்தால் அருகில் வாழ்மிடம் இருக்க வேண்டும். அல்லது அவன் வாழ்மிடத்தில் வசித்தால், அருகில் கானகம் இருக்க வேண்டும்." என்றான்.

அஷ்டகன், "முனிவன் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டான். யயாதி, "ஒரு முனிவன் தன்னை எல்லா உலகப் பொருட்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொண்டு, கானகத்தில் வசிக்கிறான். வாழ்மிடங்களில் இருக்கும் பொருட்கள் தன்னைச் சூழாமல் இருக்கும் படி பார்த்துக் கொள்ளும் முனிவன், அது தேவைப்படும் போதும் அவையனைத்தும் தனது தவ மகிமையால் பெறுவான். அவன் கானகத்தில் வசித்தாலும், அருகில் வாழ்மிடம் இருக்க வேண்டும். உலகப் பொருட்களையெல்லாம் துறந்த ஒரு ஞானமுள்ளவன், ஒரு ஆசிரமத்தை அமைத்துக் கொண்டு துறவியாக வாழ்கிறான். அவன் தனது குலப் பெருமையையோ, பிறப்பு அல்லது கல்வியின் பெருமையையோ காண்பித்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவன் குறைந்த அளவு ஆடை உடுத்திக்கொண்டு, அதையே ஆடம்பரமாகக் கருத வேண்டும். அவன் தனது உயிரைத் தாங்குமளவே உண்ண வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மனிதன் வாழிடத்தில் வசித்தாலும், கானகத்தில் வசித்ததற்குச் சமமே.

அப்படிப்பட்ட மனிதன், தனது உணர்ச்சிகளைத் தன் முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டு, பேசா நோன்பு (மௌன விரதம்) நோற்று, தன்னை எல்லா செயல்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொண்டு, விருப்பங்களைத் துறந்து வெற்றியை அடைகிறான். அறம் அனுமதித்த போதும், சுத்தமான உணவை மட்டுமே உண்டு, அடுத்தவர்களுக்கு எப்போதும் தீங்கிழைக்காமல், எப்போதும் சுத்தமான இதயங்கொண்டு, துறவு நிலை கொண்டு, ஆசைகளைத் துறந்து இருக்கும் மனிதனை நாம் ஏன் மதிக்கக்கூடாது? தவங்களால் மெலிந்து, சதை, எலும்பு, மஜ்ஜை, இரத்தம் ஆகியவை சுருங்கி அவன் இந்த உலகத்தையும், உயர்ந்த உலகங்களையும் வெற்றி கொள்கிறான். ஒரு முனிவன் யோக தியானத்தில் அமரும்போது, மகிழ்வும் துயரமும், மதிப்பும் அவமதிப்பும் அவனுக்கு ஒன்றாகிப் போகின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்த அவன், இந்த உலகத்தை விட்டு, பிரம்மத்துடன் ஒருங்கிணைந்து இன்பமடைகிறான். உணவை மருந்தாகக் கொள்ளும் முனிவன் தனது ஆவியால் பிரபஞ்சத்துடனும் இணைந்து, முக்தி பெறுகிறான்.

## பரிசுகளை ஏன் ஏற்கக்கூடாது? | ஆதிபர்வம் - பகுதி 92

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, சூரியனையும் சந்திரனையும் போன்று பிரகாசித்துக்கொண்டு பிரம்மாவுடன் முதலில் ஒருங்கிணைவது துறவியா? அல்லது ஞானமுள்ளவனா?" என்று கேட்டான்

யயாதி, "ஞானமுள்ளவர்கள், வேதங்கள் மற்றும் அறிவின் உதவியோடு, பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுவதெல்லாம் மாயை என்பதை உறுதி செய்து, சுயமாக நிலைத்திருக்கும் பரமாத்மாவை உடனே உணர்கிறார்கள். யோகத்துக்கும், தியானத்திற்கும் தங்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறவர்களும் அதே ஞானத்தையே பெறுகின்றனர். ஆனால், அது அவர்களின் நினைவின் தரத்திற்கேற்றப்பட பயிற்சியின் மூலமே பெறப்படுகிறது. ஆகையால், ஞானமுள்ளவனே முதலில் முக்தி அடைகிறான். யோகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட மனிதன், உலக பந்தங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு ஒரு ஆயுளுக்குள் வெற்றியடையவில்லையென்றால், அவனது பயிற்சிகளின் முன்னேற்றம் அவனது அடுத்த ஆயுளில்



பிரதிபலிக்கும். அவன் வெற்றியில் உள்ள நாட்டம் காரணமாகத் தன்னை வருத்தி அர்ப்பணித்துக் கொள்வான். ஞானமுள்ளவன், அழிவில்லாத ஒற்றுமையை உடனே கண்டு கொள்கிறான். ஆகையால், உலக இன்பங்களில் ஈடுபட்டாலும், அவற்றால் அவனது இதயத்தில் எந்த பாதிப்பையும் அடைவதில்லை. ஆகையால், அவனது முக்தியைத் தாமதப்படுத்த எதுவும் இல்லை. இருப்பினும், பக்திக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தும், செயல்களில் (வேள்விகளில்) கவனம் செலுத்தியும் பயிற்சி செய்து ஞானம் அடையத் தவறுபவர்கள், முக்தியில் விருப்பப்படுவதால், வெற்றியடையமாட்டார்கள் (ஞானம் அடையாததால்). அவர்களின் கொடுமையான இயல்புக்கேற்ப, வேள்விகள் அவர்களுக்கு கனி கொடுக்காது. செயல்களை நம்பி மேற்கொள்ளப்படும் பக்தி, வெற்றிக்கனியின் மீது இருக்கும் விருப்பத்தால் அல்லாமல் இருந்தால், அதவுத் யோகம் செய்வதும் ஒன்றே." என்று பதிலுரைத்தான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, நீர் அழகாகவும், தெய்வீக மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் இளமையாகத் தெரிகிறீர். உம்முடை காந்தி பெரிதாக இருக்கிறது. நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர், எங்கு செல்கிறீர்? நீர் யாருடைய தூதுவன்? நீர் கீழே பூமிக்குச் செல்கிறீரா?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "நான் எனது அறத்தகுதிகளை இழந்து சொர்க்கத்திலிருந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் பூமி நரகிற்குள் விழுவதற்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுடனான இந்த விவாதத்தை முடித்துவிட்டு, நிச்சயம் நான் அங்குதான் செல்வேன். இப்போதுகூட, பிரபஞ்சப் புள்ளிகளின் ஆளுனர்கள் என்னை அவ்விடத்திற்குச் செல்ல கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஓ மன்னா, நான் இந்திரனிடம் ஒரு வரம் பெற்றிருக்கிறேன். நான் பூமியில் விழுந்தாலும், ஞானமுள்ளவர்கள் மற்றும் அறம்சார்ந்தவர்கள் மத்தியிலேயே விழுவேன். இங்கே கூடியிருக்கும் நீங்களும் ஞானமும் அறமும் கொண்டவர்களே." என்றான்.

அஷ்டகன், "நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர். ஓ மன்னா, நான் கேட்கிறேன். நான் மகிழ்வதற்கும் சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ ஏதாவது பகுதி இருக்கிறதா? அப்படி ஏதாவது இருந்தால், நீர் விழுந்த கொண்டிருந்தாலும், முற்றிலும் விழமாட்டீர்" என்றான்.

யயாதி, "ஓ மன்னா, பூமியின் காடுகளிலும் மலைகளிலும் எத்தனை மாடுகளும் குதிரைகளும் இருக்கின்றனவோ, அப்படியே நீ மகிழ சொர்க்கத்தில் நிறைய பகுதிகள் இருக்கின்றன." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, சொர்க்கத்தில் அப்படி நான் மகிழ்வதற்காக உலகங்கள் இருந்தால், எனது அறத்தகுதிகளின் கனிகளைக் கொண்டு, அவை எல்லாவற்றையும் நான் உமக்கே தந்தேன்.

ஆகையால், நீர் விழுந்து கொண்டிருந்தாலும், முற்றிலுமாக விழமாட்டீர். சொர்க்கத்திலும் அந்தரத்திலும் என்னவெல்லாம் அப்படி எனக்காக இருக்கின்றனவோ அவை எல்லாவற்றையும் விரைவாக எடுத்துக்கொள்ளும். உமது துன்பம் விலகட்டும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவனே, பிரம்மாவை அறிந்த அந்தணன் மட்டுமே இப்படி பரிசுகளை ஏற்கலாம். ஆனால், நம் போன்றவர்கள் ஏற்கக்கூடாது. ஓ ஏகாதிபதி, ஒருவன் பரிசுகளை எப்படிக் கொடுக்க வேண்டுமோ அப்படி அந்தணர்களுக்கு நானே கொடுத்திருக்கிறேன். அந்தணனல்லாதவனோ, அல்லது கற்ற அந்தணனின் மனைவியோ பரிசுகளை ஏற்று அபகீர்த்தி அடையாதிருக்கட்டும். நான் பூமியில் இருந்த போது, அறச்செயல்கள் செய்வதையே விரும்பினேன். இது வரை நான் அப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்ததில்லை. நான் எப்படி ஒரு பரிசை ஏற்க முடியும்?" என்றான்.

அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் பிராதர்த்தனா என்பவன், "ஓ அழகான உரு கொண்டவரே, எனது பெயர் பிராதர்த்தனா. நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். நான் மகிழ்வதற்கு சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ ஏதாவது பகுதி இருக்கிறதா? நீர் அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர். ஆகையால், எனக்கு பதிலுரையும்." என்றான்.



யயாதி, "ஓ மன்னா, மகிழ்ச்சி நிறைந்த கணக்கிலடங்கா உலகங்கள், தூரியத் தகட்டைப் போன்று ஒளி வீசிக்கொண்டு இருக்கும் துன்பமே அற்ற உலகங்கள் உனக்காகக் காத்திருக்கின்றன. நீ ஒவ்வொரு உலகத்திலும் ஏழுநாள் தங்கினாலும், அந்த உலகங்கள் பூர்த்தியாகாது." என்றான்.

பிரதர்த்தனா, "அவற்றை நான் உமக்கு அளிக்கிறேன். ஆகையால், விழுந்து கொண்டிருக்கும் நீர் விழக்கூடாது. எனக்கான உலகங்கள் சொர்கத்திலிருந்தாலும் அந்தரத்திலிருந்தாலும் அவை உமதாகட்டும். விரைவாக நீர் அதை எடுத்துக் கொள்ளும். உமது துயரங்கள் அகலட்டும்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ ஏகாதிபதி, சமசக்தி வாய்ந்த எந்த மன்னனும், அடுத்த மன்னன் யோக தவங்களின் மூலம் பெற்ற அறத்தகுதிகளை பரிசாகப் பெற விரும்பக்கூடாது. ஒரு மன்னன் விதியின் காரணமாக பேராபத்தில் சிக்கிக் கொண்டாலும், அவன் ஞானமுள்ளவனாக இருந்தால், கண்டிக்கும் வகையில் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. ஒரு மன்னன் அறத்தில் தனது பார்வையை நிலைக்க வைத்து, என்னைப் போலவே, தனது கடமைகளை அறிந்து, அறத்தின் பாதையிலேயே நடக்க வேண்டும். நீங்கள் சொல்வது போல நடந்து கொள்ளக்கூடாது. அறத்தகுதிகளை அடைய விருப்பம் கொண்ட மனிதர்கள் பரிசுகளைப் பெறாதபோது, நான் எப்படி அவற்றைப் பெற முடியும்?" என்றான். இந்த விவாதத்தின் முடிவில் மன்னர்களில் சிறந்தவனான யயாதி, வசுமத் என்பவனால் பின்வருமாறு கேட்கப்பட்டான்.

## மீண்டும் சொர்க்கத்தை அடைந்தான் யயாதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 93

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வசுமத், "ஓ மன்னா, நான் ஓஷதஸ்வாவின் மகன் வசுமத், எனது அறத்தகுதிகளின் கனிகளை நான் அனுபவிக்க எனக்கு ஏதாவது உலகங்கள் சொர்க்கத்திலோ அல்லது அந்தரத்திலோ இருக்கின்றனவா என்று நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். ஓ உயர் ஆன்மாவே, நீர் அனைத்து நல்லுலகங்களையும் அறிந்தவராயிற்றே." என்றான்.

யயாதி, "அந்தரத்தில் எத்தனை பகுதிகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை பகுதிகளுடன் சேர்த்து, பூமி, மற்றும் தூரியனால் ஒளியூட்டப்படும் பிரபஞ்சத்தின் பத்து புள்ளிகள் அளவு உலகங்கள் உனக்கு சொர்க்கத்தில் உள்ளன." என்றான்.

வசுமத், "அவற்றை நான் உமக்குத் தருகிறேன். எனக்கான அந்தப் பகுதிகள் அனைத்தும் உமதாகட்டும். ஆகையால், நீர் விழுந்து கொண்டிருந்தாலும், மொத்தமாக விழ மாட்டீர். ஓ ஏகாதிபதி, அவற்றைப் பரிசாகப் பெறுவது உமக்குச் சரியாக படவில்லையெனில், ஒரு புல்லைக் கொடுத்து (புல்லை விலையாகக் கொடுத்து) வாங்கிக் கொள்ளலாமே?" என்றான்.

யயாதி, "நான் எதையும் வாங்கியதாகவோ, அநியாயமாக விற்பதாகவோ எனக்கு நினைவில்லை. இப்படி எந்த மன்னர்களாலும் செய்யப்பட்டதில்லை. அகையால், நான் எப்படி அதைச் செய்ய முடியும்?" என்றான்.

வசுமத், "ஓ மன்னா, நீர் அப்படி விலை கொடுத்து வாங்குவது சரியல்ல என்று கருதினால், என்னுடைய பரிசாக அதை ஏற்றுக் கொள்ளலாமே. எக்காரணம் கொண்டும் அந்த உலகங்களுக்கு நான் செல்ல மாட்டேன். ஆகையால், அவை உமதாகட்டும்." என்றான்.

அதன்பிறகு, சிபி என்பவன் மன்னனிடம் பேசினான், "ஓ மன்னா, நான் உசீநராவின் மைந்தன். எனது பெயர் சிபி. ஓ தகப்பனா, நான் மகிழ் சொர்க்கத்திலோ, அந்தரத்திலோ உலகங்கள் இருக்கின்றனவா? ஒருவன், தனது அறத்தகுதிகளின் கனியால் மகிழக்கூடிய அனைத்து உலகங்களையும் அறிந்தவர் நீர்." என்றான்.



படம் 149: ஐவர் விண்ணேகூதல்

யயாதி, "நீ உனது பேச்சாலோ எண்ணத்தாலோ, நேர்மையானவர்களையும் அறம்சார்ந்தவர்களையும் அவமதித்ததில்லை. நீ மகிழ்வதற்காக எண்ணற்ற மின்னல் போல ஒளிரும் உலகங்கள் சொர்க்கத்தில் காத்திருக்கின்றன." என்றான். சிபி, "அவற்றை விலை கொடுத்த வாங்குவது தவறு என்று நீர் கருதினால், அவற்றை நானே கொடுக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் நீரே எடுத்துக் கொள்ளும். ஓ மன்னா, நான் அவற்றை எப்போதும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டேன். ஞானமுள்ளோர் அமைதியாக இருக்க முடியாத அந்த உலகங்களை நான் விரும்ப மாட்டேன்." என்றான்.

யயாதி, "ஓ சிபி, இந்திரனின் வீரத்தைப் போல வீரமாக இருந்து, அந்த கணக்கற்ற உலகங்களை நிச்சயமாக நீயே அடைந்தாய். ஆனால், நான் மற்றவர்களால் கொடுக்கப்படும் உலகங்களை விரும்பவில்லை. ஆகையால், நான் பரிசுகளை ஏற்பதில்லை." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் அறங்களால் அடைந்த நல்லுலகங்களை விருப்பப்பட்டு உமக்கு கொடுக்க முன்வந்தோம். நீர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், நாங்கள் அவற்றை உமக்கே அதை அளித்துவிட்டு, பூமி நரகிற்குள் இறங்கப் போகிறோம்." என்றான்.

யயாதி, "உண்மை விரும்பும் ஞானமுள்ளவர்களே, எனக்குத் தகுதியானதை எனக்குக் கொடுங்கள். நான் இதுவரைச் செய்யாததை என்னால் செய்ய இயலாது." என்றான்.

அஷ்டகன், "நாங்கள் காணும் அந்த ஐந்த தங்க ரதங்களும் யாருடையவை? அந்த உலகங்களுக்குச் சென்று வரும் மனிதர்கள் அதில் பயணப்படுவார்களா?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "நெருப்பைப் போலப் பளபளக்கும் புகழ்வாய்ந்த அந்த ஐந்து தங்க ரதங்களும் உங்களை நிரந்தர அருள் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கின்றன." என்றான்.

அஷ்டகன், "ஓ மன்னா, அந்த தங்க ரதங்களில் நீரே சவாரி செய்து சொர்க்கத்தை அடைந்து கொள்ளும். எங்களால் காத்திருக்க முடியாது. நாங்களும் உம்மைப் பின்தொடர்கிறோம்." என்றான்.

யயாதி, "நாம் அனைவரும் இப்போது ஒன்றாகச் செல்லலாம். நிச்சயமாக நாம் அனைவரும் சொர்க்கத்தை வென்றுவிட்டோம். சொர்க்கத்திற்கான புகழ்வாய்ந்த வழி கண்ணுக்குப் புலப்படுவதைப் பாருங்கள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிறகு அந்த அனைத்து ஏகாதிபதிகளும் அந்த ரதங்களில் ஏறி சொர்க்கத்திற்குச் சென்று, அங்கே அனுமதிக்கப்பட்டு, முழு அந்தரத்தையும் தங்கள் அறத்தின் புகழால் ஒளிரச் செய்தனர்.

அஷ்டகன், அமைதியைக் கலைத்து, "நான் எப்போதும் இந்திரனை எனது சிறந்த நண்பனாக கருதினேன். ஆகையால், நான் மற்றவர்களுக்கு முன் சொர்க்கத்தில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், எப்படி உசீநராவின் மைந்தன் சிபி, நம்மைப் பின்தங்க வைத்து சென்றுவிட்டான்?" என்று கேட்டான்.

யயாதி, "உசீநராவின் மைந்தன் அவனுக்கான எல்லாவற்றையும் துறந்து பிரம்மனின் உலகை அடைந்துவிட்டான். ஆகையால், அவனே நம்மில் முன்னவன். அதுபோக, சிபியின் ஒளதாரியம், துறவு, உண்மை, அறம், அடக்கம், மன்னிக்கும் தன்மை, இனிமை, நல்லெண்ணம் செய்வதில் விருப்பம், ஆகியவை எவராலும் அளக்க முடியாத மிகப் பெரும் செயல்களாகும்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு, அஷ்டகன், தனது ஆர்வ மேலிட்டால், மற்றுமொரு இந்திரனைப் போன்ற தனது தாய்வழி பாட்டனானவனிடம், "ஓ மன்னா, நான் கேட்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லும். எங்கிருந்து நீர் வருகிறீர்? நீர் யார்? நீர் யாருடைய மகன்? வேறு யாரேனும் அந்தணரோ கூடித்திரியரோ, பூமியில் நீர் செய்ததைப் போல செய்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டான். யயாதி, "நான் உண்மையாகச் சொல்கிறேன். நான் நகுஷனின் மைந்தன் யயாதி. நான் புருவின் தந்தை. நான் முழு பூமியின் தலைவனாக இருந்தேன். நான் உடைகளையும், வேள்விக்கான நூறு அழகான குதிரைகளையும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தேன். அவற்றைப் போன்ற அறச்செயல்களுக்காக தேவர்கள் மகிழ்ந்து நன்மை செய்தனர். மேலும், இந்தமுடி பூமியையும், அதன் குதிரைகள், யானைகள், பசுக்கள், தங்கள், அனைத்து விதமான செல்வங்கள் நூறு அற்புதங்களையுடைய பசுக்கள் ஆகியவற்றை அந்தணர்களுக்குக்

கொடுத்தேன். பூமியும் அந்தரமும் எனது வாய்மை மற்றும் அறத்தாலேயே நிலைத்திருக்கின்றன. எனது வாய்மை மற்றும் அறத்தாலேயே மனிதர்களின் உலகில் இன்னும் நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் ஒரு போதும் பொய் பேசியதில்லை. இதன் காரணமாகவே ஞானமுள்ளோர் வாய்மையைப் புகழ்கின்றனர். ஓ அஷ்டகா, நான் உனக்கும், பிரதரதனாவுக்கும் வசமத்துக்கும் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. தேவர்கள் முனிவர்கள் ஆகியோர் இந்த வாய்மையின் காரணமாகவே புகழப்படுகிறார்கள் என்பதை நிச்சயமாக அறிவேன். எவனொருவன், அந்தணர்களிடம் நாம் சொர்கத்திற்கு உயர்ந்ததைப் பற்றிக் களங்கமில்லாமல் உரைக்கின்றானோ அவன் நாம் செல்லும் உலகங்களையே நம்முடன் அடைவான்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படியே தனது சாதனைகளுக்காக சிறப்பு வாய்ந்த அந்த மன்னன் யயாதி, தனது இணை வழித்தோன்றல்களால் மீட்கப்பட்டு, பூமியை விட்டு, தான் செய்த செயல்களின் புகழால் மூன்று உலகங்களையும் மறைத்து சொர்கத்திற்கு உயர்ந்தான்.

## புருவின் குல வரலாறு - பகுதி 94

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)



ஜனமேஜயன், "ஓ வழிபடத்தகுந்தவரே, புருவின் வழித்தோன்றல்களான மன்னர்களின் வரலாறுகளைப் பற்றி நான் அறிய விரும்புகிறேன். பெரும் வீரத்தைக் கொண்டு பெரும் சாதனைகளைச் செய்த அம்மன்னர்களை ஒவ்வொருவராக எனக்குச் சொல்லுங்கள். புருவின் பரம்பரையில் வந்த எந்த மன்னனும்நன்னடத்தையில்லாமலோ, வீரமற்றோ, அல்லது புத்திரப்பேறு இல்லாமலோ இருந்ததாக நிச்சயமாக நான் கேள்விப்படவில்லை. ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே, சிறந்த கல்வியும், சிறந்த சாதனைகளையும் கொண்ட அந்தப் புகழ்வாய்ந்த ஏகாதிபதிகளின் வரலாறுகளை விபரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "உன்னால் கேட்கப்படுவதால், புருவின் வம்சத்தில் வந்து, வீரத்தில் இந்திரனுக்கு நிகராகவும், தங்களது சாதனைகளால் மதிக்கப்பட்டும் இருந்த நாயகர்களைப்பற்றி அனைத்தையும் சொல்கிறேன்.

புரு தனது மனைவி மூலம் பிரவீரா, ஈஸ்வரா, ரௌத்ரஸ்வா என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் பெரும் தர வீரர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் பிரவீராவே வம்சத்தை விளங்க வைப்பவனாக இருந்தான். பிரவீரா தனது மனைவி சூரசேனி மூலம் மனஸ்யு என்ற மகனைப் பெற்றான். தாமரை இதழ்களைப் போலக் கண்களைக் கொண்ட மனஸ்யு நான்கு கடல்கள் சூழ்ந்த பூமியை முழுவதுமாக ஆண்டான். மனஸ்யு சௌவிரி என்பவனை மனைவியாகக் கொண்டான். அவள் மூலம் சாக்தன், சகானன், வக்மி என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் போர்க்களத்தில் நாயகர்களாகவும் பெரும் ரத வீரர்களாகவும் இருந்தனர். இப்படியே தொடர்ந்த பரம்பரையில் புத்திசாலியாகவும், அறம்சார்ந்தவனாகவும் இருந்த கௌத்ரஸ்வா, அப்சரஸ் மிஸ்ரகேசியிடம் பெரும் வில்லாளிகளான பத்து மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் அனைவரும் பெரும் நாயகர்களாக வளர்ந்து, தேவர்களை வழிபட்டு அவர்களை மகிழ்விக்க எண்ணற்ற வேள்விகளைச் செய்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஞானத்தின் எல்லா கிளைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று, எப்போது தங்களை அறத்திற்கே அர்ப்பணித்து இருந்தனர். ரிச்சேயு, காக்ஸ்ரேயு, பெரும் சக்தி வாய்ந்த விரிகேயு, ஸ்தாண்டிலேயு, வனேயு, பெரும் புகழ்வாய்ந்த ஜலேயு, பெரும் சக்தியும் புத்திகூர்மையும் கொண்ட தேஜேயு, இந்திரனைப் போன்ற வீரம் கொண்ட சத்யேயு, தர்மேயு, பத்தாவதாக தேவர்கள் அளவு வீரம் கொண்ட சன்னதேயு ஆகியன அவர்களது பெயர்களாகும். அவர்கள் அனைவரிலேயும், ரிச்சேயுவே இந்த முழு உலகத்திற்கும்

ஏகாதிபதியாகி ஆனந்தரிஷ்டி என்ற பெயரில் அறியப்பட்டான். வீரத்தால் அவன் தேவர்களின் வாசவனைப் போல இருந்தான். ஆனந்தரிஷ்டியின் மகன் மதிநரா, பெரும் புகழ்வாய்ந்த அறம் சார்ந்த மன்னனாக இருந்து, ராஜத்ய மற்றும் அசுவமேத வேள்விகளைச் செய்தான். மதிநராவுக்கு அளவிடமுடியா வீரம் கொண்ட நான்கு மைந்தர்கள் இருந்தனர். அவர்கள், தன்சு, மஹன், அதிரதன் மற்றும் பெரும் புகழ்வாய்ந்த துருஹ்யு ஆகும். அவர்களில் தன்சுவே புருவின் வம்சத்தை நீட்சி செய்தவன். அவன் இந்த முடி உலகத்தையும் அடக்கி ஆண்டு பெரும் புகழும் பெயரும் பெற்றான். தன்சு பெரும் வீரம் கொண்ட இலினா என்ற மகனைப் பெற்றான். அவன் வெற்றி கொள்பவர்களில் முதன்மையானவனாக இருந்து, முடி உலகத்தையும் தன் கொடையின் கீழ் கொண்டு வந்தான். இலினா தனது மனைவி ரத்னதாரா மூலம் துஷ்யந்தனைத் தலைமையானவனாகக் கொண்டு ஐம்பூதங்களைப் போன்ற ஐந்து புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்கள், துஷ்யந்தன், துரன், பீமன், பிரவாசு, மற்றும் வாசு ஆவர்.

ஓ ஜனமேஜயா, அவர்களின் மூத்தவன் துஷ்யந்தன் மன்னனானான். துஷ்யந்தன் தனது மனைவி சகுந்தலை மூலம் பரதன் எனும் புத்திசாலி மகனைப் பெற்றான். அவனே பின்பு மன்னன் ஆனான். பரதன் தனது குலத்திற்குத் தனது பெயரை வைத்தான். அவனாலேயே அந்தக் குலத்திற்கு பெரும் புகழ் கிடைத்தது. பரதன் தனது மூன்று மனைவியரிடம் ஒன்பது மகன்களைப் பெற்றான். ஆனால் அவர்களில் ஒருவரும் தனது தந்தையைப் போல் இல்லை. ஆகையால் பரதன் அவர்களிடம் திருப்தி கொள்ளவில்லை. இதனால் மிகுந்த கோபம் கொண்ட அவர்களின் தாயார் அவர்களைக் கொன்று போட்டனர். ஆகையால் பரதனுக்குப் பிறந்தவர்கள் யாரும் மன்னனாக முடியவில்லை. அந்த ஏகாதிபதி பரத்வாஜரின் அருளால் ஒரு பெரும் வேள்வியை நடத்தி ஒரு மகனைப் பெற்றான். அவனுக்கு பூமன்யு என்று பெயர் வைத்தான். புருவின் வழி வந்த பரதன், அவனிடம் திருப்தி கொண்டு அவனைத் தனது வாரிசாக்கினான். பூமன்யு தனது மனைவி புஷ்கரனியிடம் சுஹோதரா, சுஹோத்ரி, சுஹாவிஹ், சுஜேயா, திவிரதா, கீசிகா என்ற ஆறு மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் மூத்தவனான சுஹோத்ரா அரியணையை அடைந்து, பல ராஜத்ய மற்றும் குதிரை வேள்விகளை நடத்தினான். கடல்களைத் தன் மேல் கச்சாக அணிந்திருக்கும் - யானைகளும், பசுக்களும் குதிரைகளும், நிறைந்த பூமியை, அவளது ரத்தினங்கள் மற்றும் தங்கம் ஆகிய செல்வங்களுடன் முழுமையாகத் தனது ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வந்தான்.

சுஹோத்ராவின் அறம்சார்ந்த ஆட்சியில் பூமி, எண்ணற்ற மனிதர்கள், யானைகள், குதிரைகள், பூனைகளுடன் மூழ்கிவிடுவது போல பெரும் கனம் கனத்தது. அவன்காலத்தில் நடந்த வேள்வி மேடைகளால் பூமியில் நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் புள்ளிகள் தோன்றியது போல இருந்தது. பூமியின் அதிபதி சுஹோத்ரா தனது மனைவி அய்ஷாகியிடம் அஜமிதா, சுமிதா, மற்றும் புருமிதா ஆகிய மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களின் மூத்தவன் அஜமிதன் அந்த அரச பரம்பரையின் தொடர்ச்சியை ஏற்றான். அவன் அவனது மனைவி துமினியிடம் ரிக்ஷாவைப் பெற்றான். தனது மற்ற மனைவிகளான நீலியிடம் துஷ்யந்தனையும் பரமேஷ்டின்-ஐயும், கேசினியிடம் ஜானு, ஜலா மற்றும் ரூபினாவையும் பெற்றான். பாஞ்சாலகுலத்தில் வந்தவர்கள் அனைவரும் துஷ்யந்தன் மற்றும் பரமேஷ்டின் வழியில் வந்தவர்கள். குசிகர்கள் அளவற்ற வீரம் கொண்ட ஜானுவின் வழியில் வந்தவர்கள். ஜலன் மற்றும் ரூபினாவை விட வயதில் மூத்த ரிக்ஷன் மன்னனானான். ரிக்ஷா தனது குலம் தழைக்க சம்வரனைப் பெற்றான். ரிக்ஷனின் மகன் சம்வரணன் பூமியை ஆண்டு கொண்டிருந்த போதுதான் பஞ்சத்தாலும், தொற்று வியாதிகளாலும், மழையின்மையாலும், நோய்களாலும் பல மக்கள் மாண்டனர் என்று கேள்விப் படுகிறோம். அந்த பரதகுல மன்னன் பல எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டான். பின்பு பாஞ்சாலர்கள் தங்கள் நால்வகைப் படைகளைத் திரட்டி, போர் தொடுத்து, இந்த முடி உலகையும் அவர்கள் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தனர். தங்கள் பத்து அக்ஷௌணி படைகளுடன் வந்த பாஞ்சாலர்கள் பரதவம்ச இளவரசனைத் தோற்கடித்தனர்.

பிறகு சம்வரணன், தனது மனைவி, மகன்கள், உறவினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்களுடன் கானகத்திற்குள் பதுங்கி அங்கே சிந்து நதிக்கரையில் இருந்து மலையடிவாரம் வரை கோட்டை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தான். முழுமையாக ஆயிரம் வருடங்களுக்கு அந்தக் கோட்டையினுள்ளேயே பரதர்கள் வாழ்ந்தனர்.



ஒரு நாள் சிறப்புவாய்ந்த முனிவர் வசிஷ்டர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறிய பரதர்களை அணுகினார். அவர்கள் அவருக்கு ஆர்கியா கொடுத்தனர். அவரைத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் வரவேற்று அமர ஆசனம் கொடுத்தனர். மன்னனே முனிவரை அணுகி, "நீர் எங்கள் புரோகிதரா இருக்க வேண்டும். ஓ சிறப்பு வாய்ந்தவரே, நாங்கள் எங்கள் அரசைப் பெற முயற்சிக்கப் போகிறோம்." என்றான். வசிஷ்டர், "ஓம்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி, அதற்கு ஆமோதித்து, பரத இளவரசனை கூத்திரியர்களுக்கு தலைமையேற்க நியமித்து, அந்தப் புரு வழி வந்தவர்களை எருதின் கொம்புகளைப் போலவும், யானையின் தந்தத்தைப் போலவும் உறுதியாக்கினார். மன்னன் தன்னிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்டத் தலைநகரை மீண்டும் அடைந்து, மற்ற ஏகாதிபதிகளை அவனுக்கு கப்பம் கட்ட வைத்தான். முழு உலகத்தின் அரசாட்சியை மீண்டும் பெற்ற சம்வரணன், பல வேள்விகளைச் செய்தான். அந்த வேள்விகளில் அந்தணர்களுக்கு பெரும் பரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டன.

சம்வரணன், சூரியனின் மகளான தப்தியை மனைவியாகப் பெற்று, குரு என்ற மகனைப் பெற்றான். குரு மிகுந்த நற்குணமிக்கவனாக இருந்தான். ஆகையால் மக்களே அவனை அரியணையில் அமர்த்தினர். இவன் பெயரையுடைய குரு-ஜங்காளா என்ற போர்க்களம் உலகத்தில் பெரும் புகழ்பெற்றது. துறவுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, அங்கேயே ஆன்மிகத்தைப் பயின்று அந்தக்களத்தை (குருகூஷத்திரம்) புனிதமாக்கினான். பெரும் புத்திசாலியான குருவின் மனைவி வால்மீகி ஐந்து மகன்களைப் பெற்றாள் என்று கேள்விப் படுகிறோம். அவர்கள் அவிக்ஷித், பவிஷ்யந்தா, சைத்ரரதா, முனி மற்றும் கொண்டாடப்பட்ட ஜனமேஜயன் ஆவர். அவிக்ஷித் பெரும் பலம் வாய்ந்த பரீக்ஷித்தையும், மற்றும் சவலஸ்வா, அதிராஜா, விராஜா மற்றும் பெரும்பலம் வாய்ந்த சல்மலி, உச்சைஸ்ரவஸ், பாங்ககரா மற்றும் எட்டாவதாக ஜிதரி ஆகியோரைப் பெற்றான். இந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்கள்தான் பெரும் ரதசாரதிகளும் நன்மக்களுமான ஜனமேஜயனைத் தலைமையாகக் கொண்ட மகன்கள்.

பரீக்ஷித்துக்கு பிறந்தவர்கள் அனைவரும் அறம் சார்ந்த கல்வி கற்றனர். அவர்கள் காசுஷேனா, உக்ரசேனா, பெரும் சக்திவாய்ந்த சித்ரசேனா, இந்திரசேனா, சுஷேனா மற்றும் பீமசேனா ஆவர். ஜனமேஜயனுக்குப் பிறந்தவர்கள் திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, பால்ஹிகா, பெரும் சக்தி கொண்ட நிஷாதா, பெரும் பலம் வாய்ந்த ஜம்புநாதா, குண்டோதரா, படாதி, எட்டாவதாகப் பிறந்த வசாதி ஆகியோராவர். அவர்களில் திருதராஷ்டிரன் மன்னனானான். திருதராஷ்டிரனுக்கு எட்டு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் குண்டிகா, ஹஸ்தி, விதர்கா, ஐந்தாவதாக கிராதா, ஹவிஸ்ரவஸ், இந்திரபா, பூமன்யு ஆவர். திருதராஷ்டிரனுக்கு நிறைய பேரன்கள் இருந்தனர். அவர்களில் மூவர் மட்டுமே புகழ் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள் பிரதீபா, தர்மனேத்ரா, சுனேத்ரா அவர். இவர்களில் பிரதீபன் மன்னனானான். பிரதீபன் மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். அவர்கள் தேவாபி, சந்தனு மற்றும் பெரும் ரத வீரனான பால்ஹிகா ஆவர்.

மூத்தவன் தேவாபி துறவு வாழ்வைத் தேர்ந்தெடுத்து, தம்பிகளுக்கு வழிவிட்டான். நாட்டை சந்தனுவும் பால்ஹிகாவும் எடுத்துக் கொண்டனர். "ஓ ஏகாதிபதி, இவர்களைத் தவிர்த்து நிறைய சிறந்த பரதகுல மன்னர்கள் பெரும் சக்தி மிக்கவர்களாகவும், முனிவர்களைப் போன்ற தவ வலிமை மிக்கவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

இப்படியே மனுவின் குலத்திலும் தேவர்களைப் போன்றே பல ரத வீரர்கள் இருந்தனர். அவர்களின் எண்ணிக்கையால் ஐலா குலம் அசுர பலத்துடன் வளர்ந்தது

## அறம் வளர்க்கும் குல வரலாறு - பகுதி 95

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயன், "ஓ அந்தணரே, நான் இதுவரை எனது மூதாதையர்களின் பெரும் வரலாறுகளைக் கேட்டறிந்தேன். இந்த குலத்தில் பிறந்த பெரும் ஏகாதிபதிகளைப் பற்றியும் அறிந்தேன். இருப்பினும் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை. அந்தப் பெரும் வரலாறுகள் சுருக்கமாகவே உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், ஓ அந்தணரே, அந்த வரலாறுகளை படைப்பு கர்த்தா மனுவில் தொடங்கி விபரமாகத் தெரிவிக்கவும். யார் தான் இந்த வரலாறுகளைப் புனிதமாகக் கருத மாட்டார்கள்? அவர்கள் கடைப்பிடித்த அறங்கள், சாதனைகள், உயர்ந்த குணம் ஆகியவற்றால் அந்த ஏகாதிபதிகளின் புகழ் மூவுலகங்களுக்கும் பரவும்படி உயர்ந்தது. அவர்களின் தயாளம், வீரம், உடல் பலம், மனோ பலம், சக்தி, நிலைத்த தன்மை ஆகியவற்றை தேன் போன்ற இனிமையான உங்கள் சொற்களால் கேட்டேன். இருப்பினும் நான் திருப்தி கொள்ளவில்லை." என்றான்.



படம் 150: கிருஷ்ணன்

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "ஓ ஏகாதிபதியே கேள், உனது சொந்த குலத்தில் இந்த நற்பேறுள்ள வரலாறை, துவைபாயணரிடம் முன்பு நான் கேட்டவாரே உரைக்கிறேன்.

"தக்ஷன் அதிதியைப் பெற்றான். அதிதி விவஸ்வத்தைப் பெற்றான். விவஸ்வத் மனுவைப் பெற்றான். மனு ஹா என்பவனைப் பெற்றான். ஹா புருரவஸைப் பெற்றான். புருரவஸ் ஆயுஸைப் பெற்றான், ஆயுஸ் நகுஷனைப் பெற்றான். நகுஷன் யயாதியைப் பெற்றான். யயாதிக்கு உசானஸின் மகள் தேவயானி மற்றும் விருஷபர்வனின் மகள் சர்மிஷ்டை என்று இரு மனைவியர் இருந்தனர். இங்கே இது குறித்து (யயாதியின் பரம்பரை குறித்து) ஒரு சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. 'தேவயானி யது மற்றும் துர்வசு என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றான். விருஷபர்வனின் மகளான சர்மிஷ்டை திருஹ்யு, அனு மற்றும் புரு என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். யதுவின் வழித்தோன்றல்கள் யாதவர்களானார்கள். புருவின் வழித்தோன்றல்கள் பெளரவர்களானார்கள். புருவுக்கு கௌசல்யா என்ற மனைவி இருந்தாள். அந்த மனைவியின் மூலம் அவன் மூன்று குதிரை வேள்விகளையும், விஸ்வஜித் என்ற வேள்வியையும் செய்து ஜனமேஜயன் என்ற மகனைப் பெற்றான். ஜனமேஜயன், மாதவனின் மகள் ஆனந்தாவை மணந்து கொண்டான். அவளிடம் பிரசின்வத் என்ற மகனைப் பெற்றான். கிழக்கு தேசங்களில் சூரியன் உதிக்கும் தேசம் (ஜப்பான்) வரை சென்று அவற்றை வென்று வந்ததால் அவன் அந்தப் பெயரைப் பெற்றான்.

பிரசின்வத், யாதவர்களின் மகள் அஸ்மகியை மணந்து கொண்டு, அவளிடம் சன்யாதி என்ற மகனைப் பெற்றான். சன்யாதி, திருஷத்வதாவின் மகள் வாராங்கியை மணந்து அஹயந்தி என்ற மகனைப் பெற்றான். அஹயந்தி, கிருதவீரியனின் மகள் பானுமதியை மணந்து, அவளிடம் சர்வபௌமா என்ற மகனைப் பெற்றான். சர்வபௌமா, கேகய நாட்டு இளவரசனின் மகள் சுனந்தையை அபகரித்து வந்து மணந்துகொண்டு, அவளிடம் ஜெயத்சேனா என்ற மகனைப் பெற்றான். ஜெயத்சேனா விதர்ப நாட்டு மன்னனின் மகள் சுஸ்ரவாவை மணந்து அவளிடம் அவசினா என்ற மகனைப் பெற்றான். அவசினா, மீண்டும் ஒரு விதர்பா நாட்டு இளவரசியான மர்யாதாவை மணந்து, அவளிடம் அரிஹன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அரிஹன் அங்கி என்பவளை மணந்து மஹாபௌமா என்ற மகனைப் பெற்றான். மஹாபௌமன் பிரசேனஜித்தின் மகள் சுயஜனாவை மணந்து அவளிடம் அயுதநயி என்ற மகனைப் பெற்றான். அயுத என்றால் பத்தாயிரம் என்று பொருள். அவன் நடத்திய ஒரு வேள்விக்கு பத்தாயிரம் ஆண் உயிரினங்களின்

கொழிப்பு தேவைப்பட்டதால் அவனுக்கு அந்தப் பெயர் வந்தது. அயுதநயி பிரதுஸ்ரவஸின் மகள் காமாவை மணந்து, அவளிடம் அக்ரோதனா என்ற மகனைப் பெற்றான். அக்ரோதனா கலிங்க மன்னனின் மகள் கரம்பாவை மணந்து, தேவதிதி என்ற மகனைப் பெற்றான். தேவதிதி, விதேஹ நாட்டு இளவரசனின் மகள் மர்யாதாவை மணந்து அவளிடம் அரிஹன் (2) என்ற மகனைப் பெற்றான்.

அரிஹன் (2) அங்க தேசத்து இளவரசனின் மகள் சுதேவாவை மணந்து, அவளிடம் ரிக்ஷா என்ற மகனைப் பெற்றான். ரிக்ஷா, தக்ஷகனின் (பாம்பு) மகள் ஜ்வாலாவை மணந்து, அவளிடம் மதிநரா என்ற மகனைப் பெற்றான். அந்த மதிநரா சரஸ்வதி நதிக்கரையில் பனிரெண்டு வருட வேள்வியை வெற்றிகரமாகச் செய்தான். அந்த வேள்வியின் முடிவில், சரஸ்வதியே அந்த மன்னன் முன்பு வந்து, அவனைத் தனது கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தாள். மதிநரா அவளிடம் தன்சு என்ற மகனைப் பெற்றான். இங்கே தன்சுவின் வழித்தோன்றல்கள் பற்றி ஒரு சுலோகம் வருகிறது.

'தன்சு, சரஸ்வதியிடம் மதிநராவால் பிறந்தவன். தன்சு, காளிங்கி என்ற இளவரசியை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இலினா என்ற மகனைப் பெற்றான்.

இலினா தனது மனைவியான ரத்னதரியிடம் ஐந்து மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் துஷ்யந்தன் மூத்தவனாக இருந்தான். துஷ்யந்தன், விஸ்வாமித்ரரின் மகள் சகுந்தலையை மனைவியாகப் பெற்றான்.

அவளிடம் பரதன் என்ற மகனைப் பெற்றான்.' இங்கே (துஷ்யந்தனின்) வழித்தோன்றல்களைப் பற்றி இரு சுலோகங்கள் வருகின்றன.

"ஒரு தாயென்பவள், சதையைத் தாங்கும் உறையே, அங்கேயே தந்தையென்பவன் மகனைப் பெறுகிறான். நிச்சயமாக தந்தையான அவனே மகனாகப் பிறக்கிறான். ஆகையால், துஷ்யந்தா, உனது மகனை ஆதரி, சகுந்தலையை அவமதிக்காதே. ஓ மனிதர்களில் தேவனைப் போன்றவனே, தந்தை என்பவன் தானே மகனாகப் பிறந்து, நரகத்திலிருந்து தன்னையே காத்துக்கொள்கிறான். நீயே இந்தக் குழந்தைக்கு காரணமானவன் என்று சகுந்தலை உண்மையையே சொல்லியிருக்கிறாள்." என்று தேவதூதன் சொன்னான்.

"இதற்காகவே (தேவ தூதனின் மேற்கண்ட பேச்சைக் கேட்டே, மன்னன் தனது குழந்தையை ஆதரித்தான்) சகுந்தலையின் மகன் பரதன் (ஆதரிக்கப்பட்டவன், தாங்கப்பட்டவன் என்று பொருளாம்) என்று அழைக்கப்பட்டான். பரதன் காசி நாட்டு மன்னன் சர்வசேனாவின் மகள் சுனந்தையை மணந்து அவளிடம் பூமன்யு (இவன் வேள்வியில் பிறந்தவன், (பரதனுக்கு ஏற்கனவே ஒன்பது மகன்கள் இருந்து, அவர்களை அவர்களின் தாயார்களே கொன்று விட்டனர்) என்ற மகனைப் பெற்றான். பூமன்யு தசார்ஹாவின் மகள் விஜயாவை மணந்து அவளிடம் சுஹோத்ராவைப் பெற்றான். சுஹோத்ரா இக்ஷவாகுவின் மகள் சுவர்ணாவை மணந்து அவளிடம் ஹஸ்தி என்ற மகனைப் பெற்றான். ஹஸ்தி என்ற அந்த மன்னனே ஹஸ்தினாபுரம் என்ற நகரத்தை நிறுவினான். அதனாலேயே அந்த நகரத்திற்கு ஹஸ்தினாபுரம் என்ற பெயர் வந்தது. ஹஸ்தி திரிகார்தா நாட்டின் இளவரசி யசோதரையை மணந்து அவளிடம் விசுந்தனா என்ற மகனைப் பெற்றான். விசுந்தனா, தசார்ஹா நாட்டின் இளவரசியான சுதேவாவை மணந்து, அஜமீடன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அஜமீடன், ராய்கேயி, காந்தாரி, விசாலா, மற்றும் ரிக்ஷா என்ற நான்கு மனைவியரைக் கொண்டான். அவர்களிடம் இரண்டாயிரத்து நானூறு மகன்களைப் பெற்றான். அவர்களில் சம்வரணனே குலத்தை தழைக்க வைக்கும் பொறுப்புக்கு வந்தான். சம்வரணன், விவஸ்வத்தின் மகள் தபதியை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் குரு என்ற மகனைப் பெற்றான். குரு, தசார்ஹா நாட்டு இளவரசி சுபாங்கியை மணந்து விதுரதா என்ற மகனைப் பெற்றான். விதுரதா, மாதவர்களின் மகளான அமிர்தாவை மணந்து, அவளிடம் பரீக்ஷித் என்ற மகனைப் பெற்றான். பரீக்ஷித், பாகுதாசின் மகள் சுவாசாவை மணந்து, அவளிடம் பீமசேனன் என்ற மகனைப் பெற்றான். பீமசேனன், கேகய நாட்டு இளவரசி குமாரியை மணந்து, அவளிடம் பிரதிஸ்ரவஸ் என்ற மகனைப் பெற்றான். பிரதிஸ்ரவஸ், பிரதீபனைப் பெற்றான். பிரதீபன், சிபியின் மகள் சுனந்தையை மணந்து, அவளிடம், தேவாபி, சந்தனு, பால்ஹிகா என்ற மூன்று மகன்களைப் பெற்றான். தேவாபி இளவயதிலேயே கானகமேகி துறவியானான். ஆகையால் சந்தனு மன்னனானான். இங்கு சந்தனுவைக் குறித்து ஒரு சுலோகம் வருகிறது.

"இந்த ஏகாதிபதியால் தொடப்பட்ட முதியவர்கள், விபரிக்கமுடியாத பெரும் இன்பத்தை அடைந்தது மட்டுமின்றி, தங்கள் இளமையையும் திரும்பப் பெற்றனர்.

ஆகையால் இந்த ஏகாதிபதி சந்தனு என்று அழைக்கப்பட்டான். சந்தனு கங்கையை மணந்து கொண்டான், அவள் தேவவிரதனைப் பெற்றுக் கொடுத்தாள். தேவவிரதன் பின்பு பீஷ்மர் என்று அழைக்கப்பட்டார். பீஷ்மர், தனது தந்தைக்கு நல்லது செய்ய நினைத்து, அவனுக்கு காந்தகாளி என்று அழைக்கப்பட்ட சத்தியவதியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். அவள், முன்பொரு காலத்தில், தனது மங்கை பருவத்தில், பராசரரால் ஒருமகனைப் பெற்றாள். அந்த மகன் துவைபாயணர் என்று அழைக்கப்பட்டார். சந்தனு சத்தியவதியிடம் சித்ராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றான். சித்திராங்கதன் இளவயதிலேயே கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். ஆகையால் விசித்திரவீரியன் மன்னனானான். அவன், காசி நாட்டு மன்னனின் மகள்களான அம்பிகா, அம்பாலிகா என்ற இரு ங்கையரை மணந்தான். இருப்பினும் விசித்திரவீரியன், மகன் யாரும் இல்லாமலேயே இறந்து போனான். துவ்யந்தனின் பரம்பரைத் தொடர்ச்சி இத்துடன் நிறைவுபெறப் போகிறதே என்று சத்தியவதி நினைக்கத் துவங்கினாள். பிறகுதான் அவள் முனிவர் துவைபாயணரை நினைவு கூர்ந்தாள். அவர், அவள் முன்னிலையில் வந்து, "உன் உத்தரவுகள் என்ன?" என்று கேட்டார். அவள், "உனது தம்பி விசித்திரவீரியன் பிள்ளையில்லாமலேயே சொர்க்கம் அடைந்தான்.

நீ அவனுக்காக அறம் சார்ந்த குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொடு." என்றாள். துவைபாயணர் அதற்குப் பணிந்து திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன் என்ற மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றார். துவைபாயணரிடம் காந்தாரி பெற்ற வரத்தால் திருதராஷ்டிரன் அவள் மூலம் நூறு மகன்களைப் பெற்றான். திருதராஷ்டிரனின் அந்த நூறு மகன்களில் நால்வர் கொண்டாடப்பட்டனர். அவர்கள் துரியோதனன், துவ்ஹ்சாசனன், விகர்ணன் மற்றும் சித்திரசேனன் ஆவர். பாண்டு பிரதை என்று அழைக்கப்பட்ட குந்தி மற்றும் மாத்ரி என்ற மணிபோன்ற மனைவியரை அடைந்தான். ஒரு நாள் பாண்டு வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில், தனது துணையை அணைத்துக் கொண்டிருந்த மானைக் கண்டான். அது உண்மையில் மானுருவில் இருந்த ஒரு முனிவராகும்.

அந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்த மானைத் தனது கணைகளால் கொன்று திருப்தியடைந்தான். மன்னனின் கணையால் தாக்குண்ட அந்த மான், உடனே தனது உருவைக் களைந்து முனிவர் உரு கொண்டு, பாண்டுவிடம், "ஓ பாண்டு, நீ அறம் சார்ந்தவனாக இருந்தும், ஒருவரைத் திருப்திப்படுத்தி மற்றவர் அடையும் இன்பத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தும், எனது விருப்பம் நிறைவேறாமலேயே என்னைக் கொன்றாய். அகையால், நீயும் அதுபோலவே உனது துணையுடன் இருக்கும்போது, நீ திருப்திபெறும் முன்னரே சாவாய்!" என்று சபித்தார். இந்தச் சாபத்தைக் கேட்ட பாண்டு முகம் மங்கினான், அதுமுதல் அவன் தனது மனைவியரிடம் நெருங்கவில்லை. அவன் அவர்களிடம், "எனது குற்றத்தால், நான் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். குழந்தையில்லாதவர்களுக்கு வேறு உலகங்கள் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்." என்று சொல்லி, குந்தியைத் தனக்காக வாரிசைப் பெறுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

குந்தி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றாள். ஆகையால் அவள் வாரிசுகளைப் பெற்றாள். அவள் தர்மதேவன் மூலமாக, யுதிஷ்டிரனையும், மருதன் மூலமாக பீமனையும், சக்ரனின் மூலமாக அர்ஜுனனையும் பெற்றாள். பாண்டு அவளிடம் மிகவும் திருப்தி கொண்டு, "உனது சக்காளத்தியும் குழந்தையில்லாமல் இருக்கிறாளே. ஆகையால், அவளையும் பிள்ளைகள் பெற வை." என்றான். குந்தி, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, அவளுக்கும் வழிபாட்டு மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். மாத்ரி, அஸ்வினி இரட்டையர்கள் மூலம், நகுலன் மற்றும் சகாதேவனைப் பெற்றாள். ஒரு நாள், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாத்ரியைக் கண்டு, பாண்டுவின் விருப்பம் தூண்டப்பட்டது. அவன் அவளைத் தொட்ட மாத்ரிரத்தில் மரித்துப் போனான். குந்தியிடம் மாத்ரி, "எனது இந்த இரட்டையர்கள், உன்னால் பாசத்துடன் வளர்த்து வரப்பட்டும்" என்று சொல்லி, தனது தலைவனுடன் தகன நெருப்பில் ஏறினாள். சிலகாலத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் கானகத்தின் துறவிகளால் ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். பீஷ்மருக்கும், விதுரருக்கும் அவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர்.



அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, அந்தத் துறவிகள், அனைவரும் கண்டுகொண்டிருக்கும் போதே மறைந்து போயினர். அத்துறைவிகளின் பேச்சின் முடிவில், அந்த இடத்தில் பூமழை பெய்தது. தெய்வீக மேளங்கள் வானத்தில் முழங்கின. அதன் பிறகு பாண்டவர்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். அவர்கள் பிறகு தங்கள் தந்தையின் இறப்பைப் பற்றிச் சொல்லினர். அதன்பிறகு பாண்டுவின் இறுதிச் சடங்கு முறையாகச் செய்யப்பட்டது. பாண்டவர்கள் அங்கேயே வளர்ந்து வந்தனர். துரியோதனன் அவர்களைக் கண்டு மிகவும் பொறாமை கொண்டான். பாவம் நிறைந்த அந்த துரியோதரன் அவர்களை விரட்ட ராட்சதன் போல நடந்து கொண்டான்.

துரியோதனன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு எரிச்சலடைகிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு, அவனது முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. பிறகு திருதராஷ்டிரன் அவர்களை ஏமாற்றி வாரணாவதம் அனுப்பினான். அவர்களும் விருப்பத்துடன் அங்கு சென்றனர். அங்கே அவர்களை எரித்துக் கொல்வதற்கான சதி வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஞானியான விதூரரின் அறிவுறுத்தலை அவர்கள் ஏற்றதால், அதிலிருந்தும் தப்பினர். பிறகு பாண்டவர்கள் இடும்பனைக் கொண்டு ஏகச்சக்கரம் என்ற நகருக்குச் சென்றனர். அங்கே பகன் என்ற அசுரனை வதம் செய்து பாஞ்சாலத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே திரௌபதியைத் தங்கள் மனைவியாகக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினர். அங்கேயே அவர்கள் அமைதியாக வசித்து குழந்தைகளைப் பெற்றனர்.

யுதிஷ்டிரன் பிரதிவிந்தியனைப் பெற்றான், பீமன் சூதசோமனைப் பெற்றான், அர்ஜுனன் சுருதகீர்த்தியைப் பெற்றான், நகுலன் சதானிகனைப் பெற்றான், சகாதேவன் சுருதகர்மனைப் பெற்றான். இடையில், சைவிய பழங்குடியைச் சேர்ந்த கோவசனனின் மகள் தேவிகாவை யுதிஷ்டிரன் ஒரு சுயம்வரத்தில் மணந்தான். அவளிடம் ஒரு மகனைப் பெற்று அவனுக்கு யௌதேயா என்று பெயரிட்டான். பீமனும் காசி நாட்டு மன்னின் மகள் வலந்தரையை மனைவியாகக் கொண்டு, சார்வாகன் என்ற மகனைப் பெற்றான். அர்ஜுனன் துவாரகைக்குச் சென்று இனிமையான பேச்சு கொண்ட வாசுதேவனின் தங்கை சுபத்திரையை, தனது பலத்தால் அபகரித்து ஹஸ்தினாபுரம் சென்றான். அவன் அவளிடம் அபிமன்யு என்ற மகனைப் பெற்றான். அந்த மகன் பெரும் தகுதிகளைப் பெற்று, வாசுதேவனின் அன்புக்குப் பாத்திரனாக இருந்தான். நகுலன் சேதி நாட்டு இளவரசி கரேணுமதியை மனைவியாகக் கொண்டு, அவளிடம் நிராமித்ரா என்ற மகனைப் பெற்றான். சகாதேவன், மதுரா நாட்டு மன்னன் தியுதிமத்தின் மகளான விஜயாவை ஒரு சுயம்வரத்தில் மணந்து, அவளிடம் சுஹோத்ரா என்ற மகனைப் பெற்றான். பீமசேனன் சில காலங்களுக்கு முன்பு இடும்பியிடம் கடோதகஜன் என்ற மகனைப் பெற்றான். இவர்களே பாண்டவர்களின் பதினோரு மகன்களாவர். அவர்களில், அபிமன்யுவே குலத்தின் நீட்சியைத் தொடர்ந்தான்.

அபிமன்யு விராட நாட்டு மன்னனின் மகளான உத்தரையை மணந்தான். அவள் இறந்த குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். வசுதேவன், "இந்த ஆறுமாத குழந்தையை நான் மீட்டெடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி குந்தியைக் குழந்தையை எடுக்கச் சொன்னான். குறித்த காலத்திற்கு முன்பே பிறந்திருந்தும், அஸ்வத்தாமனின் ஆயுதத்தால் எரிக்கப்பட்டிருந்தும், தனது பலம் சக்தி எல்லாவற்றையும் அது இழந்திருந்தும், வாசுதேவனால் அந்தக் குழந்தை மறுபடியும் சக்தியும், பலமும் பெற்று மீண்டெழுந்தது.

அப்படி அவனை மீட்டெடுத்த வாசுதேவன், "இந்தக் குழந்தை அருகிப் போன ஒரு குலத்தில் பிறந்ததால், அவன் இன்றிலிருந்து பரீக்ஷித் என்று அழைக்கப்பட்டும்." என்றான். ஓ மன்னா, பரீக்ஷித் உனது தாயான மாத்ரவதியை மணந்து, உன்னைப் பெற்றான். ஓ ஜனமேஜயா! நீயும் உனது மனைவி வபுஷ்டமாவிடம் சதானிகா மற்றும் சங்குகர்ணா என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றிருக்கிறாய். சதானிகனும், விதேஹ நாட்டு இளவரசியை மனைவியாகப் பெற்று அசுவமேதத்தன் என்ற மகனைப் பெற்றிருக்கிறான்.

ஓ மன்னா, புருவின் வழித்தோன்றல்கள் மற்றும் பாண்டவர்களின் வரலாறுகளை இப்போது உரைத்துவிட்டேன். இந்த அற்புதமான, அறம்வளர்க்கும், புனிதமான வரலாற்றை, நோன்பு நோற்கும் அந்தணர்களால் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கூடித்திரியர்கள் தங்கள் செயல்களாலும், குடிகளைக் காத்தும், வைசியர்கள் கவனத்துடனும், மூவகை மனிதர்களுக்கும் உதவி செய்யக் காத்திருக்கும் சூத்திரர்கள்

மரியாதையுடனும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். வேதமறிந்த அந்தணர்களும் மற்றவர்களும், கவனத்துடனும் மரியாதையுடனும் இந்த வரலாற்றை உரைப்பதாலும், அல்லது உரைப்பதைக் கேட்பதாலும், அவர்கள் அருளப்பட்டு, நல்லுலகை அடைந்து, சொர்க்கத்தை வெற்றி கொள்வர். அவர்கள், தேவர்களாலும், அந்தணர்களாலும் மற்ற மனிதர்களாலும் மதிக்கப்படுவர். பாரதத்தின் இந்தத் தெய்வீக வரலாறு, புனிதமானவரும், சிறப்பு வாய்ந்தவருமான வியாசரால் தொகுக்கப்பட்டது. வேதமறிந்த அந்தணர்களும் மற்றவர்களும் இதை மரியாதையுடனும், கேடு நினைக்காமலும் கேட்டால், தெய்வீகத் தகுதிகளை அடைந்து, சொர்க்கத்தை வெற்றி கொள்வர். அவர்கள் பாவிகளாக இருப்பினும், மற்றவர்களால் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக மாட்டார்கள்.

இங்கே ஒரு சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. "இது (பாரதம்) வேதத்திற்கு நிகரானது. இது தெய்வீகமானது. அற்புதமானது. இது செல்வம், புகழ், ஆயுள் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கவல்லது. ஆகையால், இது மனிதர்களால் மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்கப்பட வேண்டியது."

## கங்கை - மஹாபிஷன் மோகம் - பகுதி 96

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த மன்னன் ஒருவன் மஹாபிஷன் என்ற பெயருடன் இருந்தான். அவன் முழு உலகத்திற்கும் அதிபதியாக இருந்தான். அவன் உண்மையான வீரத்துடனும், உண்மை நிறைந்த பேச்சுடையவனாகவும் இருந்தான். ஆயிரம் குதிரை வேள்விகளையும் (அஸ்வமேதயாகங்களையும்), நூறு ராஜதய வேள்விகளையும் செய்து தேவர்கள் தலைவனைத் திருப்திப் படுத்தி சொர்க்கத்தை அடைந்தான்.



படம் 151: கங்கை

"ஒரு நாள் தேவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி பிரம்மனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பல அரச முனிகளும் மன்னன் மஹாபிஷனும் அந்த இடத்தில் இருந்தனர். ஆறுகளின் அரசி கங்கையும் அங்கே பெரும்பாட்டனை வழிபட வந்திருந்தாள். சந்திரனின் கதிர்களைப் போன்ற அவளது வெண்ணிற ஆடை காற்றின் செயலால் சிறிதுஅகன்றது. அவளது நிலை வெளிப்பட்ட போது, தேவர்கள் தங்கள் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டனர். ஆனால் அரசமுனி மஹாபிஷன் முரட்டுத்தனமாக அந்த ஆறுகளின் அரசியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதன் காரணமாக மன்னன் மஹாபிஷன் பிரம்மனால் சபிக்கப்பட்டான். அவர், "பாவியே, கங்கையைப் பார்த்தவுடன் நீ தன்னிலை மறந்து போனதால், நீ உலகத்தில் மறுபடி பிறப்பாய். ஆனால், நீ மறுபடி மறுபடி இந்த இடங்களுக்கு வந்து போவாய். அவளும், மனிதர்களின் உலகத்தில் பிறந்து, உனக்குத் தீங்கிழைப்பாள். ஆனால் உனக்கு கோபம் மூண்டதும், நீ சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்." என்று சபித்தார்.



படம் 152: கங்கை

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "மன்னன் மஹாபிஷன் பூமியிலுள்ள எல்லா ஏகாதிபதிகளையும் துறவிகளையும் மனதில் நினைத்துப் பார்த்து, பெரும் வீரம் கொண்ட பிரதீபனுக்கு மகனாகப் பிறக்க விரும்பினான். ஆறுகளின் அரசியும், மன்னன் மஹாபிஷன் உறுதி இழப்பதைப் பார்த்து, அவனை விருப்பத்துடன் நினைத்து, சென்றுவிட்டாள். அப்படி அவள் போகும் வழியில், சொர்க்கத்தில் வசிப்பவர்களான வசுக்களும் அதே பாதையில் வருவதைக் கண்டாள். அவர்கள் அவதியில் இருப்பதைக் கண்ட ஆறுகளின் அரசி, அவர்களிடம், "சொர்க்கத்தில் வசிப்பவர்களே, ஏன் நீங்கள் மனத்தளர்வுற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறீர்கள்? எல்லாம் சரியாகஇருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு தேவர்களான

வசுக்கள், "ஓ ஆறுகளின் அரசியே, மன்னிக்கத்தகுந்த எங்களது குற்றத்திற்காக, சிறப்பு வாய்ந்த வசிஷ்டர் கோபங்கொண்டு எங்களைச் சபித்துவிட்டார். சிறப்பு வாய்ந்த முனிவர்களில் முதன்மையான வசிஷ்டர் மாலை வழிபாட்டில் அமர்ந்திருந்தார். அவரை எங்களால் காணமுடியவில்லை. இதை அறியாமல் நாங்கள் அவரைக் கடந்து சென்றோம். ஆகையால், கோபத்தால் அவர் எங்களை மனிதர்களின் மத்தியில் பிறக்கக் கடவீர்கள் என்று சபித்துவிட்டார். பிரம்மனால் உச்சரிக்கப்பட்டவற்றைக் கேட்டு சினங்கொள்ள எங்களுக்கு சக்தி இல்லை. ஆகையால், ஓ நதியே, நீயே மனிதப் பெண்ணாகி வசுக்களான எங்களைப் உனது பிள்ளைகளாக்கிக் கொள். ஓ இனிமையானவளே, எந்த மனித பெண்ணின் கருவுக்குள்ளும் நுழைய நாங்கள் விரும்பவில்லை" என்றனர்.

வசுக்களால் இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட ஆறுகளின் அரசி, "அப்படியே ஆகட்டும்." என்று சொல்லி, "பூமியிலுள்ள மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களில் யாரை நீங்கள் தந்தையாகக் கொள்வீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

வசுக்கள், "பூமியில், பிரதீபனுக்கு மகனாக சந்தனு என்பவன் பிறப்பான், அவன் பார் புகழும் மன்னனாக இருப்பான்." என்றனர். கங்கை, "தேவர்களே, பாவங்களற்ற நீங்கள் தெரிவிப்பதைத் தான் நானும் விரும்பினேன். நான் நிச்சயமாக சந்தனுவிடம் செல்வேன். நீங்கள் இப்போது தெரிவிப்பது போல, இது உங்களின் விருப்பமும் கூட." என்றாள். வசுக்கள், "ஓ மூன்று மார்கமாகப் (ஆகாயம், பூமி (தரை), பாதாளம்) பயணிப்பவளே, நாங்கள் பிறந்தவுடன், எங்களை நீரில் எறிந்துவிடு, அப்படி நீ செய்தால், நாங்கள் பூமியில் வெகு காலம் வாழ வேண்டியதில்லை. ஆகையால் வெகு விரைவாக நாங்கள் மீண்டு விடுவோம்." என்றனர். அதற்கு கங்கை, "நீங்கள் விருப்பப்படுவதை நான் செய்வேன். ஆனால் என்னுடனான அவரது தொடர்பு முழுவதுமாகக் களியற்று இருக்கக்கூடாது. ஆகையால், ஒரு மகனாவது வாழும்படி அவருக்கு வழங்குங்கள்" என்றாள். வசுக்கள், "எங்கள் ஒவ்வொருவரின் சக்தியில் எட்டில் ஒரு பங்கு சக்தியைச் சேர்த்து, நீ உனது விருப்பத்திற்கேற்றபடியும், அவனது விருப்பத்திற்கேற்றபடியும் அடையலாம். ஆனால், அந்த மகன், பூமியில் பிள்ளைகளைப் பெறக்கூடாது.

ஆகையால், நீ பெறும் பெரும் சக்திகள் கொண்ட உனது மைந்தன், புத்திரப் பேற்றறு இருக்க வேண்டும்." என்றனர். இப்படி வசுக்கள் கங்கையிடம் ஒரு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, சென்றவிட்டனர். அவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்காகக் காத்திருந்தனர்.

## சந்தனு கங்கையைச் சந்தித்தான் - பகுதி 97

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு பாராட்டும், பிரதீபன் என்றொரு மன்னன் இருந்தான். அவன், பல வருடங்களாக தனது ஆன்மிக நோன்புகளை கங்கையின் பிறப்பிடத்தில் செய்து வந்தான். ஒரு நாள், அழகும் திறமையும் நிறைந்த கங்கை, பெண்ணுரு கொண்டு, நீரிலிருந்து எழுந்து மன்னனை அணுகினாள். அந்த கவர்ச்சிகரமான அழகான தேவலோக மங்கை, தனது ஆன்மிகக் கடமைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த அரச முனியின் ஆண்மை மிக்க சால மரத்தைப் போன்ற வலது தொடையில் அமர்ந்தாள்.

அந்த மன்னன் அவளிடம், "ஓ இனிமையானவளே, நீ என்ன விரும்புகிறாய்? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்றான். அந்த மங்கை, "ஓ மன்னா, நீர் எனது கணவராக வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஓ குருபரம்பரையில் வந்தவர்களில் முன்னவரே, நீர் எனதாகுக. சுய விருப்பத்துடன் தானே வந்து கேட்கும் ஒரு பெண்ணை மறுப்பது என்பதை



படம் 153: கங்கையும் சந்தனுவும்



ஞானமுள்ளவர்கள் மெச்சமாட்டார்கள்." என்றான். அதற்கு பிரதீபன், "ஓ அழகான நிறமுடையவளே, நான் காமத்தின் வசப்பட்டு, அடுத்தவர்களின் மனைவியிடமோ அல்லது எனது வகையில்லாத பெண்களிடமோ போக மாட்டேன். நிச்சயமாக இது எனது அறம் சார்ந்த நோன்பாகும்." என்றான். அதற்கு அந்த மங்கை, "நான் அதிர்ஷ்டமற்றவளோ அல்லது அழகற்றவளோ அல்ல. நான் எல்லா வகையிலும் இன்பம் அனுபவிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவள். நான் தேவலோக மங்கையரில் அரிதான அழகு வாய்ந்தவள். நான் உம்மை எனது கணவனாக விரும்புகிறேன். ஓ மன்னா, என்னை நிராகரிக்காதீர்." என்றான். பிரதீபன், "ஓமங்கையே, நீ தூண்டும் வழியில் நான் செல்வதைத் தவிர்க்கிறேன். நான் எனது நோன்பை முறித்தால், பாவம் என் மேல் விழுந்து, நான் கொல்லப்படுவேன். ஓ அழகான நிறமுடையவளே, நீ என்னை, எனது வலது தொடையில் அமர்ந்து அணைத்தாய். ஓ மருட்சியுடையவளே, அது எனது மகள்களும் மருமகள்களும் அமரும் தொடையாகும் என்பதை அறிந்து கொள்.

இடது தொடையே மனைவிக்குரியது. ஆனால் நீ அதை ஏற்கவில்லை. ஆகையால், ஓ மங்கையரில் சிறந்தவளே, நான் உன்னை ஒரு விரும்பப்படும் பொருளாக அனுபவிக்க முடியாது. நீ எனது மருமகளாகலாம். நான் உன்னை எனது மகனுக்கான மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்." என்றான்.

அந்த மங்கை, "ஓ அறம் சார்ந்தவரே, நீர் சொல்வது போலவே ஆகட்டும். நான் உமது மகனோடு சேர்ந்திருக்க அனுமதியுங்கள். உம்மீது எனக்கிருக்கும் மரியாதையால், கொண்டாடப்படும் பரத குலத்திற்கு மனைவியாக இருப்பேன். நீரே உலகில் உள்ள அனைத்து ஏகாதிபதிகளுக்கும் புகலிடம். கடைசி நூறு வருடங்களில் செய்யப்பட்ட உமது குலத்தின் அறச்செயல்களைக்கூட ஒருவரால் எண்ணிவிட முடியாது. உமது குலத்தில் வந்த பல ஏகாதிபதிகளின் பெருமையும் நன்மையும் அளவற்றது. ஓ அனைவருக்கும் தலைவரே, நான் உமது மருமகளாகும்போது, உமது மைந்தன் எனது தலைவன் என்ற முறையில் எனது செயல்களின் நீதியைக் (இது சரி, இது தவறு என்று) கேட்கக் கூடாது. அப்படி உமதுமகனுடன் வாழ்ந்து, நான் அவருக்கு நல்லதைச் செய்து, அவரது மகிழ்ச்சியை அதிகரிப்பேன். இறுதியாக நான் பெற்றுக் கொடுக்கும் மகன்களின் அறத்தாலும், நற்பண்புகளாலும் அவர் சொர்க்கத்தை அடைவார்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார். "ஓ மன்னா, அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த தேவலோக மங்கை அங்கிருந்து மறைந்தாள். பிறகு மன்னன் தனது சத்தியம் நிறைவேற்ற, தனது மகனின் பிறப்புக்காகக் காத்திருந்தான்.

குருக்கள் குலத்தின் ஒளியான, கூடித்திரியக் காளையான பிரதீபன் புத்திரப் பேறுக்கான விருப்பத்தால் தனது மனைவியுடன் தவமிருந்தான். அப்படியே காலம் கடந்து வயதான பிறகு, அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் மஹாபிஷனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அந்தக் குழந்தை, அதன் தந்தை உணர்ச்சிகளை அடக்கி, ஆன்மீக நோன்புகளில் இருந்தபோது பிறந்ததால் சந்தனு என்று அழைக்கப்பட்டான். அந்த குருக்களில் சிறந்தவனான சந்தனு, அழியாத அருளுலகை ஒருவன் தனது செயல் வழியாக மட்டுமே அடைய முடியும் என்பதை அறிந்து, அறத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தான்.

சந்தனு வளர்ந்து இளமையை அடைந்தவுடன், பிரதீபன் அவனிடம், "ஓ சந்தனு, சில காலத்திற்கு முன்பு, ஒரு தேவலோக மங்கை, உனது நன்மைக்காக என்னிடம் வந்தாள். அழகான நிறமுடைய அவள், உன்னை ரகசியமாகச் சந்தித்து, குழந்தைகளுக்காக உன்னிடம் பரிந்துரைக்கும்போது, நீ அவளை உனது மனைவியாகக் கொள். ஓ பாவங்களற்றவளே, அவளது செயலைக் கண்டு அதைச் சரியென்றும் தவறென்றும் உரைக்காதே. மேலும் அவள் யார் என்பதையும் அவளிடம் கேட்காதே. ஆனால், எனது உத்தரவின் பேரில், நீ அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பிரதீபன், தனது மகன் சந்தனுவுக்கு இப்படி உத்தரவிட்டுவிட்டு, அவனை அரியணையில் அமர்த்தி, கானகமேகினான். சந்தனு பெரும் அறிவும், இந்திரனுக்கு நிகரான பிரகாசத்தையும் கொண்டிருந்தான். வேட்டைக்கு அடிமையாகி, கானகத்திலேயே தனது பெரும்பங்கு பொழுதைக் கழித்தான் சந்தனு. அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் எப்போது மான்களையும் எறுமைகளையும் கொண்டு கொண்டு இருந்தான். ஒரு நாள், அவன் கங்கைக் கரையோரமாக அலைந்து கொண்டிருக்கையில், சித்தர்களும் சாரணர்களும் நிறைந்து இருக்கும் ஒரு பகுதிக்கு வந்தான். அங்கே,



ஸ்ரீயைப் போன்ற ஜோலிக்கும் அழகுடன் வனப்புள்ள ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். அவள் களங்கமற்றவளாக, முத்துப் பல் வரிசையுடன், தெய்வீக ஆபரணங்கள் பூண்டு, மிருதுவான அமைப்பு கொண்ட ஆடையை அணிந்து, தாமரை இதழ்களின் இழைகளைப்போல பிரகாசத்துடன் இருந்தாள். அந்த ஏகாதிபதி, அந்த மங்கையைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். ஆனந்தத்தால் அவனுக்கு உடனடியாக மயிர்க்கூச்செரிதல் ஏற்பட்டது. அவனது உறுதியான பார்வை, அவளது அழகைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் திரும்பத் திரும்பக் குடித்தும் அவனுக்கு தாகம் அடங்கவில்லை.

அவளும் அந்த பிரகாசமிக்க ஏகாதிபதியைக் கண்டு பெரும் கிளர்ச்சியடைந்து, அவன் மீது பரிவு ஏற்பட்டு, அவன் மீது ஏற்படும் பாசத்தை உணர்ந்தாள். அவள் பார்த்தாள், பார்த்தாள் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து இன்னும் அதிகமாகப் பார்த்தாள். அந்த ஏகாதிபதி அவளிடம் மெலிதான வார்த்தைகளால், "ஓ கொடியிடையாளே, நீ தேவதையாக இருந்தாலும், தானவனின் மகளாக இருந்தாலும், கந்தர்வ குலத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருந்தாலும், அப்ஸரசாக இருந்தாலும், யக்ஷப் பெண்ணாக இருந்தாலும், நாகப்பெண்ணாக இருந்தாலும், அல்லது மனிதப் பெண்ணாகவே இருந்தாலும், ஓ தெய்வீக அழகுடையவளே, நீ எனது மனைவியாகும்படி உன்னிடம் பரிந்துரைக்கிறேன்." என்றான்.

## குழந்தைகளைக் கொன்றாள் கங்கை - பகுதி 98

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "அந்த மங்கை, இனிமையான மெலிதான வார்த்தைகளைப் பேசி புன்னகைத்து நிற்கும் ஏகாதிபதியைக் கண்டு, வசக்களிடம் தான் செய்த உறுதியை நினைத்துப் பார்த்து, மன்னனிடம் மறுமொழி கூறினாள். குற்றமற்ற குணம் கொண்ட அந்த மங்கை, தனது ஒவ்வொரு வார்த்தையாலும், இதயத்தை ஊடுருவும் இன்பத்தை மன்னனுக்குக் கொடுத்தாள்.

அவளிடம், "ஓ மன்னா, நான் உமது மனைவியாகி, உமது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவேன். ஆனால், ஓ ஏகாதிபதியே, நான் செய்யும் எந்த செயலும், அவை உமக்கு ஏற்பாக இருந்தாலும், ஏற்பில்லை என்றாலும், நீர் தலையிடக்கூடாது. என்னிடம் நீர் அன்பற்ற முறையில் பேசக்கூடாது. என்னிடம் நீர் அன்பாக இருக்கும் வரையில், நான் உம்முடன் வாழ்ந்து வருவேன். ஆனால் அப்படி நீர் என் காரியத்தில் தலையிடும்போதோ, அன்பற்ற வார்த்தையைப் பேசும்போதோ, அக்கணமே நான் உம்மைவிட்டு விலகிவிடுவேன்." என்றாள்.

அதற்கு மன்னன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அதன்பிறகு அந்த மங்கை, பரதகுலத்தின் முன்னவனான அந்த அருமையான ஏகாதிபதியை கணவனாகக் கொண்டு மிகவும் திருப்தி கொண்டாள். மன்னன் சந்தனுவும் அவளைத் தன் மனைவியாகக் கொண்டு, அவளுடன் முழு மகிழ்ச்சியுடன் இன்பம் அனுபவித்து வாழ்ந்தான். அவளிடம் அவன் செய்து கொடுத்த உறுதிக்கிணங்க, அவளிடம் ஏதும் கேட்காமல் இருந்தான். அவளது நடத்தை, அழகு, பெருந்தன்மை, மற்றும் தன் வசதிகளை அவள் கவனித்துக் கொள்ளும் பாங்கு என அனைத்திலும், இந்த பூமியின் அதிபதியான சந்தனு தன் மனைவி மீது, மிகவும் திருப்தி கொண்டான்.

மூன்று வழியில் செல்லும் (ஆகாயம், பூமி, பாதாளம்) தெய்வீக கங்கை மனித உரு கொண்டு, உயர்ந்த நிறத்தோடும், தெய்வீக அழகோடும், அவளது அறச்செயல்களின் கனிகளால், அந்த மன்னர்களில் புலி போன்றவனை, இந்திரனைப் போன்ற பிரகாசத்தை உடைய சந்தனுவைக் கணவனாக அடைந்து, அவனது மனைவியாக மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தாள். தனது கவர்ச்சியாலும், பாசத்தாலும் அவனைத் தூண்டி, அன்போடு இருந்து, பாடி, ஆடி தானும் மகிழ்ந்து, மன்னனையும் மகிழ்ச்சியடைய வைத்தாள். மாதங்களும், காலங்களும், வருடங்களும் உருண்டோடுவது தெரியாமல் அந்த ஏகாதிபதி நினைவு மயங்கி தனது மனைவியுடன் காமத்தில் மூழ்கியிருந்தான்.

அந்த மன்னன் அப்படி தனது மனைவியுடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்த போது, அவனுக்கு தெய்வீக அழகுடன் தேவர்களைப் போன்று எட்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். ஆனால், ஓ பரதா, அந்தப் பிள்ளைகளை, அவர்கள்



படம் 154: குழந்தையைக் கொல்லும் கங்கை

எங்கிருந்து நீ வந்தாய்? ஏன் உனது சொந்த குழந்தைகளைக் கொல்கிறாய்? உனது குழந்தைகளைக் கொன்ற கொலைகாரியே, உனது பாவ மூட்டை மிகப் பெரியது!" என்று சொன்னான்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அவன் மனைவி, "ஓ வாரிசின் மீது விருப்பமுள்ளவரே, நீர் ஏற்கனவே, பிள்ளை பெற்றவர்களில் முதன்மையானவராகிவிட்டீர். நான் உமது இந்தக் குழந்தையை அழிக்க மாட்டேன். ஆனால் நமது ஒப்பந்தப்படி, நான் உம்முடன் தங்கி இருக்கும் காலம் முடிவுக்கு வந்தது. நான் ஜானுவின் மகள் கங்கா. நான் பெரும் முனிவர்களால் வழிபடப்படுபவள். தேவர்களின் காரியங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டே நான் உம்முடன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தேன். சிறப்பு மிகுந்த எட்டு வசக்கள், வசிஷ்டரின் சாபத்தால் மனித உரு கொண்டனர். இந்த உலகத்தில் உம்மைத்தவிர, வேறு யாருக்கும் அவர்களைப் பெற்றெடுக்கும் மகிமை இல்லை. அவர்களைப் பெறவே நான் மனித உரு கொண்டேன். அந்த எட்டு வசக்களுக்குத் தகப்பனானதால், நிரந்தர அருள் இருக்கும் பல உலகங்களுக்கு செல்லும் தகுதியை நீரும் அடைந்துவிட்டீர். வசக்கள் பிறந்ததும், மனித உருவில் இருந்து அவர்களை விடுவிக்கிறேன் என்று நான் அவர்களுக்கு உறுதி அளித்திருந்தேன். அபர்வ முனிவரின் சாபத்திலிருந்து நான் அவர்களை விடுவித்திருக்கிறேன். ஓ மன்னா, நீர் அருள் நிறைந்து இருப்பீர். நான் உம்மைவிட்டுச் செல்கிறேன். ஆனால் கடும் தவங்கள் செய்த இந்தக் குழந்தையை உமக்கு நானே வளர்த்துத் தருவேன். நான் வசக்களிடம் கொடுத்திருந்த உறுதியின்படியே, உம்முடன் இவ்வளவு நீண்ட காலம் வாழ்ந்தேன். இந்தக் குழந்தை கங்கதத்தன் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கட்டும்." என்றான்.

## உண்மையை வெளிப்படுத்தினாள் கங்கை - பகுதி 99

(சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

சந்தனு, "வசக்களின் குற்றம் என்ன? அபர்வா என்பது யார்? யாருடைய சாபத்தால் வசக்கள் மனிதர்கள் மத்தியில் பிறந்தனர்? இந்த உனது குழந்தை கங்கதத்தன், மனிதர்களுடன் வாழும்படி என்ன செய்தான்? ஓ ஜானுவின் மகளே, எனக்கு முழுமையாகச் சொல்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிக் கேட்கப்பட்ட ஜானுவின் தெய்வீக மகள் கங்கை, தனது கணவனான, மனிதர்களில் எருதைப் போன்ற அந்த ஏகாதிபதியிடம், "ஓ பரத குலத்தில் சிறந்தவரே, வருணனால் மகனாகப் பெறப்பட்டவரே வசிஷ்டர், அந்த முனிவர் பிற்காலத்தில் அபர்வர் என்று அறியப்பட்டார். அவரது ஆசிரமம், மலைகளின் மன்னன் மேருவின் மார்பில் வீற்றிருந்தது. அந்த இடம் பல பறவைகளுடனும், மிருகங்களுடனும் புனிதமானதாக இருந்தது. அங்கே எல்லா காலங்களிலும், அந்தந்த காலங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும். ஓ பரதகுலத்தில்



படம் 155: கங்கை சந்தனு

சிறந்தவரே, அறம்சார்ந்த மனிதர்களில் முன்னவரான அந்த வருணனின் மகன், தனது ஆன்மிக நோன்புகளை இனிய கிழங்குகளும் நீரும் நிறைந்திருந்த அந்தக் கானகத்திலேயே செய்து வந்தார்.

தகஷனுக்கு, சுரபி என்ற பெயரில் ஒரு மகள் இருந்தாள். ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அவள் உலகத்தின் நன்மைக்காக காசியபருடன் கூடி ஒரு மகளை (நந்தினி) பசுவின் உருவில் பெற்றாள். அந்த பசுக்களில் முதன்மையான நந்தினி அனைத்தும் உடைய (விரும்பிய அனைத்தையும் கொடுக்கும் திறன் கொண்டவளாக) பசுவாக இருந்தாள். வருணனின் அறம்சார்ந்த மகன் நந்தினியைத் தனது ஹோம காரியங்களுக்காக அடைந்தார். முனிவர்களால் வழிபடப்பட்ட அந்த ஆசிரமத்திலேயே நந்தினியும் வசித்து வந்தாள். அப்படி வசித்து வரும்போது, அச்சமற்று மகிழ்ச்சியுடன் அந்த புனிதமான இடத்தில் அவள் உலவிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஒரு நாள், ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அந்தக் கானகத்திற்கு, தெய்வீக முனிவர்களாலும், தேவர்களாலும் வழிபடப்படும் வசுக்கள், பிருதுவைத் தலைமையாகக் கொண்டு அங்கு வந்தனர். அங்கே தங்கள் மனைவியருடன் அந்த மலைகளுடன் கூடிய அழகான கானகத்தில் உலவித் திரிந்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். ஓ இந்திரனின் வீரத்தைக் கொண்டவரே, அப்படி அவர்கள் உலவிக் கொண்டிருக்கையில், வசுக்களின் கொடியிடை மனைவியருள் ஒருத்தி, அந்தக் கானகத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த, எல்லாம் உடைய நந்தினியைக் கண்டாள். அவள், பெரிய கண்களுடன், மடி கனத்து, மெலிதான வாலுடன், அழகான கால்களுடன், அனைத்து அதிர்ஷ்டக் குறிகளும், நிறைந்த பாலும், அனைத்து செல்வங்களும் கொண்டிருந்த அந்தப் பசுவைத் தனது கணவன் தியுவுக்குக் காட்டினாள்.

ஓ முதன்மையான யானைகளின் வீரத்தைக் கொண்டவரே, தியு அந்தப் பசுவைக் கண்டு, அதன் சிறப்புகளை ஆராய்ந்து ரசித்து தனது மனைவியிடம், "ஓ அழகான தொடைகளையுடைய கருங்கண் பெண்ணே, இந்த அழகான ஆசிரமத்திற்கு உரிமையாளரான முனிவருக்கு சொந்தமானதே இந்தப் பசு. ஓ கொடியிடையாளே, சாகப் பிறந்தவன் இதன் பாலை அருந்தினால், பத்தாயிரம் வருடங்களுக்கு இளமை மாறாமல் இருப்பான்." என்றான். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவரே, இதைக்கேட்ட களங்கமற்ற குணம் கொண்ட கொடியிடை தேவதை, தனது பிரகாசமிக்க தலைவனிடம், "இந்த உலகத்தில் ஜிதவி என்ற பெயரில் எனக்கு ஒருதோழி இருக்கிறாள். அவள் பேரழகம் இளமையுமுடையவள். அவள் மனிதர்களில் தேவனாக இருக்கும் அரசமுனி உசீந்ராவின் மகள். அவள் மிகுந்த புத்திசாலியாகவும், உண்மைக்கு அர்ப்பணிப்புடனும் இருக்கிறாள்.

ஓ சிறப்புமிக்கவரே, அந்த எனது தோழிக்காக இந்தப் பசுவை அதன் கன்றுடன் பெற விரும்புகிறேன். ஆகையால், ஓ தேவர்களில் சிறந்தவரே, எனது தோழி அதன் பாலைக் குடித்து, இந்த உலகத்தில் நோய்களும் பலவீனமும் அடையாமல் இருக்க, நீர் அதை இங்கே கொண்டு வாரும். ஓ சிறப்பமிக்கவரே, பழியற்றவரே, எனது விருப்பத்தை நீர் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதைத் தவிர நான் வேறு எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்." என்றாள். தனது மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தியு, அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்க விருப்பங்கொண்டு, தனது சகோதரன் பிருது மற்றும் ஏனையோர் துணையுடன் அதைத் திருடினான். அந்தப் பசுவைக் கொண்ட முனிவரின் பெரும் ஆன்மத் தகுதிகளை மறந்த தியு, நிச்சயமாக அந்த தனது தாமரைக் கண் மனைவியின் உத்தரவின் பேரிலேயே அதைச் செய்தான். அந்நேரத்தில் அவன், பசுவைத் திருடியபாவத்திற்காக நாம் விழுந்துவிடுவோம் என்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

"மாலையில் பழங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு, வருணனின் மகன் தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்த போது, பசுவும் கன்றும் காணவில்லை என்பதைக் கண்டார். அவர் கானகத்திற்குள் தேடத் துவங்கினார், உயர்ந்த புத்தி கூர்மை உடைய அந்த முனிவர், தனது பசுக்களைக் காணவில்லை என்றவுடன், தனது ஆன்மிகப் பார்வையில் வசுக்கள் அவற்றைத் திருடிவிட்டனர் என்பதைக் கண்டார். அவருக்கு உடனே கோபம் மூண்டது. வசுக்களை, "இனிமையான பால் தரும், அழகான வால் கொண்ட எனது பசுவை வசுக்கள் திருடியதால், அவர்கள் உண்மையாக பூமியில் பிறக்கட்டும்" என்று சபித்தார்.

ஓ பரத குலத்தில் எருதைப் போன்றவரே, அந்த சிறப்புவாய்ந்த முனிவர் அபர்வர் கோபத்தால் வசுக்களை அப்படிச் சபித்தார். அப்படிச் சபித்துவிட்டு, மீண்டும் தனது ஆன்மிகத் தவத்தில் முழு இதயத்துடன் மூழ்கினார். ஓ மன்னா, அந்தப் பெரும் சக்திவாய்ந்த, ஆன்மச் செல்வம் கொண்ட பிரம்மரிஷி கோபங்கொண்டு தங்களைச் சபித்ததை வசுக்கள் அறிந்தனர். அவர்கள் வேகமாக அந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்து அந்த முனிவரைக் குளிர்விக்க முயன்றனர்.

ஆனால், ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, அறத்தின் எல்லா விதிகளையும் அறிந்த அந்த முனிவர் அபர்வரின் அருளைப் பெறுவதில் அவர்கள் தோற்றனர். அந்த அறம்சார்ந்த அபர்வர், "தவாவுடன் (அவர்களில் ஒரு வசுவின் பெயர்) கூடிய வசுக்களே, நீங்கள் என்னால் சபிக்கப்பட்டுள்ளீர்கள். நீங்கள் மனிதர்களுள் பிறந்து ஒரு வருடத்திற்குள் உங்கள் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர்கள். ஆனால் யாருடைய செயலால் நீங்கள் சபிக்கப்பட்டீர்களோ, அவன் (தியு) அவனது பாவச் செயலிற்காக, நீண்ட காலத்திற்கு உலகத்தில் வசிப்பான். நான் கோபத்தால் உதிர்த்த வார்த்தைகளைப் பயனற்றதாக்க மாட்டேன். தியு பூமியில் வசித்தாலும், அவன் பிள்ளைகளைப் பெற மாட்டான். இருப்பினும், அவன் அறம்சார்ந்தவனாகவும், சாத்திர அறிவுடனும் இருப்பான். அவன் தனது தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பான். பெண் துணையின் இன்பத்திலிருந்து அவன் விலகியே இருப்பான்." என்று சொன்னார்.

வசுக்களிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த பெருமுனிவர் சென்று விட்டார். பிறகு வசுக்கள் அனைவரும் கூடி என்னிடம் வந்தனர். ஓ மன்னா, அவர்கள், தாங்கள் பிறந்தவுடன், தங்களை நீரில் தூக்கி எறிந்து விடுவேன் என்று வரம் தருமாறு என்னிடம் கெஞ்சினர். ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவரே, அவர்களை உலக வாழ்விலிருந்து விடுவிப்பதற்காக, நான் அவர்கள் விருப்பப்படியே நடந்தேன்.. ஓ மன்னர்களில் சிறந்தவரே, அந்த முனிவரின் சாபப்படி, இந்தக் குழந்தையே (தியு) பூமியில் சில காலத்திற்கு வாழ்வான்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த தேவதை மறைந்தான். அவள் தனது பிள்ளையுடன் தான் தேர்ந்தெடுத்த இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அந்த சந்தனுவின் மகன் கங்கேயன் என்றும் தேவவிரதன் என்றும் பெயரிடப்பட்டான். அவன் எல்லா சாதனைகளிலும் அவனது தந்தையை மிஞ்சினான். சந்தனு, தனது மனைவி மறைந்தவுடன், தனது தலைநகருக்குத் துயரத்துடன் சென்றான். இனி அந்த சிறந்த மன்னன் சந்தனுவின் பல அறங்களையும், பெரும் நற்பேறுகளையும் விவரிக்கிறேன். நிச்சயமாக இந்த வரலாறே மஹாபாரதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

## பயங்கரமானவன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 100

### (சம்பவ பர்வ தொடர்ச்சி)

வைசம்பாயனர் சொன்னார், "தேவர்களாலும் அரச முனிகளாலும் புகழப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி சந்தனு, தனது ஞானத்திற்காகவும், அறச்செயல்களுக்காகவும், உண்மை நிறைந்த பேச்சுக்காகவும் எல்லா உலகங்களிலும் அறியப்பட்டிருந்தான். தன்னடக்கம், தயாளம், மன்னிக்கும் குணம், புத்திகூர்மை, அதிகாரத்தில் மென்மை, பொறுமை, அதீத சக்தி ஆகிய குணங்கள் அந்த மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனிடம் (சந்தனுவிடம்) இருந்தன.

அறம், பொருள் ஆகியவற்றில் சரளமாக இருந்து, பரத குலத்தையும், மனித குலத்தையும் காத்து வந்தான் அந்த {சந்தனு} ஏகாதிபதி. அவனின் {சந்தனுவின்} கழுத்தில் சங்கில் (சங்கு) உள்ளது போல மூன்று கோடுகள் இருந்தன. அவனின் {சந்தனுவின்} தோள் அகலமாக இருந்தது. மதங்கொண்ட யானையின் வீரத்தை அவன் {சந்தனு} பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அரசகளுக்கான எல்லா அதிர்ஷ்ட குறிகளும் அவனிடம் {சந்தனுவிடம்} இருந்தன. தேவலோகம் செல்வதற்கு முடித்தகுதி வாய்ந்த பூமியின் முதல்வனாக அவன் {சந்தனு} இருந்தான். பெரும் சாதனைகள் செய்த அந்த ஏகாதிபதியின் நடத்தையைக் கண்ணுற்ற மனிதர்கள், இன்பத்தையும், பொருளையும் விட



அறம்தான் உயர்ந்தது என்பதை அறிய வந்தனர். இந்த குணங்களே, மனிதர்களில் காளைப் போன்ற சந்தனுவிடம் வசித்து வந்தன. உண்மையாக, சந்தனுவைப் போன்று வேறு எந்த மன்னனும் இதுவரை இருந்ததில்லை. அறத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அம்மன்னனைக் {சந்தனுவைக்} கண்ட பூமியின் மற்ற மன்னர்கள், அறம் சார்ந்த மனிதர்களில் முதன்மையான அவனுக்கு {சந்தனுவுக்கு} மன்னாதி மன்னன் (சக்கரவர்த்தி) என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்தனர். அந்த பரத குலத்தைக் காக்கும் தலைவனின் {சந்தனுவின்} காலத்தில் பூமியில் இருந்த மன்னர்கள் அனைவரும் துயரில்லாமல், பயமில்லாமல், எந்த குறையும் இல்லாமல் இருந்தனர்.

அவர்கள் அனைவரும் அமைதியுடன் உறங்கி, அதிகாலையில் எழுவதற்கு முன்னர் மகிழ்வானக் கனவுகள் கண்டு எழுந்தனர். அற்புதமான சாதனைகளைச் செய்து மற்றொரு இந்திரனைப் போல் இருந்த அந்த ஏகாதிபதியின் {சந்தனுவின்} கட்டுப் பாட்டில் இருந்த பூமியின் மன்னர்கள் அனைவரும், நன்னடத்தை உள்ளவர்களாகவும், தயாளர்களாகவும், அறம் சார்ந்தவர்களாகவும், வேள்விகள் செய்து கொண்டும் இருந்தனர். சந்தனு பூமியை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது, அவனை {சந்தனுவைப்} போன்ற மற்ற ஏகாதிபதிகள் அனைவரின் அறத்தகுதிகளும் பெரும் அளவில் முன்னேறின. கூடித்திரியர்கள் அந்தணர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்; வைசியர்கள் கூடித்திரியர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்; சூத்திரர்கள் அந்தணர்களையும், கூடித்திரியர்களையும் வழிபட்டு வைசியர்களுக்குச் சேவை செய்தார்கள்.

சந்தனு குருக்களின் தலைநகரான மகிழ்ச்சிமிகு ஹஸ்தினாபுரத்தில் வசித்து, கடல்களால் சூழப்பட்ட முடி உலகத்தையும் ஆண்டான். அவன் உண்மையுள்ளவனாக, சூதுகளற்றவனாக, தேவர்களின் மன்னனைப் போல அறங்களின் விதிக்குட்பட்டு வாழ்ந்து வந்தான். தயாளம், அறம், ஆன்மிகம் ஆகியவற்றின் கலவையோடு இருந்த அவன், பெரும் நற்பேறு பெற்றான். அவன் {சந்தனு} கோபத்தையும், தீயவற்றையும் நீக்கி, அழகான சோமனைப் போல் இருந்தான். சூரியனைப் போன்ற பிரகாசத்துடனும், வாயுவைப் போன்ற வீரத்துடனும், கோபத்தில் யமனைப் போலவும், பொறுமையில் பூமியைப் போலவும் இருந்தான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, சந்தனு இந்த உலகத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது, மான்களோ, பன்றிகளோ, பறவைகளோ அல்லது வேறு எந்த மிருகமோ தேவையேற்பட்டாலொழிய கொல்லப்பட்டதில்லை.

அவனின் {சந்தனுவின்} ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில், அறத்தில் தலைசிறந்ததான அன்பு, கருணையுடன், ஆசை மற்றும் கோபதாபங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு எல்லா உயிர்களிடத்திலும் பாரபட்சமற்ற முறையில் செலுத்தப்பட்டது. தேவர்கள், முனிவர்கள் மற்றும் பித்திரிகளுக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் வேள்விகள் நடத்தப்பட்டன. பாவம் வரும் வகையில் எந்த உயிரினத்தின் உயிரும் எடுக்கப்படவில்லை. சந்தனு, துயரத்திலிருந்தோருக்கும், ஆதரவற்றவர்களுக்கும், பறவைகள் மற்றும் மிருகங்களுக்கும் மற்றும் ஏனைய உயிரினங்களுக்கும் மன்னனாக மட்டுமில்லாமல் தந்தையாகவும் இருந்தான். குரு பரம்பரையில் வந்த அந்த சிறந்தவனின் {சந்தனுவின்} ஆட்சியில் மக்கள் உண்மையுடன் ஒன்றிணைந்த பேச்சுடனும், தயாளமாகவும், அறம் சார்ந்தும் இருந்தனர். இல்லற இன்பத்தை முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் அனுபவித்த சந்தனு {36}, பிறகு கானகத்திற்கு சென்றான்.

சந்தனுவின் மகனான கங்கைக்குப் பிறந்த வசு, தேவவிரதன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவன் {தேவவிரதன்}, மிகுந்த அழகாலும், அவனது பழக்க வழக்கங்களாலும், நடத்தையாலும், கல்வியாலும், அப்படியே சந்தனுவைப் பிரதிபலித்தான். உலகம் சார்ந்த அறிவிலும், ஆன்மிகத்திலும் அதனதன் கிளைகளிலும் அவன் {தேவவிரதன்} பெற்றிருந்த ஞானம் பெரியதாக இருந்தது. அவனது பலமும், சக்தியும் இயல்புக்கு மிக்கதாக இருந்தது. அவன் {தேவவிரதன்} பெரும் ரத வீரனானான். உண்மையில் அவன் {தேவவிரதன்} பெரும் மன்னனாக இருந்தான்.

"ஒரு நாள், மன்னன் சந்தனு, தனது கணையால் அடிபட்ட மான் ஒன்றை கங்கைக்கரை ஓரமாக தேடிக்கொண்டிருந்த போது, கங்கை மிகவும் வற்றிப் போயிருப்பதைக் கண்டான். ஓ மனிதர்களில் காளைப் போன்றவனே, சந்தனு இந்தக் காட்சியைக் கண்டு வியந்து நின்றான். அவன் {சந்தனு} தனது மனதிற்குள்ளேயே, ஆறுகளில் முதன்மையான {கங்கை} ஆறு எப்படி இவ்வளவு வேகமாக வற்றிப்



படம் 156: பீஷ்மனும் கங்கையும்

போயிற்று? என்று கேட்டுக் கொண்டான். அந்த சிறப்பு மிக்க ஏகாதிபதி {சந்தனு}, காரணத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்த போது, திடகாத்திரமான, இனிமையான ஒரு இளைஞன் {தேவவிரதன்}, தனது கூரிய தெய்வீக ஆயுதங்களால் நதியின் ஒட்டத்தைத் தடுத்து இந்திரனைப் போல நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். பிரம்மாண்டமான கங்கையின் நீரோட்டம், ஒரு இளைஞனால் தடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தான். அந்த இளைஞன் {தேவவிரதன்}, சந்தனுவின் மகனைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. சந்தனு, தனது மகனை {தேவவிரதனை}, அவன் பிறந்த போது பார்த்ததுதான். அதன் பிறகு பார்த்ததேயில்லை ஆகையால் அந்த இளைஞனை அவனால் {சந்தனுவால்} நினைவுகூர முடியவில்லை. அந்த இளைஞன் {தேவவிரதன்}

தனது தந்தையை {சந்தனுவைப்} பார்த்தவுடனேயே கண்டுகொண்டான் எனினும், மன்னனை {சந்தனுவை} நெருங்காமல், தனது தெய்வீக மாய சக்திகளைப் பயன்படுத்தி, மேகத்தால் பார்வையை மறைத்து, அவன் {சந்தனு} பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து போனான் {அந்த இளைஞன் தேவவிரதன்}.

மன்னன் சந்தனு, தான் கண்ட காட்சியை நினைத்து வியந்து, ஒரு வேளை அந்த இளைஞன் தனது மகனாக இருப்பானோ என்றெண்ணி கங்கையிடம், "எனது மகனைக் காட்டு" என்றான். இப்படிக் கேட்கப்பட்ட கங்கை, அழகான உரு கொண்ட, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பிள்ளையைத் தனது வலக் கரத்தில் பற்றி வந்து, சந்தனுவிடம் காட்டினாள். சந்தனு, ஏற்கனவே அவளை {கங்கையை} அறிந்திருந்தாலும், இப்போது ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வெண்ணிற ஆடையுடன் வந்த அந்த அழகான பெண்ணை {கங்கையை} அவனால் {சந்தனுவால்} அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. கங்கை, "மனிதர்களில் புலி போன்றவரே {சந்தனுவே}, சிறிது காலத்திற்கு முன், என்னால் எட்டாவதாகப் {8} பெறப்பட்ட மகன் இவன்தான் {தேவவிரதன்}. இவன் {தேவவிரதன்} எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். ஓ ஏகாதிபதியே {சந்தனுவே}, இவனை {தேவவிரதனை} இப்போது நீர் கூட்டிச் செல்லலாம். அவனை {தேவவிரதனை} நான் கவனத்துடன் வளர்த்திருக்கிறேன். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவரே, உமது இல்லத்திற்கு இவனையும் {தேவவிரதனையும்} அழைத்துச் செல்லுங்கள். உயர்ந்த புத்திகூர்மையுடன், வசிஷ்டரிடம் முழு வேதத்தையும் அதன் கிளைகளையும் கற்று வந்திருக்கிறான். எல்லா ஆயுதங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்ற சிறந்த வில்லாளியான இவன் {தேவவிரதன்}, போர்க்களத்தில் இந்திரனைப் போன்றவன். ஓ பரதரே (பரத குலத்தில் வந்தவரே), தேவர்களும் அசுரர்களும் இவனுக்கு {தேவவிரதனுக்கு} நல்லதையே செய்ய நினைப்பர். உசானஸ் (சுகர்ன்) அறிந்த ஞானத்தின் கிளைகள் அத்தனையையும் இவனும் {தேவவிரதனும்} அறிவான். தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் வழிபடப்படும் பிரகஸ்பதி அறிந்த எல்லா சாத்திரங்களிலும் இவன் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்கிறான்.

ஐமதக்னியின் மைந்தன் ஒப்பற்ற ராமன் (பரசுராமன்), அறிந்த எல்லா பலம்வாய்ந்த ஆயுதங்களையும், சிறப்பு வாய்ந்த, பெரும்பலம் கொண்ட உமது மகன் {தேவவிரதன்} ஆவான். மன்னா, உயர்வான வீரத்தைக் கொண்ட, வீர மைந்தனை {தேவவிரதனை} உமக்கு நான் கொடுக்கிறேன்.

இவன் {தேவவிரதன்} சிறந்த வில்லாளன். மன்னர்களின் கடமைகளையும், அவர்களுக்குள்ளான ஒப்பந்தங்கள் அனைத்தையும் இவன் அறிவான்." என்றாள். இப்படி கங்கையால் சொல்லப்பட்ட சந்தனு, துரியனைப் போன்ற தனது மைந்தனை {தேவவிரதனை} தனது தலைநகருக்கு அழைத்துச் சென்றான். தேவர்களின் தலைநகரைப் போல இருந்த தனது தலைநகரை



படம் 157: கங்கை, தேவவிரதன், பீஷ்மன், சந்தனு

{ஹஸ்தினாபுரத்தை} அடைந்ததும், அந்த புருவின் வழியில் வந்த ஏகாதிபதி {சந்தனு}, தன்னை பெறும் அதிர்ஷ்டசாலியாக நினைத்தான்.

எல்லா பெளரவர்களையும் அழைத்து, அரசாங்கத்தைக் காக்க, தனது மகனை {தேவவிரதனை} தனது வாரிசாக அறிவித்தான். ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜனே}, தனது நடத்தையால் அந்த இளவரசன் {தேவவிரதன்} விரைவாக தனது தந்தையையும் {சந்தனுவையும்}, மற்ற பெளரவர்களையும் அரசாங்கத்துக்குட்பட்ட அனைத்துக் குடிகளையும் திருப்திப்படுத்தினான். அதன்பிறகு, ஒப்புயர்வற்ற வீரம் கொண்ட மன்னன் {சந்தனு}, தனது மகனுடன் {தேவவிரதனுடன்} மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இப்படியே நான்கு {4} வருடங்கள் ஓடின. ஒரு நாள் மன்னன் {சந்தனு} யமுனைக் கரையில் இருந்த ஒரு கானகத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அந்த மன்னன் {சந்தனு} உலவிக் கொண்டிருந்த போது, திக்கற்ற இடத்திலிருந்து நறுமணம் பரவி வருவதை உணர்ந்தான். அதன் காரணத்தை அறிந்து கொள்ள விருப்பம் கொண்டு, அந்த மன்னன் {சந்தனு} அப்படியும் இப்படியும் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, மீனவ மகளான தெய்விக அழகுடன் கூடிய கருங்கண் மங்கையொருத்தியை {சத்தியவதியை} கண்டான்.



படம் 158: சந்தனுவும் சத்தியவதியும்

ஏற்றுக் கொள்ளும். அந்த உறுதியை நீர் கொண்டால், உண்மையாக நான் எனது மகளை {சத்தியவதியை} உமக்கு அளிக்கிறேன். உமக்குச் சமமான வேறு கணவனை இவளுக்கு என்னால் அளிக்க முடியாது", என்றான் {மீனவர்த் தலைவன்}.

"இதைக் கேட்ட சந்தனு, "நீர் கேட்கும் உறுதி என்ன என்பதை நான் கேட்ட பிறகே, அதை என்னால் தர முடியுமா என்று சொல்ல முடியும். என்னால் தரக்கூடியது என்றால், நிச்சயம் தருவேன். இல்லையென்றால் என்னால் முடியாது." என்றான். மீனவன், "ஓ மன்னா {சந்தனு}, நான் உம்மிடம் என்ன கேட்கிறேன் என்றால், இந்த மங்கை மூலமாகப் பிறக்கும் மகனே, உமக்குப் பிறகு உமது அரியணையை ஏற வேண்டும். வேறு யாரும் உனக்கு வாரிசாகக் கூடாது." என்றான்.

"வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரதா, இதைக் கேட்ட சந்தனுவால், அவன் {மீனவன்} கேட்ட வரத்தைக் கொடுக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் ஆசை அவனுக்குள்ளே இருந்து அவனை {சந்தனுவை} எரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த மன்னன் இதயத்தில் துயர் கொண்டு, வழியெல்லாம் மீனவன் மகளை {சத்தியவதியை} நினைத்துக் கொண்டே ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினான். இல்லம் திரும்பி வேதனை நிறைந்த தியானத்தில் தனது நேரத்தைப் போக்கினான் அந்த ஏகாதிபதி. ஒரு நாள், துயரத்தில் இருந்த



தனது தந்தையிடம் {சந்தனுவிடம்} தேவவிரதன் சென்று, "உம்மிடம் எல்லா செல்வமும் இருக்கிறது. எல்லா தலைவர்களும் உமக்குக் கீழ்ப்படிகிறார்கள், பிறகு ஏன் நீர் இப்படித் துயரத்திலிருக்கிறீர்? உமது சிந்தனையிலேயே லயித்துக் கொண்டு என்னிடம் ஒரு வார்த்தையும் மறுமொழி கூறாமல் இருக்கிறீர்.

நீர் குதிரையில் வெளியே எங்கும் செல்வதில்லை; சோகத்துடனும் மெலிந்தும் காணப்படுகிறீர். சுறுசுறுப்பையும் இழந்துவிட்டீர். நீர் என்ன நோயால் அவதிப்படுகிறீர்? என்பதை அறிந்து கொள்ள நான் விரும்புகிறேன். அப்படி அறிந்து கொண்டால், அதற்கேற்ற தீர்வை என்னால் செய்ய முடியும்." என்றான். சந்தனு, தனது மகனிடம் {தேவவிரதனிடம்}, "நான் துயரத்திலிருக்கிறேன் என்று நீ உண்மையைச் சொல்கிறாய் மகனே. நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன் என்பதையும் உனக்குச் சொல்கிறேன். ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே {தேவவிரதனே}, இந்தப் பெரும் பரம்பரைக்கு நீ ஒருவனே கொழுந்தாக இருக்கிறாய். நீ எப்போதும், வீர விளையாட்டுகளிலும், வீர சாதனைகள் செய்வதிலுமே இருக்கிறாய். ஓ மகனே {தேவவிரதனே}, ஆனால் நான், மனித வாழ்வின் நிலையில்லாமையை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஓ கங்கையின் மைந்தனே {தேவவிரதனே}, உனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டால், நான் மகனற்றவனாகிவிடுவேன். உண்மையில் நீ ஒருவனே எனக்கு நூறு மகன்களுக்குச் சமம். ஆகையால், இனிநான் மீண்டும் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை.

நமது பேரரசை வழிநடத்திச் செல்லும் வளமை எப்போதும் உன்னுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது வேண்டுகலும் விருப்பமும் ஆகும். ஒரே மகன் உள்ளவன் மகனற்றவனே என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். நெருப்பின் முன்பாக செய்யப்படும் வேள்விகளும், மூன்று வேதங்களின் ஞானமும் அதனதன் பலனாக நிரந்தர அறத்தகுதித் தரும் என்பது உண்மையாக இருந்தாலும், ஒரு மகனின் பிறப்பால் ஏற்படும் அறத்தகுதியில் பதினாறில் ஒரு பகுதிக்குக் கூட அது சமமாக இருக்காது. உண்மையில் இவ்வகையில் பார்த்தால், மனிதனுக்கும், கீழ்மையான விலங்குகளுக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஓ ஞானியே, ஒரு மகனைப் பெறுவதால் ஒருவன் சொர்க்கத்தை அடைவான், என்ற நம்பிக்கையில் உள்ள சந்தேகத்தை நான் ஊக்குவிக்கவில்லை. ஏனென்றால், தேவர்களும் ஏற்கும் புராணங்களின் வேராக இருக்கும் வேதங்களில், இதற்கு எண்ணற்ற சாட்சிகள் இருக்கின்றன. ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே {தேவவிரதனே}, நீயோ எப்போதும் வீரவிளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீரன். நீ போர்க்களங்களில் வீழக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் நிறைய உண்டு. அப்படி நடந்தால், இந்த பரதப் பேரரசு என்ன ஆகும். அந்த நினைப்பே என்னைத் துயரடைய வைக்கிறது. எனது துயருக்கான காரணத்தை உன்னிடம் முழுமையாகச் சொல்லிவிட்டேன்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "பெரும் புத்திகூர்மை வாய்ந்த தேவவிரதன், மன்னனிடம் எல்லாவற்றையும் கேட்டு, சிறிது நேரம் யோசித்தான். பிறகு, தனது தந்தையின் {சந்தனுவின்} நலனில் அக்கறையுள்ள, தனது தந்தைக்கு {சந்தனுவிற்கு} அர்ப்பணிப்புடன் உள்ள ஒரு முதிர்ந்த அமைச்சரை அழைத்து, மன்னனின் துயரத்துக்கான காரணத்தைக் கேட்டான். ஓ பரத குலத்தில் காளைப் போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, இப்படி இளவரசனால் கேட்கப்பட்ட அமைச்சர், காந்தவதிக்காக {சத்தியவதி} மீனவன் கேட்ட வரத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். பிறகு தேவவிரதன், வயதால் மதிக்கத்தக்க கூடித்திரிய தலைவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு, நேரடியாக மீனவர்த் தலைவனிடம் சென்று, தனது மன்னனின் {சந்தனுவின்} சார்பாக அவனது மகளை {சத்தியவதியைக்} கேட்டான்.

மீனவர்த்தலைவன் அவனுக்கு {தேவவிரதனுக்கு} மரியாதைகள் செய்து அழைத்து, இளவரசன் அமர ஆசனம் கொடுத்து, "ஓ பரத குலத்தின் காளைப் போன்றவனே, நீ ஆயுதம் தாங்கியவர்களின் முதன்மையானவனும், சந்தனுவின் ஒரே மகனுமாவாய். உனது பலம் பெரியது. இருப்பினும் உனக்குச் சொல்வதற்கு என்னிடம் ஒன்று இருக்கிறது. மணமகளின் தகப்பனாக இந்திரனே இருந்தாலும், அவனும் {இந்திரனும்} இப்படிப்பட்ட மதிப்பான விரும்பக்கூடிய சம்பந்தத்தை நிராகரிக்க வருத்தப்படுவான். இந்தக் கொண்டாடப்படும் மங்கை சிறந்த விதைக்குச் சொந்தக்காரர், உனக்கு நிகரான அறத்தகுதி வாய்ந்தவர். அவர் என்னிடம் உனது தந்தையின் அறங்களைப் பற்றி பல முறை பேசியுள்ளார். இந்த மன்னன் ஒருவனே சத்தியவதியின் கரத்தைப் பற்ற தகுதி வாய்ந்தவன் என்றும் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.



சிறந்த பிரம்ம முனிவரான அசிதர் எனது மகள் சத்தியவதியின் கரத்தை மணத்திற்காகக் கேட்ட போதும் நான் மறுத்திருக்கிறேன் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்த மங்கையைக் குறித்து சொல்ல என்னிடம் ஒரு வார்த்தைதான் உள்ளது. சக்காளத்தியின் மகன் (கங்கையின் மகன்- தேவவிரதன்) எதிரியாக இருப்பதுதான் இந்தத் திருமணத்திற்குப் பெரும் தடையாக இருக்கிறது. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குவனே, ஒருவன் அசுரனானாலும், கந்தர்வனானாலும் தனக்குள்ளேயே எதிரியை வைத்திருப்பவனுக்குப் பாதுகாப்பில்லை. இதுதான் இந்தத் திருமணத்திற்குத் தடை. வேறெதுவும் இல்லை. நீ ஆசிரவதிக்கப்பட்டிருப்பாய். ஆனால், சத்தியவதி குறித்தும், அவளது திருமணம் குறித்து நான் சொல்ல இதுதான் உள்ளது." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ பரத குலத்தில் வந்தவனே (ஜனமேஜயனே), தேவ விரதன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது தந்தைக்கு (சந்தனுவிற்கு) நன்மை செய்ய விரும்பி அங்கிருந்த தலைவர்கள் மத்தியில், "ஓ உண்மை பேசுபவர்களில் முதன்மையானவரே, நான் உச்சரிக்கப் போகும் உறுதியைக் கேளும்! இதைப் போன்ற உறுதியை ஏற்கும் துணிவு இதுவரை பிறந்த மனிதர்களிலும் இல்லை, இனிமேல் பிறக்கப் போகிறவர்களிடத்திலும் இருக்காது. நீர் எதிர்பார்க்கும் அனைத்தையும் நான் நிறைவேற்றுவேன். இந்த மங்கை மூலமாகப் பிறக்கும் மைந்தனே எங்களது அடுத்த மன்னனாவான்." என்றான். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மீனவர்த்தலைவன், அரசாட்சியில் விருப்பங்கொண்டு (தனது மகள் வயிற்றுப் பிள்ளைக்காக), அடைய முடியாததை அடைய எண்ணி, "ஓ அற ஆன்மா கொண்டவனே, நீ அளவற்ற புகழ்வாய்ந்த உனது தந்தை சந்தனுவின் சார்பாக வந்திருக்கிறாய். நீயே எனது மகளின் (சத்தியவதியின்) திருமணத்தை என் சார்பாக இருந்து ஏற்பாடு செய். ஆனால், ஓ இனிமையானவனே (தேவவிரதனே), என்னிடம் சொல்ல வேறொன்றும் இருக்கிறது. நீ வேறு ஒரு உறுதியும் கொடுக்க வேண்டுமே. ஓ எதிரிகளை ஒடுக்குவனே, மகளைப் பெற்று வைத்திருப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நான் கேட்பது போலவே கேட்க வேண்டும். ஓ உண்மைக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பவனே, நீ சத்தியவதிக்காக செய்து கொடுத்திருக்கும் சத்தியத்தைக் கொடுக்க நீ தகுதிவாய்ந்தவன்தான். ஓ பெரும் கரங்களுக்குச் சொந்தக்காரனே, நீ உனது உறுதியை மீறுவாய் என்று நான் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. இருப்பினும், உன்னால் பெறப்படும் குழந்தைகள் மீது எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது." என்றான்.

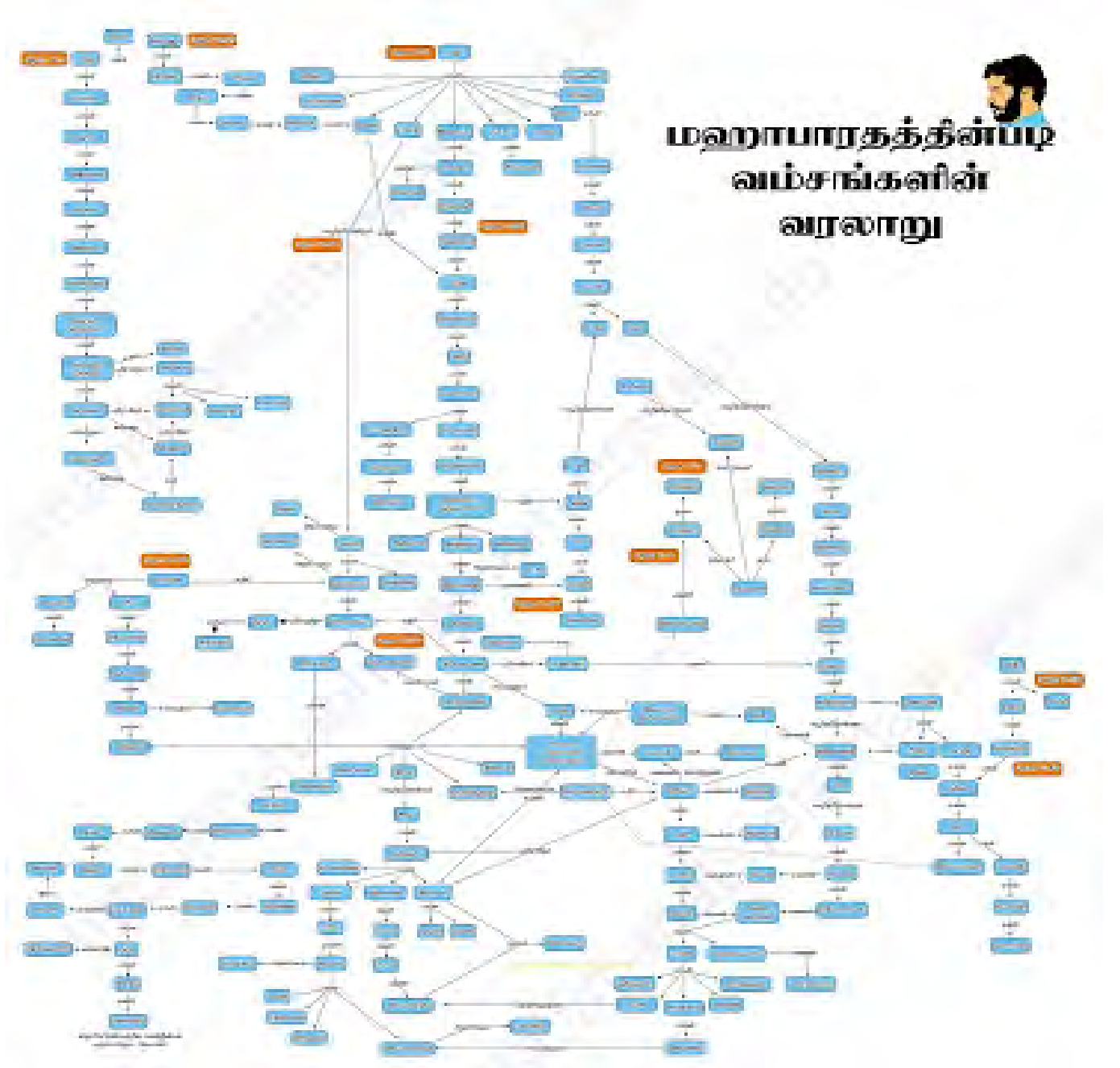


படம் 159: சத்தியவதி, மீனவன், பீஷ்மன்

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), மீனவர்த் தலைவனின் சந்தேகங்களுக்கு விடையளித்திருந்த உண்மைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த கங்கையின் மைந்தன் (தேவவிரதன்), தனது தந்தைக்கு (சந்தனுவிற்கு) நன்மையைச் செய்ய விருப்பம் கொண்டு, "ஓ மீனவர்த்தலைவனே, ஓ மனிதர்களில் சிறந்தவரே, இங்கே கூடியிருக்கும் மன்னர்களின் முன்னிலையில் நான் ஏற்கும் உறுதியைக் கேளும். மன்னர்களே, ஏற்கனவே நான், அரியணையில் எனக்கு இருக்கும் உரிமையைத் துறந்தேன். இப்போது எனது பிள்ளைகளின் காரியத்திற்கு ஒரு தீர்வைச் சொல்கிறேன். ஓ மீனவரே, இந்த நாள் முதல் நான் பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொள்கிறேன். நான் மகனற்று இறந்தாலும், நித்திய அருளுள்ள சொர்க்கலோக உலகங்களை அடைவேன்." என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார். "கங்கை மைந்தன் (தேவவிரதன்) உதிர்த்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மீனவனின் உடலில் இருந்த ரோமங்கள் சந்தோஷத்தால் விறைத்து நின்றன. அவன், "எனது மகளை அளிக்கிறேன்" என்றான். உடனே, அப்சரஸ்களும், தேவர்களும், முனிவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்தரத்தில் இருந்து தேவ விரதனின் தலையில் பூ மழை பொழிந்து, "இவன் பீஷ்மன் (பயங்கரமானவன்)." என்றனர். பீஷ்மன் பிறகு, தனது தந்தைக்கு சேவை செய்ய அந்த அழகான மங்கையிடம் (சத்தியவதியிடம்), "தாயே, ரதத்தில் ஏறுங்கள், நமது இல்லத்திற்குச் செல்வோம்", என்றான்.

வைசம்பாயனர் தொடர்ந்தார், "இவற்றைச் சொல்லிவிட்டு, பீஷ்மன், அந்த அழகான மங்கை (சத்தியவதி) ரதமேற உதவி செய்தான். அவளுடன் ஹஸ்தினாபுரம் வந்து, சந்தனுவிடம் நடந்தது அத்தனையும் சொன்னான். அங்கே கூடியிருந்த மன்னர்கள் தனியாகவும், கூடியும் இந்த செயற்கரிய செயலைப் பாராட்டி "இவன் (தேவவிரதன்) உண்மையிலேயே பீஷ்மன் (பயங்கரமானவன்) தான்!" என்றனர். சந்தனு தனது மகனின் இயல்புக்குமிக்க சாதனைகளால், பெரிதும் மகிழ்ந்து, அந்த உயர் ஆன்ம இளவரசனுக்கு அவனது விருப்பத்திற்கேற்ப இறக்கும் வரம் கொடுத்து, "நீ வாழ விரும்பும்வரை, இறப்பு உன்னை அணுகாது. ஓ பாவமற்றவனே (பீஷ்மனே), நிச்சயமாக இறப்பு உன்னை அணுகும். ஆனால், முதலில் உன்னிடம் அனுமதி பெற்ற பிறகே அப்படி அணுகும்", என்றான் (சந்தனு).



படம் 160: மஹாபாரத வம்ச வரலாறு